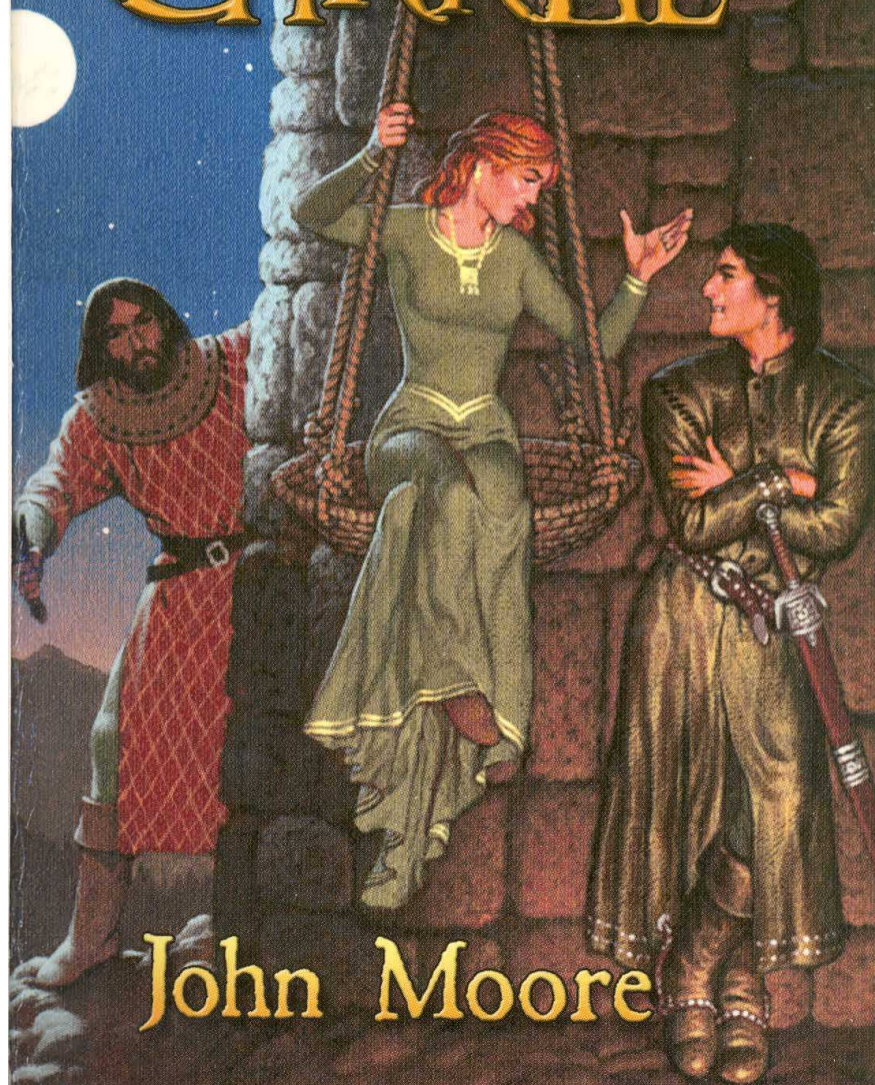

* 1-180565
Hledáme: Na místo vladaře nekompetentního
a bezskrupulózního mladíka královské krve.
Zn.: Dočasně

ZLÝ PRINC CHARLIE

John Moore

„Charlie, já jsem nezemřel přirozenou smrtí,“ oznámil duch.

Charlie mu věnoval pohled typu a co má být?

„Byl jsem otráven, Charlie.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. Otrava alkoholem je to první, co mě napadlo.“

„Neotrávil jsem se alkoholem!“

„Kousl tě snad had?“

„Dva hadi. Packard a Gregory. Mí vlastní bratři. Nalili mi jed – odvar z bolehlavu – do ucha, když jsem spal.“

„Bez legrace? Ono to vážně funguje?“ Charlie se popleskal po kapse, hledaje kousek tužky. „Počkej, zapíšu si to. Možná že to jednoho dne vyzkouším. Tak odvar z bolehlavu?“

„Zatraceně, Charlie! Tví strýcové mě podle zavraždili!“

„A dobře udělali. Mělo je to napadnout už dávno. Lituji, že jsem to neudělal sám.“

Duch ho probodl pohledem. „Tvůj vladař a otec byl zavražděn. Tvou povinností je mou smrt pomstít. Co s tím hodláš udělat?“

Knihy Johna Moorea
ve vydavatelství POLARIS:

ZABIJ A ZACHRAŇ
NEPOHLEDNÝ PRINC
HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY

John Moore

ZLÝ PRINC CHARLIE

POLARIS

John Moore
ZLÝ PRINC CHARLIE
(BAD PRINCE CHARLIE)

Copyright © 2006 by John Moore
All Rights Reserved

Translation © 2006 by Petr Caha
Cover art © by Walter Velez

ISBN 80 – 7332 – 088 – 6

Mamce a tat'kovi

yla to temná noc – ne bouřlivá noc, to vůbec ne – ale velice temná a tudíž jako stvořená pro duchy. Abych se vyjádřil přesněji, byla to noc vhodná k tomu, aby bylo duchy vidět.

Duchovní ekto plazma slabě světélkuje, takže čím temnější je noc, tím lépe jsou duchové *vidět*. Teoreticky by měli být vidět i za bílého dne, pokud byste s nimi byli v naprosto temné místnosti, ale z nějakého důvodu k tomu nikdy nedojde. Na druhé straně je taková hluboká, temná, leč nikoliv bouřlivá noc velice vhodná, jestliže hledáte duchy, nebo ještě lépe, když je chcete vidět a včas se jim vyhnout. Co si o tom myslí duchové, není známo.

Hrad sám byl na hrad poměrně nový. Vlastně ho dostavěli teprve o jednu generaci dříve, ale měl tradiční vzhled s hranatými hradbami a věžemi. V té době se už hrady stavěly většinou s věžemi o kruhovém půdorysu, na kterých neměli lučištníci ničím omezené palebné pole, a s oblými, proti podkopání mnohem odolnějšími hradbami. Ale damasský hrad byl postaven na strmé skále. Jeho hradby se podkopat nedaly. A hranaté místnosti jsou mnohem praktičtější z hlediska obývání. Lépe se zařizují nábytkem.

Padací most hrad neměl. Neměl ani příkop. Ani samotný hrad, ani městečko, které ho obklopovalo, ba ani obhospodařované pozemky rozkládající se pod skalní I pevností, neměly vody nazbyt.

Nic z toho netrápilo strážce, které hlídkovaly na hradebních ochozech damasského hradu. Hrad byl hradebními ochozy vybaven více než štedře. Žádný racionální důvod pro to neexistoval. Architekt měl prostě hradební ochozy rád. A v době, kdy se hrad stavěl, byly žhavou novinkou hradní architektury. Táhl se podél celých vnějších hradeb, podél vnitřních hradeb, hradních předprsní, kolem střech, věží i citadel. Obsadit je všechny strážemi si vyžádalo spoustu mužů.

„Musíš počkat, až bude úplná tma,“ řekl jeden ze strážných Oratoriovi. „Teprve pak je vidět. Jinak bys mohl projít přímo skrze něj. I slabé měsíční světlo ho dokáže přesvítit.“ Trochu mu cvakaly zuby, ale to mohlo být zimou. Vál studený vítr a teplota po západu slunce rychle klesala.

Oratorio vzhlédl. Těsně nad horizontem bylo vidět pár hvězd, ale jinak byla obloha zakrytá těžkými mraky dokonale temná. A měsíc nevyjde ještě několik hodin.

„Je to král,“ řekl druhý strážný.

„Králův duch,“ opravil ho první.

„Nebud' takový puntičkář, Turiku. On ví, jak to myslím.“

„Jak jsi poznal, že je to král, Rode?“ zeptal se Oratorio.

„Vypadal jako král.“

„Takže jsi mu viděl do obličeje?“

Oba strážní se po sobě podívali. „Ne, vlastně ani ne,“ řekl Turic. „Ale byl to celý král.“

„Co tím chceš říct?“

„V ruce držel flašku laciného šnapsu.“

„Aha,“ přikývl Oratorio. To opravdu vypadalo na krále. Ovšem Oratorio byl rytíř a cítil, že by měl před oběma strážnými vystupovat jako správný velitel s chladnou hlavou. „Nesmíme se ale nechat svést k unáhleným závěrům. Král není po smrti ještě ani týden, a když se najednou objeví duch, je jen přirozené předpokládat, že –“

„Byla to flaška Starého Duodena,“ upřesnil Rod. „Všiml jsem si viněty.“

„To byla jeho oblíbená značka,“ připustil Oratorio.

„Nemohl jsem si ho s ničím splést. Na pohled byl odporně žlutý, jako hnis. A šířil se z něj strašlivý puch.“

„Z toho ducha?“

„Ne, ze šnapsu v té flašce.“

„Tak to byl určitě Starý Duodenum. Některé várky takhle dopadnou. S kontrolou kvality si tam moc hlavu nedělají. Takže, chlapci.“ Jednomu po druhém jim poklepal na rameno. „Je na mně jako na veliteli stráží, abych se s tím přízrakem setkal. Jestliže král – nechť odpočívá v pokoji – vyslal na tento svět svoje zjevení, musíme předpokládat, že nám chce sdělit něco důležitého.“

„Správná úvaha,“ řekl Rod.

„Souhlasím,“ přikývl Turic. „Ty jsi na to ten pravý, Oratorio. I když my budeme samozřejmě hned za tebou. Určitě je to skutečně král, a ne nějaký démon z hlubin pekelných, který na sebe vzal královu podobu, jen aby tě vylákal do pasti.“

„Myslíš?“ opáčil Oratorio.

„Tak nepravděpodobné by to zase nebylo,“ řekl Rod. „Setkat se s takovým přízrakem, to vyžaduje skutečně odvážného muže. Vzpomínáš si na to strašení na lockhavenském panství? Utopený chlapeček, jeho přízrak a srdceryvný pláč ozývající se z člunové kůlny? No jo, jenomže z těch, co dovnitř vešli, aby chudáčka toho utěšili, se jediný byť jen nevrátil. A to, co do rána z nich zbylo, jsme v hodně malé bedničce pak pohřbili.“

„Aby chudáčka toho utěšili?“ zopakoval Oratorio. „Se jediný byť jen nevrátil? Proč mluvíš pozpátku?“

„Duchařské historky znějí v archaickém jazyce lépe.“

„Má pravdu,“ ozval se Turic. „Nemyslím o tom mluvení pozpátku, ale o přízracích. Ztraceně lství d'ábli to jsou, neštítí se vzít na sebe podobu milované bytosti, aby člověka zastihli

nepřipraveného. Všichni přece víme, že se to děje neustále: námořník, který se vrhne do moře za přízrakem luzné panny, nebo nevěsta, která následuje svého ženicha na hřbitov a ráno najdou jen její příšerně zohavené tělo, ve tváři výraz bezmezného děsu, němá obžaloba strašného –“

„Dobře, dobře, v pořádku!“ přerušil ho Oratorio. „Nemusíš zacházet do detailů.“

„Tam!“ zvolal Rod.

Bylo to velice slabé, ale viděli to všichni: bledá záře, která se vlnila jako měsíční světlo zrcadlící se na vodní hladině. Objevilo se to na opačném konci hradebního ochozu a pohybovalo se to rychlostí pomalé chůze. Okamžik poté, co to zahlédli, to zašlo za zeď.

„Stejně jako minulou noc,“ konstatoval Turic. „Teď stoupá po vnějším schodišti na jižní věž. Půjdeš za ním?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Oratorio. „Řekl jsem přece, že se s tím přízrakem setkám, ne?“

„Já jenom že pořád ještě stojíš na místě.“

„No, neříkal jsem, že se za ním rozběhnu okamžitě. Dobrý voják nejprve provede průzkum. Shromáždí všechny dostupné informace. Důkladně si prostuduje situaci. Pravděpodobně se sem budu vracet několik nocí po sobě, abych zjistil, jestli se v jeho chování dá vysledovat nějaká pravidelnost.“

„Teď je tamhle,“ ukázal Turic. „Chodí tam pravidelně.“

„Už zase jde nahoru na věž.“

„No tak dobře.“ Oratorio pozvedl lucernu, až její světlo zalilo celý hradební ochoz, a pak pomalu vykročil ke schodišti. Stejně jako schodiště všech ostatních věží bylo i tohle dost široké jen pro jednoho muže a obtáčelo se kolem stěny věže po směru hodinových ručiček, což poskytovalo obráncům nahoře dost prostoru pro rozmáchnutí mečem, zatímco pohyb útočníků byl značně omezen. Světlo svíce se odrazilo od temného kamene. Schody pokračovaly nahoru a mizely ve tmě nad jeho hlavou. „Nechtěl bych po tomhle schodišti útočit ve tmě,“

zašeptal. „Stačí jediný chybný krok a člověk se zřítí do hlubiny. Možná že přesně o tohle mu jde. Navíc nás světlo lucerny oslní natolik, že ho nakonec ani neuvidíme. Takže tohle je můj plán:

Já půjdu první, povedu vás s lucernou v ruce. Vy dva se budete držet hned za mnou, ale svým tělem odstíním většinu světla. Takže ho uvidíte, až se dostaneme nahoru. A jestli tam bude, pokusíte se ho zahnat svými meči do kouta. Připraveni?“

Ohlédl se přes rameno, zamračil se a pak se vrátil zpátky do hradu. „Říkali jste, že budete hned za mnou!“

„No, *hned za mnou* je dost mlhavý pojem,“ opáčil Turic.

„Právě,“ přikývl Rod. „Kde je řečeno, jak daleko je hned za mnou? Podle mě může jít chlápek hned za jiným chlápkem, a přitom být dost daleko od něj.“

„Přesně.“

„Sklapni!“ řekl Oratorio. „Připravte si meče. Zaútočíme vzhůru po schodišti. Já vás povedu. Vy půjdete za mnou, *hned za mnou*, což znamená, že jestli dorazím nahoru na věž a vy tam nebudete, pošlu vás do Pekla za démonem. Je to jasné?“

Pozvedl lucernu, aby se na vlastní oči přesvědčil, že přikývl. Pak krátce kývl hlavou kupředu, otočil se a přitiskl si lucernu k hrudi. Když usoudil, že se mu noční vidění dostatečně vrátilo, zavelel: „Jdeme!“ a svižně vyrazil ke schodišti. U jeho paty zaváhal jen na tak dlouho, aby se ujistil, že za zády slyší dupot jejich bot, a pak se vydal nahoru tak rychle, jak si v chabém osvětlení troufal. Před posledním rohem ještě zrychlil a vzápětí vyskočil s mečem v ruce na střechu. Nikdo na něj nezaútočil. Rychle ustoupil stranou, z cesty svým dvěma podřízeným, kteří se rovněž s meči v rukou hrnuli za ním. Oratorio sfoukl svíčku v lucerně a všichni tři se začali rozhlížet po duchovi.

Najít ho nebylo těžké. Uprostřed věže spatřili bledou záři ležící na podlaze. Když došli až k ní, zjistili, že se jedná o přízračnou postavu muže ležícího na boku a svírajícího v ruce

láhev. Vlasy i vousy měl ulepené potem a z koutku úst mu po tváři stékal pramínek ektoplazmy. Oči měl zavřené. Zůstali nad ním mlčky stát a pozorně naslouchali. Do sténání mrazivého větru neklamně zazníval stoupající a zase klesající zvuk opileckého chrápání.

„No jistě,“ prohlásil Turic znechuceně. „Už se o tom nedá pochybovat. Rozhodně je to král.“

Kdysi dávno, na jednom velice vzdáleném místě, se na širokém pruhu země mezi horami a mořem rozkládalo dvacet království (plus minus jedno nebo dvě). Byla to pohádková království, země kouzel, v níž mohly být přírodní zákony měněny pomocí magie. Pro jeho obyvatele to mnoho neznamenal. Magie ve Dvaceti královstvích byla do značné míry jako dnešní chirurgie. Vyžadovala zkušené praktiky, kteří se museli učit celá desetiletí, a výsledek byl nakonec často krajně neuspokojivý; pro většinu populace byla finančně absolutně nedostupná.

A i ti, kdo si ji dovolit mohli, ji užívali jen váhavě a jako poslední možnost.

Ale když magie náhodou fungovala tak, jak měla, mohly být výsledky vskutku impozantní.

Toho dne však nebylo na cestě z Noile do Damasku nic kouzelného. Klikatila se na úbočí hor ve stínu stromů a po nedávných deštích byla stále ještě trochu rozbahněná. Přestože bylo pozdní jaro, horským průsmykem foukal studený vítr a okolní vrcholky stále ještě zdobily sněhové čepičky. Z nozder koně, táhnoucího po cestičce lehký dvoukolový kočár, stoupaly obláčky páry, stejně jako z úst dvou mladých žen, které se v kočáře vezly. Ta, jež svírala otěže, byla půvabná zelenooká rusovláska s lehce nedůtklivým výrazem. Na ruku měla rukavičky z jehněčiny a její dokonalou postavu halil tmavý

kožešinový plášť. Její společnice, se svými světlými vlasy a modrýma očima neméně okouzující, si zahřívala ruce pod teplým vlněným pláštěm. Obě dívky byly veselé, protože překypovaly optimismem a sebevědomím mládí, ale zároveň ostražitě, neboť se blížily k úzkému mostu, který byl znám jako oblíbené stanoviště lesních lupičů.

A vskutku nebyly zklamány. Než dorazily k mostu, uslyšely temné hučení řeky Matky, pak hlasy cezené přes stromy a nakonec, když vyjely ze zákrutu cesty, uviděly most a kočár se čtyřspřežím. Kočár zastavil těsně před mostem, takže první dva koně už měli přední nohy na něm. Obklopovali ho čtyři muži s tasenými meči. Jejich vůdce právě něco projednával s někým uvnitř.

Rusovlasá dívka zastavila kočár a zamumlala: „Gentleman Dick Terpentýn, známý silniční lupič.“

Oči její společnice se rozšířily. „A je doopravdy gentleman?“ zeptala se šeptem.

„Já bych s tím moc nepočítala, Rosalindo. Muži si často dávají hodně zvláštní přezdívky. Velký Jim Smith je obvykle prcek a někdo, koho přezdívali Malý Jon, zase bývá hotový obr. A když se někdo jmenuje třeba Kudrnáč Howie, nejspíš bude –“

„Plešatý,“ dopověděla za ni Rosalinda. „Otočíme vůz?“

„To by nemělo smysl. Už nás viděli a jejich koním neujedeme. Takže nám nezbude než zjistit, jaké ‚mýtné‘ od nás budou za překročení mostu požadovat.“

Dick Terpentýn provozoval svou živnost silničního lupiče už skoro šest let, což byla na tak nebezpečné zaměstnání pozoruhodně dlouhá doba. Jeho původ byl neznámý, ale někdy v průběhu let si získal pověst gentlemana a vůbec mu nevadilo ji udržovat. Pravda byla, že s aristokracií sdílel některé charakteristické rysy, jako například hamižnost, bezohlednost a zálibu v penězích, které si sám nevydělal. Také měl svoje zásady a nikdy nenechal svou oběť odejít bez jediného

měďáku. Pasažér kočáru už rezignoval a odevzdal mu svůj měšec. Ale v Damasku byl poprvé, a tak chtěl od Dicka vědět, o kolik vlastně přišel.

„Vysvětlí mi to, prosím tě, ještě jednou,“ řekl Terpentýnovi. „Čtvrťák je čtvrtina penny. To dává smysl. A potom jsou pence, dvoupence, třípence a... čtyřpence.“

„Ne,“ řekl Terpentýn. „Čtyřpenci se říká niklák.“

„Niklák.“

„Správně. A nikdo neříká třípence. Správný název je troník.“

„A dvanáct pencí je...“

„Šelak. Dvacet šelaků je jeden funt.“

„To nedává smysl. Proč ne dvanáct nebo dvacet čtyři? To by přece bylo mnohem logičtější.“

„Tak to prostě je. Pak je ještě jedna gilea, což je jeden funt a jeden šelak.“

„Takže gilea je dvacet jedna šelaků?“

„Správně.“

„Ne dvacet čtyři?“ Pasažér se stále ještě nechtěl vzdát myšlenky monetární symetrie.

„Ne. Takže, šelaku se taky říká stříbrňák. Takže když po tobě někdo bude chtít stříbrňák a pětku, zaplatíš mu –“

„Jeden šelak a pět pencí,“ dopověděl pasažér.

„Ne, jeden šelak a deset pencí.“

„Dost,“ zasténal pasažér. „Tohle se nedá vydržet. Pukne mi z toho hlava. Vem si všechny ty peníze. Nech mi prostě tolik, abych si mohl večer dát v Damasku nějaké jídlo a zaplatit za nocleh.“

„To by tě mělo stát asi tak tři stříbrňáky,“ usoudil Terpentýn a vrátil mu několik mincí. „Víc než pět rozhodně neplatí. Někteří hostinští jsou strašní zloději.“

„Ty bys to měl vědět,“ opáčil pasažér kysele a zabouchl dveře. Kočí škubl otěžemi, čtyřspřeží přejelo most a brzy zmizelo v hustém lese.

Tlupa lupičů přenesla svou pozornost na dvoukolový kočár. Dva muži zahradili svými těly přístup k mostu a třetí se postavil nalevo od kočáru. Terpentýn smekl klobouk a hluboce se uklonil rusovlasé dívce. „Mám to potěšení hovořit s lady Kateřinou Duraceovou?“

„Potěšení je rozhodně na mé straně, pane,“ odpověděla Kateřina. „Ale bojím se, že mi vaše tvář není povědomá. Už jsme se někdy setkali?“

„Dosud jsem neměl to potěšení,“ odpověděl Terpentýn. „Jmenuji se Terpentýn.“

„Milost!“ zvolala Kateřina. Ruka jí vyletěla k prsům, jako by si ji chtěla přitisknout na srdce, ale ve skutečnosti jí šlo spíše o dýku ukrytou ve výstřihu. „Snad ne Gentleman Dick Terpentýn, slavný silniční lupič a vůdce banditů?“

Terpentýn takřka neznatelně vypnul hrud'. Rosalinda se rozhlédla po jeho třech komplicích. Každý z nich instinktivně zareagoval na pohled půvabné dívky a upravil si límec nebo vtáhl břicho. Rosalinda se na ně zářivě usmála. Pod pláštěm sevřela rukojeť dubového obušku.

„Zahanbujete mě, slečno,“ řekl Terpentýn Kateřině. „Jsme jen skromní výběrčí mýtného, kteří dohlížíjí na to, aby se poutníci dostali bezpečně přes most. Ujišťuji vás, že jakmile zaplatíte skromný poplatek, můžete pokračovat v cestě do Damasku beze strachu z oloupení.“

„Běda,“ povzdechla si Kateřina. „Bohatství naší rodiny se v posledních letech silně ztenčilo. Bojím se, že nebudu s to zaplatit mýtné, jakkoliv skromné by bylo.“

Za léta praxe silničního lupiče vyslechl Gentleman Dick všechny smutné historky, jaké jsou pocestní schopni si vymyslet. „Jsme zařízení i na výměnný obchod, lady. Kdybyste byla tak laskavá a odevzdala nám svoje šperky.“

„Ony žádné šperky nemají, šéfe,“ ozval se jeden z jeho kumpánů. „Nemají dohromady ani jediný prstýnek.“

Terpentýnovi zmizel úsměv z obličeje. „Prohledej jim zavazadla.“

Zbýlí dva muži to už dělali. „Nic, Dicku. Jenom šaty a dost obyčejné k tomu.“

„Cestujeme na králův pohřeb,“ vysvětlila Kateřina. „Příliš se parádit by bylo nevhodné.“

„Zkušené cestovatelky,“ řekl Terpentýn. „Všechny cennosti jste nechaly doma. Velice moudré.“

„Pár cest jsme už absolvovaly, to ano.“

Terpentýn se už zase usmíval, ale rozhodně ne přátelsky. „Naštěstí, ženy vždycky mají něco, o co muži stojí.“ Rosalinda zděšeně vyjekla. Dickovi muži najednou vypadali mnohem nebezpečněji a hruběji, a byli nepříjemně blízko. Její prsty sevřely dřevěný obušek. Kateřina se nenechala vyvést z míry. „Nechte si prosím ty dvojsmysly, pane.“ Najednou měla v ruce dýku. „To, oč máte zájem, ode mne snadno nedostanete.“

Terpentýn pozvedl ruku. „Ale no tak, dámy. Podobným nepříjemnostem se přece můžeme snadno vyhnout.“ Opřel se rukou o bok kočáru a naklonil se dovnitř. „Navrhuji vám malou soutěž. Slyšely jste příběh o Oidipovi a sfince?“

Kateřina si povzddechla. „Běda, nikoliv. Mí rodiče zastávali názor, že se vyšší vzdělání pro dívky nehodí. Místo toho jsem se učila tradičnějším ženským dovednostem, jako je vyšívání a pečení bábovek.“ Navzdory nebezpečné situaci, ve které se obě ženy nacházely, Rosalinda jen stěží potlačila úsměv.

„Sfinga,“ řekl Terpentýn, „střežila jednu křížovatku ve starém Řecku. Bylo to zvíře s hlavou ženy a tělem lva.“

„Spíše lvice, ne?“

„V pověsti se neříká, zda šlo o lva nebo lvici, ale dá se předpokládat, že to byl ten druhý případ. Staří Řekové byli dost divní patroni, ale takhle divní zase ne. V některých verzích měla orlí křídla.“

„Kterého druhu orla?“

„*Aquila heliaca*, orel královský,“ odpověděl Dick. „Stěhovavý druh, ale na pláních severu a pobřeží Řecka poměrně běžný. A už mě přestaňte přerušovat, mladá dámo.“

„Omlouvám se. Pokračujte.“

„Sfinga dala Oidipovi hádanku s tím, že když ji rozluští, nechá ho projít bez úhony. A nyní, mé dámy, dám stejnou hádanku já vám. Pokud na mou otázku odpovíte správně, můžete pokračovat v cestě. Když neodpovíte, vzdáte se nám bez odporu.“

„Víte určitě, že byste nedali přednost dobře propečené bábovce?“

„Je to sice lákavá nabídka, ale ne. Hádanka, kterou dala sfinga Oidipovi, zní takto: Který tvor chodí ráno po čtyřech nohou, ve dne po dvou a večer po třech? Jak vidíte, sfinga předem vyloučila rostliny a minerály, takže se možnosti značně zužují.“

„To rozhodně,“ přisvědčila Kateřina vesele. „Odpověď je přece úplně jasná. Je to Zlý princ Charlie.“

Jen několikrát v životě se Dicku Terpentýnovi přihodilo, že nebyl mocen slova. Upřel oči na Kateřinu a pod zvednutím obočí ji vyzval, aby svou odpověď vysvětlila. Když se na něj jen dále usmívala, zeptal se: „Zlý princ Charlie? Bojím se, že je to špatně, má paní. Ale proč si myslíte, že by to měl být Zlý princ Charlie?“

„Protože ho zrovna vidím, jak sem jede. Žene se sem na čtyřech koňských nohou, připravený prošpikovat tě svým mečem jako posvícenskou husu. Bude kráčet po dvou, až sesedne a prožene ti svou čepel ledvinami. A nakonec stane na třech, až se opře o meč a bude se dívat, jak z tvého těla zmítaného smrtelnými křečemi tryská krev.“

Terpentýn se ohlédl. Blížil se k nim černý hřebec. Na hřbetě nesl mladého muže v jezdeckých botách s ostruhami, tmavých kalhotách a v černém koženém kabátci! Klobouk neměl a jeho dlouhé černé vlasy divoce vlály ve větru. Na tu

vzdálenost se nedalo poznat, jak se tváří, ale Dick měl najednou pocit, jako by se jim nad hlavou stahovaly bouřkové mraky – a svým způsobem se skuj tečně dalo říct, že tomu mladíkovi šla bouře v patách.

„Na druhé straně, po krátké konzultaci s porotci jsem právě dospěl k názoru, že vaši odpověď akceptujeme jako správnou,“ řekl rychle. „Co tady máme pro naše šťastné výherkyně, Jerry?“

Jeho muži už nakládali truhly do kočáru. „Hezkou sadu elegantních papundeklových kufříků, luxusní třídení a dvounoční zábavnou plavbu na palubě Noilského trojzubce – strava, ubytování, přeprava, bakšišné, přístavní poplatky a rezervační poplatky nejsou zahrnuty – a dva nádherné dámské zlaté přívěsky s pravými certifikovanými diamantovými úlomky. Ceny nejsou osvobozeny od daní.“

„V tom případě se můžeme rozloučit,“ řekl Terpentýn. „Těšilo mě, mé dámy. Někdy si to musíme zopakovat.“ Otočil se a zjistil, že hledí do obličeje černému hřebci. „Uhm.“

Jezdec se nakláněl na jednu stranu a prohlížel si osádku kočáru. Měl hluboké černé oči, které se ani tak nedívaly, jako spíš metaly blesky. „Nějaký problém?“

„Ne,“ odpověděl Terpentýn.

„Tebe jsem se neptal.“

„Myslím, že je všechno v pořádku, principi Charlie,“ ozvala se Kateřina. Nasadila familiérní tón, ale žádná hřejivost v jejím hlase nebyla. „Zrovna jsme se chystaly pokračovat v cestě do Damasku. Předpokládám správně, že tam míříš i ty?“

Mladý muž přikývl. „Co je nového v Noile? Už tam dorazila ta epidemie?“

Kateřininu tvář zahalil stín. „Běda, ano. Doufala jsem, že nás hory ochrání, ale k prvnímu výskytu došlo už před měsíci a od té doby je to stále horší a horší.“

„Byl jsem na univerzitě a z domova nemám žádné zprávy, ale bojím se, že to tam bude stejné.“

„Je to už i v Bitburgenu?“

„Tam je to ještě horší. Tyhle věci vždycky postupují podle stejného schématu. Začne to v nějakém velkém městě, pak se to začne šířit po obchodních stezkách a nakonec to dorazí i do těch nejmenších osad. Nezbyvá nám než doufat, že to brzy pomine.“

„No, prozatím to tak rozhodně nevypadá.“

„Epidemie?“ zeptal se Terpentýn. „Promiňte, že se vměšuji do vašeho soukromého hovoru, ale když mluvíte o epidemii, nemyslíte snad... přece nemůžete myslet...“

„Ano,“ přikývl Charlie. „Kavárničky.“

Zloděj si opovržlivě odfrkl. „Kavárničky. Objevily odnikud a teď je jimi zamořené celé Nirole. A ty ceny Deset pencí za velké macchiato! To je směšné. To je...“

„Zlodějna, Dicku?“ Charlie seskočil z koně a pružně dopadl na zem.

„To jsem nechtěl říct,“ opáčil Terpentýn, o krok ucouvl a položil ruku na jílec meče.

Charlie se na něho zamračil a pak se otočil zpátky k dívkám. „Už vás nebudu zdržovat. Díky za zprávy! Možná se setkáme v Damasku.“ Pleskl jejich koně přes zadek a ten vyrazil. Kateřina se zdála být tak náhlým rozloučením poněkud uražena. Rosalinda si zase z důvodu, který sama nechápala, přála, aby jejich kůň dokázal běžet rychleji. Zlý princ Charlie ji znervózňoval. Když přejely most, Charlie se opět vrátil k vůdci banditů. „Dicku, obtěžoval jsi mě, když jsem odjížděl na univerzitu. Vzpomínáš si ještě, co jsem ti tehdy řekl?“

Terpentýn se pokusil zachovat si tvář. „Mě nevyděsíš *Charlie*. Já dobře vím, že nejsi legitimní princ. A tady ani nejsi v Damasku. Nemáš tu žádnou pravomoc. Budu si dělat, co se mi zlíbí. Možná to umíš s mečem, ale celou moji tlupu nepřemůžeš.“

„Jakou tlupu?“ zeptal se Charlie udiveně.

Terpentýn se ohlédl. Jeho muži se dali na útěk už v okamžiku, kdy Charlie seskočil z koně. Když se obrátil zpátky k princovi, zjistil, že drží v ruce obnažený meč. Terpentýn sebou mimoděk škubl.

„Tahle cesta,“ řekl Charlie klidně, „je jediná cest spojující Damask s přístavem Noile otevřeným minulý rok. To znamená, že je důležitá pro náš obchod. Chci, aby na ní nebyli žádní bandité a cestáři. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ano,“ odpověděl Terpentýn.

„Dobře.“ Charlie zastrčil meč do pochvy a vyhoupl do sedla. „Jelikož Damask oslavuje, nechám tě protentokrát být. Jestli se ale setkáme ještě jednou... ale my už se nikdy nesetkáme, že ne, Dicku?“

„Ne,“ přikývl Terpentýn. „Damask oslavuje? O čem to mluvíš. Každý, kdo projel po této cestě, mířil na pohřeb. Král zemřel.“

Charlie se chopil otěží. Jeho kůň vyrazil a podkovy zaklapaly na dřevěném mostě. „To je právě ten důvod k oslavám, o kterých jsem mluvil.“

Někdy na počátku dějin Damasku prohlásil muž jménem Joseph Durk nárok na jeden z několika málo potůčků, které přes léto nevysychaly, a postavil na něm pivovar. Durk svému řemeslu rozuměl. Vařil dobrý ležák, k jehož přípravě používal kvalitní chmel a fermentaci za studena. S prodejem svého piva si Joe nikdy starosti nedělal. Vařil prostě takové pivo, jaké sám rád pil. Ostatní lidé ho pili s ním a nestěžovali si, a všichni se shodli na tom, že Durk má dobré pivo. Když jste byli v Damasku, pili jste Durkovo pivo.

Jeho syn, Thomas Durk, zdědil pivovar po otci. Vedle něj si postavil hospodu. V ní prodával svoje vlastní pivo, ale nechal si dovést i pár sudů odjinud, aby udržel zájem

štamgastů. Většina z nich stejně pila Durkovo pivo. Jenomže Thomasovi nestačilo vědět, že lidé pijí jeho pivo. Trápila ho jedna zásadní otázka: Proč lidé nepijí *více* piva?

Hloubal nad tím několik let a přitom pozoroval zákazníky ve své hospodě. Zahájil výzkum. Zadal si rozборы. A dospěl k překvapujícímu závěru, že lidé nepijí pivo, protože nemají rádi jeho *chuť*.

Samozřejmě že ho nakonec pili. Pili ho proto, že si jím mohli ochladit za horkých dnů a svlažit za suchých dnů, a bublinky, které v něm byly, je příjemně štípaly na jazyku. Pili ho, protože se dobře hodilo k určitým druhům jídla a pojila se k němu určitá atmosféra družná zábavy a pohody. Pili ho, protože ho pili jejich přátelé. Pili ho, protože z něj byli příjemně opilí. Ale *nechutnalo jim*.

Jiný sládek by nad tím jen pokrčil rameny, ale Durk dokázal rozpoznat svou příležitost. Jestliže jeho zákazníkům pivo nechutná, dá jim pivo, které žádnou chuť nemá. Nejsamozřejmějším řešením bylo zředit pivo vodou. K jeho potěšení obrat stoupl. Nejenom že začal prodávat více piva, ale na tom, které prodal, víc vydělával.

V tom, kolik vody mohl do piva přilít, samozřejmě existovala jistá hranice. Kdyby chutnalo vodnatě, nevypadalo by to dobře, a navíc jste se z něj tolik neopili. Durk začal experimentovat už při vaření. Část chmele nahradil obilnými klíčky – ječnými, pšeničnými a kukuřičnými. Chuť ještě zeslábla. Zisky rostly s každou várkou. Ale když jednou vyzkoušel rýži, pochopil, že vyhrál. Jeho pivo bylo krásné na pohled, mírně alkoholické a naprosto bez chuti. Durkovo pivo se rychle stalo nejoblíbenějším v Damasku.

A to bylo zdrojem neustálého roztrpčení pro jeho vnuka Tommyho Durka. Tommy byl pivní fajnšmekr. Rodina ho ještě nenechala řídit pivovar. Věděl však, že ho jednou převezme a pak budou zase vařit skutečné pivo, pivo, na které může být

člověk hrdý. Mezitím se angažoval alespoň v pivovarské hospodě.

Odváděl při tom pozoruhodnou práci. V nabídce měl všechna lepší piva z Dvaceti království – skutečné poklady pro pivní gurmány. I jídlo bylo dobré (na hospodské jídlo), zatímco číšnice byly pohledné a kypré (v tomto ohledu si nikdo nestěžoval) a nosily kytlice. Navečer přicházel houslista, aby trochu rozproudil zábavu. V létě byla okna otevřená, aby dovnitř proudil čerstvý vzduch, zaměstnával dokonce několik malých chlapců, kteří zabíjeli mouchy. V zimě byla okna zavřená, v krbu hořel oheň a výčepem se linula vůně okurčiček, nakládaného sýra, uzených klobás... a piva. Jakkoliv to byla velká hospoda, při tolika lidech, kteří přijeli do města na pohřeb, byla poslední týden plná. Někteří přijeli přes hory až z Noile. Tommy pomáhal číšnicím a přitom se marně snažil šířit mezi zákazníky osvětu.

„Steve,“ ptal se pravidelně. „Proč nezkusíš tohle? Je to Alicijský světlý jantar. Lehký ležák, možná trochu tmavší a sladovější, než jsi zvyklý, ale s nízkým obsahem chmelu a příchutí jalovce.“

„Pintu Durkova,“ odpověděl Steve.

Jednou z výhod, které s sebou nese vlastnictví hospody, je, že leccos zaslechnete. Tommy jednou vyslechl rozhovor dvou zedníků. Stavěli zděný dům pro bohatého kupce. Ale měli v úmyslu ho podfouknout a použít k tomu ošizenou maltu. Toho večera se Tommy vypravil do kupcova domu, hned u dveří tu informaci oznámil a poznamenal, že by byla na místě malá odměna. Sluha, který mu přišel otevřít, jej vyslechl s kamennou tváří a pak mu přibouchl dveře před nosem. Tommy si pomyslel, že alespoň získal cennou zkušenost, mávl nad tím rukou a vrátil se do hospody.

Až na to, že o několik dní později přišel do hospody jistý muž, jiný než bohatý kupec, a předal Tommymu hrst mincí. Spolu s instrukcemi, jak si vysloužit další.

Tommy o tom přemýšlel, když utíral stůl novému hostu. „Dneska mám něco speciálního, pane Cartere,“ řekl. „To rozhodně musíte vyzkoušet. Báječné červené pivo z Deserae. Karamelizovaný slad mu dodává sladkou chuť, ale chmel převažuje. Sytá zlatá barva, vysoký obsah alkoholu a lehce ovocná příchut’ z něj dělá –“

„Dej mi sem korbel Durkova,“ přerušil ho Carter.

„Už se to nese.“

Jednoho dne se muž vrátil a řekl Tommymu, že svoje informace nesmí prodávat nikomu jinému. Ale aby mu vynahradil ušlý zisk, bude mu platit malý paušál. Tommy okamžitě souhlasil, protože stejně nevěděl, komu jinému by mohl informace prodávat. Samozřejmě věděl, že není jediný, kdo je shromažďuje. Byl jen maličkou částí sítě, která možná byla značně rozsáhlá, ale neměl ani tušení, kdo jiný do ní ještě patří a kam se všechny ty informace dostávají. Dumat nad tím ale nemělo význam. Dál měl uši nastražené a počítal si svoje peníze.

Náhle si všiml, že na něj jedna ze servírek významná kývá. Podíval se směrem, který ukazovala. Kateřina Duraceová a její společnice právě usedaly ke stolu v jídelně. (Tommy vedl slušný podnik – do výčepu neměly dámy přístup.) Rychle si vyměnil zástěru za čistou a naplnili dvě sklenice svým nejlepším importovaným pivem.

„Tak rád vás tu zase vidím, lady Kateřino.“ Postavili sklenice na stůl. „Dovolte, abych vám jako pozornosti podniku nabídl tohle speciální tmavé Bellringerské opatské. Pochází z jednoho opatství v Illyrii, kde ho mniši vaří už dobrých devět set let.“

Kateřina se dotkla sklenice rukou. „A pořád je ještě studené!“

„Úžasné, co ti mniši dokážou. Ale jestli dokážete ocenit dobré pivo, mylady, jestli jste žena s vytříbenou chutí a rozhledem, jestli hledáte něco nového, čím byste potěšila své

labužnické patro, pak vás tento extra tmavý prvotřídní ležák z Illyrie nemůže zklamat.“

Lady Kateřina na něj upřela pohled svých zelených očí. „To zní skvěle, Tommy – jmenuješ se Tommy, že?“

„Ano,“ odpověděl Tommy, který se cítil pošetile polichocen, že si vzpomněla na jeho jméno.

„Ale teď bych si raději dala sklenici Durkova.“

Tommyho úsměv malinko ztuhl. „Jistě, mylady.“

„A pro mě sklenici Durkova nízkokalorického,“ dodala Rosalinda.

„Už se to nese,“ řekl Tommy poněkud zaraženě. Přinesl nové dvě sklenice, černé pivo si odnesl zpátky k baru a zamyšleně se do jednoho sám pustil. Nová naděje mu svítla, když do výčepu vešel další zákazník a zeptal se: „Co je to za značka, co piješ?“

„Bellringské extra tmavé. Zkuste ho. Na podnik.“ Tommy přistrčil muži druhou sklenici a zvědavě si ho prohlédl. Neměl žádné hodnotní označení, ale stříh jeho šatů a pláště jasně naznačoval, že je to voják.

„Tak tedy děkuji. Slyšel jsem, že je docela dobré.“

„Myslíte? Vy asi nejste zdejší, že?“

„Jsem z Noile. Každý mi tvrdí, že nejlepší pivo v zemi je Durkovo, ale já nevím. Připadá mi dost vodnaté.“

„Zdržíte se dlouho?“

„Zítra ráno zase odjíždím. Ale než léto skončí, určitě se sem ještě vrátím. A neměj strach. Budu s sebou mít lidi, kteří vypijí cokoliv.“

Tommy se nad tím zamyslel. V Damasku teď byla spousta cizinců z různých zemí, takže na vojáky z Noile nebylo nic zvláštního. Ale on čekal, že se vrátí s dalšími vojáky? Tahle informace by mohla něco hodit.

Charlie stál u okna v severní věži a díval se na úpatí hor a široké pláně Damasku. Na svazích dole se stromy stále ještě zelenaly novým listím a na zoraných polích byla tmavě hnědá země pruhovaná temně zeleným osením. Na březích potoků, které stékaly z hor, rostly květiny. Lehký jarní deštík způsoboval, že se všechno na dohled vlhce lesklo. Obraz, který se před Charlieho přísným pohledem rozprostíral – domky s doškovými střechami a jejich úhledné malé zahrádky, kůzlata schovávající se před deštěm pod stromy, obdělaná pole – v sobě nesli příslib jara, plodnosti, růstu a znovuzrození.

Charlie věděl, že je to klam.

Šedé hory Noile se tak odnepaměti nazývaly kvůli husté mlze, převalující se v jejich průsmycích, které byly považovány za neprůchodné. Nebylo to tím, že by byly nějak mimořádně vysoké, ale byly hustě rozbrázděné skoro svislými útesy a roklemi a tak zarostlé hustým, trnitým houštím, že odradily i ty nejsmělejší poutníky. Teprve před sto lety se skupině politických uprchlíků z Noile a narychlo sebrané armádě jejich přívrženců podařilo hory překročit. Když za nimi našli hustě zalesněné kopce Damasku a rovné travnaté pláně pod nimi, udělali největší chybu svého života. Usadili se.

Charlie přenesl svou pozornost zpátky na interiér místnosti. Byla zařízena k pořádání schůzí: dlouhý stůl, šestnáct židlí, karafa s vodou. Na stěnách visely tapisérie, z nichž jedna zpodobňovala mapu Dvaceti království. Na jednom konci místnosti byl podstavec s bustou Charlieho prapraděda, jednoho ze zakladatelů Damasku. Na protější straně stál řečnický pult s dosud nepopsaným prezentačním skicákem. Dnes byly sklenice na vodu jen u tří židlí. Na konci stolu stála mísa hroznového vína. Charlieho strýcové se ještě zastavili u dveří, aby udělili rozkazy svým dvořanům a různým sluhům, a pak vešli dovnitř. Ještě za sebou pečlivě zamkli dveře a pak se oba unaveně svezli na židle. Když to vypadalo, že jsou usazeni, Charlie se také posadil.

„Chtěl bych ti poděkovat, že jsi přišel, Charlie,“ řekl jeho strýc Gregory. „Je to od tebe hezké, že sis pro nás našel trochu času.“

„Víme, že se už nemůžeš dočkat, až se zase vrátíš do školy,“ dodal jeho strýc Packard.

Charlie pokrčil rameny. Vlastně se zpátky na univerzitu nijak zvlášť nehrnul. Ani příliš netoužil zůstat v Damasku. A už vůbec neměl rád svoje dva strýce, kteří mu připomínali párek zestárlých šakalů. Byli to staří, hubení intrikáni, na obličejích zbrázděných vráskami měli permanentně krutý úsměv a vždycky vypadali, jako by slídili po mršině. Charlie se natáhl pro kuličku vína.

„Král nezanedbal dědice,“ řekl jeden z jeho strýců a upřeně při tom Charlieho pozoroval.

Charlie se krátce zasmál. „Pro boha živého, strýčku Packy. Nemusíš brát ohled na moje city. Přece už víš, že s tím nemám žádný problém.“

Oba starci se uvolnili. „Tak tedy dobře, Charlie. Situaci znáš. Je na nás, abychom vybrali nástupce trůnu.“

„Cože? Nebude jím jeden z vás dvou?“

„Jsou tu jisté potíže, Charlie,“ odpověděl strýc Gregory. „Zase Noile. Mladému Forteskovi se podařilo docela slušně stabilizovat zemi a už zase se tam začínají ozývat názory, že by měli získat Damask zpátky.“

„Výborně!“ řekl Charlie. „Už bylo zatraceně na čase. Ať si ho vezmou.“

Jeho strýcové si vyměnili pohledy. „Proč to říkáš, Charlie?“

„Ale no tak.“ Charlie odstrčil židli, vstal, obešel stůl a zastavil se u druhého okna. Tohle bylo obrácené na východ, k horám. „Jen se na ně podívejte. Brali jsme to minulý semestr. Hory, jako jsou tyhle, se nazývají štít proti dešti. Všechny mraky se o ně zastaví a vyprší se na nich, a voda odteče řekami přes Noile do moře. My dostaneme jenom tu trochu vláhy,

kteřá si k nám najde cestu přes údolí, plus těch několik málo zbloudilých potůčků, co se rozhodly trhnout se od ostatních a zamířit na západ. Učili mě, že k úspěšnému zemědělství je třeba minimálně nějakých třicet palců dešťových srážek ročně, a my jich máme dvacet sedm.“

„Průměrně dvacet sedm.“ Charlie se otočil ke svému strýci Packardovi, který teď stál u druhého okna. Ve starcově hlase zřetelně zaznívala hořkost. „Někdy naprší více. Když je dobrý rok, je úroda docela obstojná, a další rok může být třeba ještě lepší. Pak přijde třetí rok a ty si začínáš myslet, že tě konečně potkalo štěstí a nakonec na svých pozemcích ještě něco vyděláš. Jenomže potom zavládne na celá léta sucho a jsi na tom hůř než na začátku.“

„Naši předkové si mysleli, že je tady ráj na zemi, čert aby je vzal,“ řekl Gregory. „Určitě jim to tak připadalo, když viděli všechnu tu zelenou trávu a stromy.“ Odfrkl si. „Šest palců půdy a pak skalní podloží. Těm dubům a magnoliím muselo trvat stovky let, než vyrostly. Jakmile je jednou pokáceli, byl konec.“

„A teď pasou na stráních kozy,“ dodal Packard. „Ty během několika málo příštích generací zkázu dokončí.“

„Takže se shodneme,“ řekl Charlie, když se všichni zase vrátili ke stolu. „Ať si Noile Damask má.“

Zavládlo dlouhé, významné ticho, až na to, že jeho význam nebyl Charliemu vůbec jasný. Podíval se na své strýce a ti mu pohled oplatili. Nakonec řekl: „No dobře, tak ven s tím. Z nějakého důvodu jste mě sem nejspíš pozvali, tak mi ho řekněte.“

„Fortescue Damask nechce,“ oznámil Packard. „Jistě, já vím, že jsem zrovna řekl, že chce, ale nemyslí si, že stojí za to o něj válčit.“

„Rozumný muž,“ přikývl Charlie. „Nestojí.“

„Ale stejně o něj válčit bude muset,“ řekl Gregory. „Šlechta bude lpět na své půdě a titulech až do úplného konce a

lidé zůstanou věrní svým panovníkům. Za to může ta vlastenecká výchova, co do nás hustí ve školách. Těžko se na ni zapomíná, i když už je člověk dospělý.“

„A Fortescue nemůže Damask napadnout jen tak z rozmaru. Potřebuje k tomu nějaký důvod. Jinak by to mohlo narušit vztahy Noile s ostatními královstvími.“

„Jo, vypadá to, že tu vážně máte problém,“ přikývl Charlie. Znovu se posadil, naklonil se i se židlí dozadu a zívł. „Promiňte.“

„Pokud nebude král svržen,“ řekl Packard. „Pokud nevypukne revoluce. Občanské nepokoje, kam se podíváš, a všechno, co k tomu patří.“

„Správně,“ přisvědčil Gregory. „Pak budou všichni rádi, když Fortescue přijde a obnoví pořádek.“

„Cože?“ Charlie postavil svou židli s hlasitým klak na všechny čtyři nohy. Zmateně se na strýce mračil, dokud jednotlivé kousky skládačky nezapadly v jeho hlavě na místo. Pak se rozesmál, hlasitě a dlouze. „Už to chápu. Vy jste zaprodali svou vlast! Fortescue vám zaplatil za to, že mu Damask předáte.“

„Podobná obvinění odmítám,“ naježil se Gregory. „My jsme –“

„Vždyť má pravdu!“ odsekl Packard. „Prodali jsme Damask. Tobě se to nelíbí, Charlie? Sám jsi řekl, že by mu bylo lépe pod nadvládou Noile. A stejně tě nikdy příliš nezajímal.“

„Nezajímá mě ani teď. A nechápejte mě špatně. Mně to vůbec nevadí. K čertu, obdivuji vás, jak jste to zařídili. Jsem rád, že z téhle nešťastné suché zemičky někdo konečně bude něco mít.“

Packard se uvolnil. „Tak tedy dobrá. Potřebujeme špatného krále. Takového, který zvedne daně, bude zneužívat svou moc, popudí si šlechtu, bude utiskovat poddané a těm i oněm poskytne důvod, aby proti němu povstali. Pak sem

přitáhne Fortescue pod záminkou obnovení pořádku, krále zajme a odešle do nějakého fešáckého exilu, na trůn místo něj posadí svou loutku a zaplatí nám sjednanou sumu.“

„To zní jako docela dobrý plán. Ne že by mě to ně jak trápilo, ale vlašný zájem mne nutí, abych se otázel, kterého ubožáka plánujete dosadit na trůn? Bratranče Richarda? Urážky a despotismus zrovna nepatří k jeho silným stránkám. A jak se jmenuje to děcko, co ho teta Lydia tak bezmezně zbožňuje? James? Jason? Myslím, že tomu by činilo potíže vyvolat povstání. To nejhorší, co si dokážu představit, že by dokázal udělat, je, že by zapomněl nakrmit svou zlatou rybičku.“

„Není to snadné rozhodnutí,“ řekl Gregory. „Tolik členů naší rozvětvené rodiny má všechny předpoklady! k tomu, aby vládlo. Stát se korunovaným králem Damasku je pocta, která –“

„Doufali jsme, že to vezmeš ty,“ řekl Packard.

Charlie na něho vytřeštil oči.

V porovnání s většinou dospívající mládeže Charlie hodně cestoval po světě. Projel celý Damask i Noile a zavítal i na dvory všech sousedních království. Navštěvoval hospody v jejich městech a nezapomínal ani na knihovny. Někdy čas byl dokonce i na moři. Studoval v Bitburgenu, kde jako na každé slavné univerzitě cílevědomě přesvědčovali svoje studenty, že se naučili více než se doopravdy naučili. To vše v něm zanechalo pocit, že zná svět a nikdo v Damasku už nemůže říct ani udělat nic, co by mu vyrazilo dech.

Nyní ale musel uznat, že je zaskočen. Podíval se nejprve na jednoho strýce a pak na druhého, zopakoval to ještě jednou a nakonec řekl: „Proč já?“

„Bude to tvrdá práce, Charlie. To nemíním popírat. Nový král bude muset učinit celou řadu velice nepopulárních rozhodnutí. Všichni budou stát proti němu.“

„Všichni králové mají svoje odpůrce. A co na tom vlastně záleží? Jestli jsem situaci pochopil správně, stejně máte v úmyslu všechno zpovzdálí řídit.“

„Potíž je v tom, že tady budeme muset žít i pak, Charlie,“ prohlásil Gregory. „Stejně tak zbytek rodiny. A veškerá šlechta. Nemůžeme přijít o zemi a dělat, že se nic nestalo. I kdybychom se odstěhovali do Noile, nic by se nezměnilo. Všichni tady máme příbuzné, spojení a investice.“

„Potřebujeme někoho, kdo se pak bude moci sbalit a odjet, Charlie. Tobě se tady nikdy moc nelíbilo. Víme, že ses sem neplánoval vrátit. Fortescue tě svrhne z trůnu, bude to takové divadýlko pro lidi, a pak budeš pod pohružkou propadnutí hrdla vyhoštěn ze země. Vrátiš se do Bitburgenu, právě včas, abys stihl další semestr. Vsadím se, že ti to dokonce uznají jako prázdninovou praxi.“

„Na to je třeba vyplnit spoustu formulářů,“ opáčil Charlie nepřítomně. „Ačkoliv doopravdy sám nechápu –“

„Samozřejmě tě finančně plně zabezpečíme. A budeme štedří. Packy a já máme svoje chyby, ale hamižnost k nim nepatří. Víš, že ti dáme podíl, jaký ti náleží.“

„O to tady nejde. Moje matka mi zanechala docela slušné dědictví.“

„Každému se hodí ještě o malinko víc.“

„Což platí i o Richardovi a Jasonovi, že?“

„S Richardem bych do toho nikdy nešel. Ten chlap je příliš přátelský. Ty přece víš, jak to myslím, Charlie. Ty jeho velké modré oči a upřímný úsměv, ten jeho nakažlivý smích. Všichni ho mají rádi. Charisma mu prakticky teče z uší. Proti němu by lidé nikdy nepovstali. A kdyby to přece jenom udělali, zlomilo by mu to srdce.“

„A vezmi si Jasona. Ne že by byl přímo tlustý. Je prostě tak nějak...“

„Udělaný,“ řekl Charlie.

„Boubelatý je to správné slovo,“ řekl Packard. „Doopravdy jsem slyšel, jak o něm jedno děvče říká, že jej boubelatý. Jako to pacholátko. Ne všichni tlust’oši jsou veselí. Znam spoustu tlustých králů, kteří byli zatracení zkur– ehm, chci říct tyrani. Ale nemůžeš být boubelatý a zlý.“

„A já jsem podle vás zlý?“

„Ne!“ zvolali Packard a Gregory prakticky jedna hlasně. „Vůbec ne, Charlie.“

„Ale vypadáš na to,“ pokračoval Gregory. „Máš tu pověst. Jsi *Zlý princ Charlie*.“

„Ale no tak. Vy přece víte, jak jsem k tomu označení přišel.“

„Většina lidí si to nepamatuje. Vypadáš jako drsňák a jsi zásadový, chodíš pořád oblečený v černé...“

„Cože? Já přece nechodím vždycky v černé.“

„Že ne?“ Gregory se zatvářil překvapeně.

„Ted’ jsi od hlavy k patě v černé,“ opáčil Packard.

„Zrovna jsem přijel na pohřeb. Všichni jsme přece od hlavy k patě v černé. I vy jste oblečení v černé.“

„Ano, ale ty vypadáš jako ten typ chlápka, co vždycky chodí oblečený v černé. O to jde. Máš image. Máš reputaci. Děsíš lidi. Ty tvoje stále zachmuřené černé oči ten zjizvený obličej...“

„Já nemám zjizvený obličej!“

„Ale ano, máš. Tady. Na bradě.“

„To se mi stalo při holení. Za pár dní to zmizí.“

„No, každopádně vypadáš na chlápka, kterému by zjizvený obličej slušel.“

„Zmíním se o tom svému holiči. Určitě ho to potěší.“

„Kromě toho...“ Gregory chtěl něco říct, ale odmlčel se a tázavě se podíval na Packarda. Packard přikývl. „Upřímně doufám, že nerozjitřím starou bolest nebo něco takového. Musíš mi prominout, kdybych to náhodou dělal, Charlie. Ale je přece veřejným tajemstvím, že jsi nelegitimní.“

„Není třeba se omlouvat,“ prohlásil Charlie nevzrušena „Mně to nevadí.“

„No, dřív jsi na to byl dost citlivý. Vzpomínám si, že na oslavě svých jedenáctých narozenin jsi udělal mladému Cantinflowovi monokl na oku vepřovým steakem.“

„Vepřovým steakem?“ podivil se Packard.

„Byl to jeden z těch extra silných vepřových steaků, co je připravují u Almondina.“

„Ach, ano. Ty jsou skvělé. Škoda, že se je kuchař tady na hradě nikdy nenaučil dělat správně. Buďto jsou uprostřed krvavé, nebo je udělá příliš a pak jsou úplně vysušené.“

Následovala kratší odbočka k smaženému vepřovému, ať už s, nebo bez proslulého almondinského jablečného čatní, * a pak se Gregory opět vrátil k původnímu tématu.

„Jde o to, že se vždycky najdou lidé, kteří budou podporovat krále bez ohledu na to, jak je příšerný. Jak už jsem řekl dříve, na vině jsou všechny ty nesmysly, které jim ve škole vtloukáme do hlavy, že by měli dbát zákonů a být spořádanými občany. Ale když je dědic trůnu nelegitimní, je mnohem snazší ho sesadit.“

„Samozřejmě, nelegitimních byla spousta králů,“ poznamenal Packard. „Obecně v tom není žádný problém, dokud na to někdo nepoukáže. To pravděpodobně ani nebudeme muset. Je to jen další trumf, který bychom mohli vytáhnout, když to bylo třeba.“

„Nejsem si jistý, jestli to víš, Charlie, ale až tohle všechno bude za námi, můžeme přimět sněmovnu lordů aby tě prohlásila za legitimního. Vážně, Packy a já jsme si mysleli, že

* Tohle vypadá jako dobré místo na poznámku pod čarou. Terry Pratchett a Susanna Clarkova dělají spoustu poznámek pod čarou a píšou bestsellery, takže bych jich možná měl taky pár utrousit.

by se to mělo udělat, už dávno, ale král o tom nechtěl ani slyšet.“

Charlie mávl rukou. „Říkám vám, s tím si nedělejte starosti.“

„No, kdyby sis to rozmyslel, nabídka stále platí. Jednou určitě budeš mít svoje vlastní děti a pak by to pro tebe mohlo být důležité.“

„Bojím se, že tu potupu prostě budou muset protrpět.“ Charlie zastrčil jednu nohu pod stůl a odsunul židli. Stál tam nakloněný dopředu a dlaněmi se opíral o desku stolu. „Mí drazí strýčkové, máte můj obdiv. Prodat svou zemi za mísu čočovice, zradit svoje urozené přátele stejně jako důvěru lidu – to je podlá intrika přesně toho druhu, který mne naplňuje pýchou, že patřím do rodiny ač jsem s ní svázán jen poutem oficiálně nepotvrzeným. Rozhodně mě nenapadá žádná země, která by si víc zasloužila být prodána, ani smečka aristokratů, kteří by si víc zasloužili zradit než ti z Damasku. Gratuluji.“

Několikrát zaplácal rukama v ironickém aplausu, potom se otočil k oběma starcům zády a zamířil ke dveřím; „Ovšem se mnou do té své hry nepočítejte. Možná jsem tak špatný, jak si myslíte, ale pokoutní intrikování není moje parketa. Teď, když mě omluvíte, tento semestr mám v úmyslu rupnout ze spousty předmětů a čeká mne hromada knih, které musím ignorovat.“

„Chápu, Charlie,“ řekl Gregory. „Děkuji ti, že jsi nás vyslechl. Najdeme si někoho jiného. Doufám, že můžeme počítat s tvou diskrétností.“

„Samozřejmě.“

„Myslím, že lady Kateřina bude zklamaná,“ prohodil Packard. „Jsem si skoro jistý, že ve skrytu duše doufala, že to budeš ty.“

Charlie se zastavil s rukou na klice. „Kateřina?“

„Lady Kateřina Duraceová.“

„Lady Kateřina Duraceová?“ Charlie se odmlčel, jako kdyby o něčem přemýšlel. „Přibližně dvacetiletá, vysoká asi

tak mně po bradu, bezvadně oblečená, melodický hlas, štíhlé nohy, úzký pas, hustá hříva vlasů rudých jako slunce zapadající do červánků, delikátní řasy, hebké růžové rty zformované do dokonalého srdíčka, světlá plet' bez jediné chybičky s jen několika málo roztomilými pihami na nosíku a zelené oči, které planou jako smaragdy v záři ohně, když je vzteklá, a třpytí se jako vlnky na pláži za úsvitu, když se usmívá? Ta Kateřina Duraceova?“

„Aha, takže ji znáš?“

Charlie sundal ruku z kliky. „Já... myslím, že jsem o ní možná slyšel.“ Po vlastních stopách se vrátil zpátky ke stolu, přitáhl si židli a otočil ji opěradlem dopředu. Zamyšleně se na ni podíval, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se na ni má posadit. Nakonec to udělal. „Povězte mi o tom víc.“

Samozřejmě že po pohřbu byla slavnostní hostina, ponurá záležitost, jak se za dané situace slušelo, s přípitky, proslovy a studeným masem. Muži si rozpačitě pohrávali s knoflíky svých černých kabátů a zachmuřeně meditovali nad vlastní smrtelností. Ženy ukrývaly tváře za černými šlojíři, osušovaly si oči černými kapesníčky a uvažovaly, kolik asi stály šaty těch ostatních. Všichni se shodli na tom, že zesnuvší monarcha byl navzdory své drobné slabosti pro alkohol jedním z nejlepších nebožtíků, kteří kdy vládli Damasku. Kateřina a Rosalinda hrály role, které se od žen očekávaly – vypadaly přepadle a zdrceně a jedly jen velice málo. Nyní doháněly při pozdní večeři ve velké hodovní síni hradu, co zameškaly. Seděly na konci dlouhého stolu, na sobě stále smuteční róby, ale se závoji přehozenými dozadu, jedinými dalšími přítomnými byli dva právníci, kteří seděli na druhém konci stolu a tlumenými hlasy probírali nějakou profesní záležitost. V krbu hořela trojice

silných polen. Svíce vytvářely kolem obou dívek ostrůvek světla.

Kateřina se natáhla pro bochník černého chleba a ulomila si kus z patky. „Myslím, že se obřad skutečně vydařil. Zbožňuji, když při pohřbu prší. Samozřejmě ne, když lije jako z konve, ale takové to drobné mrholení skvěle dotváří atmosféru. Všechno to pak vypadá mnohem no... pohřebněji.“

„V tom s tebou úplně souhlasím,“ přisvědčila Rosalinda. „Když se svět zdá být ponurý a šedý, můžeš si říct, že je život jen zoufalství a utrpení, takže vlastně zesnuli udělal dobře, když s tím skoncoval. Na druhé straně za pěkného slunečného dne cítíš o tolik více tragédii předečasněho odchodu. Nedělají mi šaty vzadu fald?“

„Ne, sedí ti skvěle.“

„Myslela jsem, že mi možná budou trochu těsné. Ještě své nové švadleně tak docela nedůvěřuji. Muži vypadali docela dobře, co říkáš? Zvláště Zlý princ Charlie, bil bylo tak dramatické, jak se postavil těm banditům v lese. Nemyslíš?“ Rosalinda se opatrně podívala na svou přítelkyni. „Myslíš si, že je přitažlivý?“

Kateřina si nožem nabrala kousek másla. „Nejspíš ano.“

„Díval se po tobě.“

„Jé, podívej se, to je Oratorio. Asi už mu skončila služba.“ Kateřina zamávala krajícem. „Oratorio, pojď se posadit sem k nám.“

Oratorio, v uniformě a s helmou pod paží, se jim z druhé strany místnosti uklonil. Na okamžik se zastavil u krbu, aby se ohřál, a pak si přisedl k Rosalindě. „Dobrý večer, dámy. No, ještě tři měsíce a moje služba koruně skončí. Než ten okamžik nastane, je příjemné těšit se na konci dlouhé služby z vaší společnosti. Už jste se najedly?“

„Právě jsme začaly.“

„Napadlo mě, jestli bych si nemohla dát omeletu,“ prohodila Rosalinda.

„Nemohla,“ prohlásila Kateřina. „Ne v Damasku.“

„Pokud ji nechcete ze sušených vajec,“ řekl Oratorio. „A to určitě nechcete.“

„Ach ano, zapomněla jsem, že tady v Damasku nemáte vajíčka. To je nějaká kletba, že?“

„Kletba ne,“ odpověděla Kateřina. „Spíš kouzlo, které se tak nějak zvrtilo.“

„A po pravdě řečeno, vejce tady máme. Jestli po nich moc toužíte, můžete dostat kachní vejce nebo husí vejce. Za své vzaly jenom slepice.“

„A to všechno kvůli čaroději, který se jmenuje Thessalonius,“ řekla Kateřina. „Postupem času se z něho vyklubal velice dobrý mág. Vlastně je teď dvorním čarodějem Damasku. Ale tohle se stalo před mnoha lety, když začínal.“

„Vyhubil všechny slepice?“

„Vyhnal je ze země. Vlastně se snažil vyhnat ze země hady. Slyšel o komsi, kdo to udělal v nějaké jiné zemi, a připadalo mu to jako dobrý nápad. Ale nějak to kouzlo popletl a místo aby vyhnal hady, vyhnal slepice.“

„No, původní nápad byl rozhodně dobrý,“ řekla Rosalinda. „Hady nesnáším. Brr.“

„Nakonec přišel i na to, jak vyhnat hady,“ vložil se do řeči Oratorio. „A pak je zase přivola zpátky.“

„Můj ty bože, pročpak?“

„Kvůli krysám,“ vysvětlila jí Kateřina. „Hadi žerou krysy a myši, takže ta havěť úplně zamořila sýpky. A také zemní veveryky. Sežraly úrodu, než vůbec stačila vyrůst. Brzy se ukázalo, že hady potřebujeme. A tak náležitý zahanbený čaroděj, smutný, ale moudřejší, obrátil svoje velké kouzlo a přivola hady zpět. Není pochyb, že to byla lekce pro nás pro všechny.“

Rosalinda se nad tím zamyslela. „Když mohl obrátit kouzlo, kterým vypudil hady, proč neobrátil i to protislepici?“

„Té holce to myslí,“ poznamenal Oratorio. „Líbí se mi.“ Rosalinda se proti své vůli zapýřila. „Protože,“ pokračoval voják, „Thessalonius vůbec netušil, jakou chybu udělal, když vyháněl hady. Takže ho logicky nemohl obrátit.“

„A tudíž žádné omelety,“ uzavřela téma Kateřina. „Žádné suflé. Žádný vajíčkový salát. Žádné vejce v aspiku.“

„Žádné koláčky k čaji,“ dodal Oratorio. „Žádný žloutkový krém. A co je nejhorší, žádný vaječný koňak.“ Pokusil se o tragický výraz. „O zimních svátcích tu musíme pít čistou brandy.“

Rosalinda ho soucitně popleskala po ruce. „To pro vás musí být skutečně strašné.“

„To víte, že je. Ale my gardisté jsme tvrdí chlapi. Na těžkosti jsme zvyklí. A každý podzim máme slepičí slavnost. Přes hory sem dovezou plné vozy studených rožněných kuřat a natvrdo uvařených vajec. Všichni piknikují v parcích.“

„Ale stejně, žádná vejce, žádné koláčky ani žloutkový krém, ani sekaná játra, ani slepičí polévka. Myslela bych, že lidé na něj budou hrozně naštvaní. Proč si ho král nechal?“

„Nejenom že si ho nechal, on ho povýšil. Nikdo neví proč, ale Thessalonius a král byli dobří přátelé. A pak, když král zemřel, Thessalonius zmizel.“

„Skutečně?“ podivila se Kateřina. „To jsem nevěděla.“

„Nikdo ho neviděl celé týdny. Packard a Gregory nám přikázali, abychom po něm pátrali.“

„Možná že jenom někde truchlí. A co Zlý princ Charlie? Proč mu vlastně říkají Zlý princ Charlie? Za tím je taky nějaký příběh?“

„Ano,“ odsekla Kateřina stroze. „To já jsem mu dala to jméno. Zachoval se ke mně nanejvýš negalančně. Zradil mou důvěru.“

Rosalinda na ni zírala s otevřenými ústy. Kateřina se tvářila smrtelně vážně a rozmrzele si pohrávala s ubrouskem. Plavovlasá dívka pohlédla na Oratoria, který se nakláněl

kupředu, uši nastražené, pak zpátky na Kateřinu. Pro něj to byla úplná novinka. „Tak už nás nenapínej,“ řekla. „Vyprávěj nám o tom.“

„Pozval mě na večeři. Uvědom si, že se to stalo když jsem ještě byla mladá a nevinná.“

„Ted’ už nejsi mladá a nevinná?“ zeptal se Oratorio.

„Běda, nikoliv,“ povzdechla si Kateřina. „Léta žalu zanechala na mých ustaraných tvářích své stopy.“

„Pozval tě na večeři...“ pobízela ji Rosalinda.

„Ano. Poslal pro mě kočár. Byla to docela hezká restaurace. Jedli jsme venku na terase, slunce už zapadlo. Nalil mi do poháru vychlazené víno. Byla teplá letní noc a já jsem se toužila ochladit, takže jsem to víno vypila rychle... možná až příliš rychle.“

„Jémináčku.“ Rosalinda už tušila, kam to povede. Koutkem oka se podívala po Oratoriovi, aby zjistila, jak to snáší. Mladý voják tam seděl celý zkoprnělý.

„Tolik se toho obrátilo proti mně. Měsíc zaléval terasu svým studeným světlem, vlahý vánek k nám zanášel vůni růží, komorní trio vytvářelo romantickou atmosféru. Večeře měla spoustu chodů a pilo se několik různých druhů vína. Vždycky mi dolil číši ještě dřív, než jsem ji stačila vypít. Bylo velice nesnadné udržet si přehled kolik jsem toho už vypila. Ale já jsem si myslela, že mu můžu věřit.“

Oratorio a Rosalinda vážně přikývli.

„Začala se mi točit hlava. Plamínky svíce se proměnily v tancující šmouhy světla. Číšníci odnesli talíře a servíroval se moučník. Z ničeho nic přede mnou stála sklenice brandy. Říkala jsem mu, že ji nechci. Víím určitě, že jsem mu to říkala. Ale on tak naléhal. Ten dernitiv byla poslední kapka, kterou pohár přetekl. Už jsem nedokázala střízlivě uvažovat. A tehdy, zatímco jsem byla naprosto bezbranná, zbavená všech ochranných pudů, Charlie podle zneužil mé slabosti.“

Oratoriovy rty byly sevřené v tenkou, ponurou linku. Rosalinda se zdála být naprosto zděšená tím, co každou chvíli uslyší. „Ach, Kateřino!“ Naklonila se přes stůl a její hlas se ztišil v pouhý šepot. „Přece nemohl... to ne... ne princ Charlie... ne to, co si myslím!“

„Bojím se, že je to tak.“

„Chceš říct – *on ti snědl zákusek!*“

„Ano!“ Rusovlasá dívka si srdceryvně povzdechla. „Byl čokoládový!“

Oratorio vstal. „Roztomilé, dámy. Velice chytré. Musím přiznat, že jste mě dostaly. A teď, jestli mě omluvíte, musím odejít.“

Obě dívky se rozesmály. „Nesmíš se na nás zlobit, Oratorio. Jenom jsme si dělaly legraci.“ Rosalinda popleskala rukou uprázdněnou židli. „Posad' se, Oratorio.: Jídlo teprve přinesou.“

„Já se přece nezlobím, Rosalindo. Za chvíli se vrátím jestli tu ještě budete. Ale teď mě volá povinnost. Mušími našemu Zlému princovi doručit zprávu.“

Když Charlie o něco později kráčel chodbou, byl pořád ještě jako omámený. Strávil dlouhý večer spolu se svými strýci promýšlením strategie. Ze všech těch nových informací mu šla hlava kolem.

Nakonec se dohodli, že ve skutečnosti králem Damasku korunovaný nebude. Místo toho bude vládnout jako princ regent. Probrali to ze všech stran a nakonec se všichni tři dohodli, že takhle to bude nejlepší. „Je o tolik těžší svrhnout korunovaného krále než regenta,“ vysvětlil mu Packard. „Lidé v sobě mají mentální bloky, které nechťejí překročit bez ohledu na to, jak je k tomu okolnosti nutí. Takže na čas zavedeme určité provizorium, než se budeš moci projevit jako správný

tyran. Řekneme jim třeba, že plánujeme velký korunovační obřad.“

„Mohli bychom to udělat na drůbeží slavnosti,“ dodal Gregory. „Přes Noile bude jezdit spousta vozů, a to Forteskovi ulehčí dostat sem svoje lidi.“

Charlieho mnohem více zajímala Kateřina.

„Skvěle se pro to hodí,“ řekl Gregory. „Duraceové vždycky usilovali o trůn. A víš přece, co udělá každý nový král, když usedne na nejistý trůn. Jeho první starostí je zatknout všechny potenciální rivaly. Pokud jsou dospělí, nechaje popravit, a když ne, zavře je do věže.“

„Zadrž,“ řekl Charlie. „Já přece *nemíním* zatknout nějaké dítě a zavřít ho do věže.“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale Kateřina se pro to hodí skvěle. Je kandidátka na trůn tady i v Noile. Sice ne zrovna nejvýznamnější, ale i tak by tomu lidé měli uvěřit.“

„Samozřejmě, kdybys místo ní raději zavřel nějaké děcko,“ ozval se Packard, „vůbec bych se nezlobil, kdyby to byl ten malý smrad Allen Durace. Co se začal procvičovat v bubnování přímo pod mým oknem...“ Charlie i Gregory na něho mrazivě pohlédli. „Byl to jenom návrh,“ ohradil se Packard.

„Kateřina je úžasně populární,“ pokračoval Gregory, „A má ty nejlepší styky. Přátele má všude. Takže lidé budou velice popuzeni, když rozšíříme fámu, že ses k ní zachoval tak nehezky.“

„Zvlášť když uslyší, že jsi jí... ehm... vnucoval svou pozornost. Až se lidi dozvědí, že jsi ji připravil o čest, doopravdy se rozzuří.“

„Chci, aby v tomto směru bylo naprosto jasno. Vy chcete povědět lidem, že jsem... ehm... *uchvátil* Kateřinu Duraceovou?“

„No, budeme muset volit slova velice opatrně. Pokud je muž skutečně pohledný, dalo by se to nazvat uchvácením.“

Pokud je současně aristokrat, považuje se to spíš za svedení. Když je to ale obyčejný muž z lidu, je to znásilnění. Ale ať už to označíme jakkoliv, její přívrženci stejně budou číst mezi řádky a budou zděšení.“

Charlie si mimoděk přejel prstem kolem límečku, jako by mu byl najednou příliš těsný. „Ale Kateřina s tím souhlasila, že ano? Že mohu... ehm... nechat se unést jejími půvaby? Jste si tím úplně, ale úplně jistí?“

„Všechno jsme jí vysvětlili. Přislíbila nám spolupráci. Stejně jako ty si i ona uvědomuje, že tak to bude pro lid Damasku nakonec nejlepší.“

Charlie se zastavil na chodbě, vedoucí k jeho ložnici. Opřel se zády o zeď. *Lid*, pomyslel si. *Na ten nesmím zapomínat. Mám teď obrovskou zodpovědnost.* Přesto pro něj nebylo snadné soustředit se na svoje povinnosti, protože stále nemohl dostat z mysli Kateřinu. Hlavou mu neustále vířil její obraz, jak leží na saténovém prostěradle, vlasy rozhozené po polštáři. *Potřebuji se pořádně vyspat. Ráno bude moudřejší večera.* Pohlédl ke svým dveřím na konci chodby, ale potom se rozhodl, že raději použije ložnici krále. „Nevím, proč bych se neměl rovnou začít vpravovat do role.“

Král měl ve skutečnosti celé apartmá s audienční síní, pracovnou, ložnicí, šatnou a salónkem. Dvořané a oficiální návštěvy procházeli audienční síní do pracovny, která byla přímo propojená s ložnicí. Personál a soukromí hosté šli přímo přes salónek a šatnu, jež byla s ložnicí spojena jinými dveřmi. Dvojice oken vedla na nádvoří, druhá shlížela shůry na Damask. Charlie vešel do salónku a okamžitě řekl: „Fuj.“ Rychle prošel komnatou a rozrazil okno, pak otevřel ještě jedno. Nahlas řekl: „Smrdí to tady tabákem a laciným vínem. Proč tu sluhové nevyvětrali?“

„Já nic necítím,“ opáčil muž, který stál vedle něj.

Byl na sklonku středního věku, oblečený do volných, špatně padnoucích smutečních šatů. Jeho vlasy byly mírně

prošedivělé a začínal povážlivě tloustnout, rysy v obličeji měl ochablé a hojné vrásky svědčily o desetiletích nestřídmeho holdování tabáku a alkoholu. Vlastně i teď měl v ústech dýmku a na klíně si přidržoval láhev vinného řezu. Seděl v křesle s jednou nohou přehozenou přes druhou.

„Ani se nedivím,“ řekl Charlie. „Pollocku, to jsi ty, co tu páchne, zatraceně.“ Přešel místnost, vzal staršímu muži dýmku i láhev a obojí vyhodil z okna. Ozvalo se zařinčení, jak se láhev rozbila o útes. „Co tady děláš?“

Muž se lítostivě podíval k oknu a pak obrátil svou pozornost na Charlieho. Poněkud ztuhle vstal a uklonil se. „Bylo mi ctí stejně jako povinností sloužit králi jako věrný rodinný sluha po celou dobu jeho vlády a nyní své služby nabízím tobě, můj pane.“

„Ty se nazýváš věrným rodinným sluhou? Já myslel, že jsi byl spíš něco jako tátův pijácký kumpán. Kterézto zaměstnání jsi vykonával bez ohledu na pracovní dobu.“

„Vždycky jsem pro to vašeho otce obdivoval. Je snadné činit dobrá rozhodnutí, když jste střízlivý. Vládnout totálně opilý, to dokáže jenom skutečný státník.“

„Aha. Počkej, Pollocku, snažím se vzpomenout si. V mé rodině jsi sloužil, už když jsem byl malý chlapec. Byl jsi tátův nejbližší důvěrník a kamarád z mokré čtvrti. Znal jsi dobře mou matku. A za celá ta léta, co jsi dělal mému otci poradce, dal alespoň jednou na některou, z tvých rad?“

„Je mi potěšením vám oznámit, že bez ohledu na to jak se králův úsudek za ta léta zhoršil, pořád mu ještě zůstalo dost zdravého rozumu, aby moje rady naprosto ignoroval.“

„A dobře udělal. Nu, děkuji ti, že jsi mi nabídl svoje služby, ale po pravdě řečeno, špatných rozhodnutí dělám dost sám a jsem si jist, že v tom budu i bez tvé pomoci úspěšně pokračovat i nadále. A teď mě omluv, ale byl to dlouhý den a já bych chtěl jít na kutě.“

„Dobrý nápad, sire. Je to dlouhá, strmá cesta a měli bychom vyrazit co nejdříve.“

„Cože? Na kutě vede dlouhá a strmá cesta?“

Pollock předstíral překvapení. „Do chrámu Matky, samozřejmě. To je tradice. Poté co převezme moc, musí vládce Damasku navštívit Matčinu velekněžku a vyžádat si od ní předpověď osudu pro svou zemi.“

„To není žádná tradice. Tahle země neexistuje ještě ani sto let. To není dost dlouho, aby se dalo mluvit o vůbec nějaké tradici.“

„Každou tradici musí někdo založit,“ namítl Pollock, jeden z mála lidí v království, kterým nečinilo potíže odmítat králi. „Tvůj otec choval velekněžku ve velké vážnosti a jeho otec rovněž. Místní lidé ji uctívají. Budou mít ve tvou vládu více důvěry, když ji navštívíš a požádáš ji, aby nahlédla do budoucnosti Damasku.“

„Pollocku, byl bys překvapený, co všechno vím o budoucnosti Damasku. Očekávám, že v nadcházejících dnech budu značně zaneprázdněný. Budu mít na práci důležitější věci než poslouchat blábolení nějaké bláznivé stařeny.“

„To není blábolení. Její předpovědi jsou úžasně přesné, Thessalonius se s ní vždycky radil.“

„A kde je vlastně Thessalonius?“

„Neviděl jsem ho.“ Sotva to dořekl, ozvalo se zaklepání na dveře. Charlie šel otevřít, ale Pollock už proklouzl kolem něj a otevřel mu je. Charlie napůl očekával, že uvidí Thessaloniu. Místo toho zjistil, že stojí tváří v tvář štíhlému mladíkovi v uniformě strážce. „Sir Oratorio z královské gardy,“ oznámil Pollock.

„Skvělé,“ řekl Charlie. „Nejsem princ regent ještě ani tři hodiny a už za mnou přišel mladý šlechtic, aby se vetřel do mé přízně. Je mi líto, ale dnes ne. Jsem unavený. Vrať se zítra.“ Nekompromisně sundal Pollockovu ruku z kliky a pokusil se dveře zabouchnout.

„Princi Charlie, já jsem Oratorio. Copak mě nepoznáváš? Studovali jsme spolu v Bitburgenu.“

Charlie dveře opět otevřel a prohlédl si gardistovu tvář. „Ne, nepamatuji. Říkáš, že jsme byli spolužáci?“

„Ehm, to ne, sire. Nechodili jsme do stejné třídy, ale několikrát jsme se setkali. Ehm, při zařazování do tříd? Na závěrečném plese?“

„Je mi líto, ale ne.“

„Při bengálské noci? Při závodech ve sjezdu ze schodů?“

Charlie jen vrtěl hlavou. „Vůbec nic mi to neříká. Přijď zítra, v obvyklých úředních hodinách. Dobrou noc.“ Zabouchl dveře a otočil se zpátky do místnosti. „Pollocku, proč tu ještě jsi? Nepotřebuji... Počkej moment.“ Udělal grimasu a znovu dveře otevřel. Strážný zkroušeně odcházel chodbou. „Vrať se zpátky. Musím se zamyslet. Oratorio. Společenský typ, co? Na závěrečném plese ses opil, pokusil ses vjet do sálu se čtyřspřežím, ale zaklínil ses s ním ve dveřích?“

Oratorio mírně zrudl. „Vaše Výsosti, nebyl jsem sám kdo –“

„Nezavřeli tě, protože ses oblékl do ženských šatů a pokusil ses proniknout do dívčího internátu přestrojený za vychovatelku?“

„Tak to nebylo... můžu to vysvětlit... víte –“

„Jo, v pořádku. Už jsem si na tebe vzpomněl. Co chceš?“

Oratorio se postavil do pozoru. „Princi Charlie, musím vám oznámit, že jsem viděl vašeho otce.“

„Všichni jsme ho viděli. Báječný pohřeb. Balzamovači odvedli skvělou práci, pokud se člověku takové věci líbí. Vypadal velice přirozeně.“

„Ne, sire. Já myslím dnes večer. Na hradbním ochozu. Viděl jsem jeho ducha.“

„Samozřejmě. Viděl jsi jeho ducha. Na hradbním ochozu. Ano, rozumím.“ Charlie se podíval na Pollocka a výmluvně obrátil oči v sloup. Pollock sotva zmatelně přikývl.

„Byl to určitě on, sire. A nebylo to poprvé, co se zjevil. Viděli ho i jiní.“

„Takhle to nemůžeme nechat, že? Promluv si ráno s mým tajemníkem a pozvěte exorcistu. Jsou to ty dveře na začátku chodby. Tyhle ne.“

„Ale Vaše Výsosti, ten duch chce s vámi mluvit. Říkal, že vám něco musí povědět.“

„Tak počkej tady.“ Charlie odešel do ložnice, kde našel malý psací stůl. Otevřel zásuvku, vytáhl z ní lahvičku s inkoustem, psací brk a kus papíru, pak namočil brk do inkoustu. Vrátil se do salónku a podal brk i papír Oratoriovi.

Oratorio si je vzal. „Ehm, co je to, sire?“

„Pero a papír. Až zase uvidíš ducha, převezmi od něj vzkaz. Já jdu spát.“

„Myslím, že ten duch očekává, že si s ním promluvíte osobně. Zdál se být velice rozrušený. Jsem si jist, že je to důležité.“

„Oratorio, se svým otcem jsem toho moc nenamluvil, ani když byl živý. Rozhodně se s ním nemíním vybavovat teď, když je po smrti. A teď, jsem vážně unavený. Když se v noci pořádně nevyspím, jsem nevrlý a velice snadno se rozzlobím.“

„Tak to toho asi moc nenaspíš,“ zamumlal Oratorio. Charlieho znal hlavně podle toho, co se o něm povídalo, a o princi se povídalo, že je nevrlý a snadno se rozzlobí po většinu času. Ještě asi minutu tam stál a hloupě držel papír a brk, zatímco Charlie se už k němu otočil zády a přešel k oknu. Pollock znovu otevřel dveře, oba muži se mlčky podívali na prince regenta a společně vyšli z místnosti. Než za sebou stačili dveře zavřít, Charlie se znovu ozval. „Počkat. Pojd'te zpátky, oba dva.“

Pollock a Oratorio si vyměnili pohledy a pak rychle přiběhli k princi regentovi. Charlie ukázal na nádvoří dole pod oknem. Sousedilo s hodovní síní a za hezkého počasí se na něm servírovalo jídlo. Nyní bylo osvětleno pochodněmi. Stálo tam

několik stolů s vyhlídkou na hory a kolem hradeb rostly v květináčích bylinky a koření, které si tam pěstovali kuchaři. Dvě mladé ženy zavinuté v dlouhých cestovních pláštích právě kráčely napříč nádvořím, prohlížely si rostlinky a živě o nich debatovaly. Charlie ukázal na jednu z nich. „To je Kateřina Duraceová, správně?“

Pollock se mu podíval přes rameno. „Lady Kateřina Duraceová. Ano, sire. Narodila se a byla vychována v Damasku. Až donedávna žila u příbuzných v Noile. Vrátila se sem kvůli pohřbu. Neslyšel jsem, že by měla v úmyslu v blízké době odjet.“

„A kdo je ta druhá?“

„Rosalinda Amundová,“ odpověděl Oratorio. „Dvorní dáma lady Kateřiny. Mám dojem, že její otec je dvorní soudce v Noile.“

„Hmm. Pollocku, pořád ještě máme v jižní věži ty pokoje pro politické vězně?“

„Jistě, sire.“

„Hezké pokoje? Prostorné? Pohodlně zařízené?“

„Ano, sire. Jsou stejně dobré jako vaše vlastní komnaty a apartmá v horním podlaží, vyhrazené pro naše nejprominentnější politické vězně, by se dalo bez nadsázky označit jako luxusní.“

„Je připravené k použití? Čisté povlečení, ručníky a tak? Vyspané popelníky? Minibar byl doplněn?“

„Obávám se, že to nedokážu říct, sire.“ Pollockovi se směr, který rozhovor nabral, ani trochu nelíbil. „Už se nějakou dobu nepoužilo.“

„Tak to zjisti. Vytáhni sluhy z postelí a nech to tam pořádně uklidit. Ať dají na stůl koš s ovocem a na polštář snítka máty. Však víš, co myslím. Oratorio!“

Oratorio se instinktivně postavil do pozoru. „Ano, pane.“

„Přiveď sem pár gardistů. Ale ať vypadají reprezentativně. Čisté uniformy, knoflíky zapnuté a tak podobně.“

„Ano, pane.“ Už podruhé se Oratorio a Pollock pokusili projít dveřmi současně. Znovu si vyměnili zmatené pohledy. Pak oba pokrčili rameny a zamířili každý jiným směrem.

Charlie se lokty opřel o parapet a pozoroval dění dole. Kateřina si shrnula kapuci pláště do týla a její dlouhé vlasy se ve světle pochodní zaleskly zlatě a rudě. Její obličej nad tmavým kožešinovým límcem měl rysy změkčené stíny. Vypadalo to, jako by se bledý ovál její tváře volně vznášel nad temnotou pláště. Charlie zavřel oči a naslouchal jejímu hlasu, který mu připadal sladký jako hudba.

Pak oči znovu otevřel a soustředil se jen na její rty. Utvrdil se v přesvědčení, že jsou to ty nejdokonalejší rty, jaké kdy u ženy viděl. Napadlo ho, jaké by to asi bylo –

„Stráže se dostavily na váš rozkaz, sire,“ řekl Oratorio za jeho zády. Vedle něj stáli dva statní muži. Vousy měli ještě mokré od toho, jak je Oratorio nejprve přinutil důkladně si umýt obličej, než je přivedl.

Ve dveřích se objevil Pollock, v ruce nakousnutou hrušku. „Komnaty ve věži jsou připravené, sire. Všechno včetně máty, koše s ovocem a malých lahviček se šamponem a kondicionérem je na místě.“

„Výborně, výborně.“ Charlie se najednou narovnal a energicky rozrazil okno, až okenice třískly o zeď. Dvě dívky na nádvoří vzhledly. Dramaticky ukázal na Kateřinu a zvolal: „Zatkněte tu ženu!“

Lord Gagnot považoval Charlieho za jednoho z nejrozumnějších mladých mužů, s jakým se za dlouhý čas setkal. Princ netrval na nějaké obřadnosti, jenom vstal z trůnu, když Gagnot vstoupil, doprovodil ho ke stolu, na kterém byly navršené účetní knihy a faktury, a vyzval Gagnota, aby si nalil něco k pití. Gagnot dal k lepšímu několik historek o

projížděcích na koni a lovu na svých pozemcích a okamžitě si toho mladíka, který tak pozorně naslouchal a přitakával na správných místech, oblíbil. Shledal obdivuhodným, že Charlie chová takovou úctu k starším, i k těm, kteří stáli na společenském žebříčku níž než on. Jeho lordstvo na chvíli přerušilo vyprávění, aby si nalilo další whisky, a tehdy se Charlie jen tak mimochodem zmínil, že cestou do města projížděl po Gagnetových pozemcích a všiml si, jak nádherné je jeho sídlo.

„Je, že ano? Zrovna jsem ho celé zrekonstruoval. A taky jsem přidal nové křídlo.“

„Je opravdu impozantní.“

„Někdy ke mně musíte přijít na oběd a prohlédnout si ho i zevnitř. Já sám toho o zařizování domů moc nevím, ale moje žena odvedla skvělou práci, když vybírala nové koberce a závěsy. Nábytek je samozřejmě všechen rodinný.“

„Slyšel jsem, že lady Gagnetová pořádá skvělé večírky.“

„To zase ano. Oba se rádi pobavíme. Jen počkejte, až některý z nich zažijete. Pošlu vám pozvánku na podzimní ples.“

„Děkuji vám. Samozřejmě,“ řekl Charlie a vlídně se usmál, „připadá mi dost velké na to, aby se dalo vydržovat z výnosů pozemků, jako jsou ty vaše.“

„Cože? Aha, ano. No, chce to pečlivě hospodařit s penězi. Ale my víme, jak utrácet svoje jmění uvážlivě. Lady Gagnetová obrátí každý šelak dvakrát.“

Charlie položil ruku na jednu z účetních knih a letmo v ní zalistoval. „Sněmovna lordů vám svěřila správu nad veřejnými sýpkami, je to tak?“

„Cože? Aha, ano. Požádali mne, abych se té práce ujal, a já jsem neodmítl. Je to jen jedna z mnoha zodpovědností, kterou jsem na sebe vzal ve službách Damasku.“

Charlie otevřel účetní knihu a porovnal jednu z položek s fakturou. „Vypadá to, že výsledek inventury nesouhlasí s množstvím obilí, které bylo v sýpkách uskladněno.“

„Ehm, to je nejspíš jen nějaká účetní chyba. Musím se na to podívat.“

„Možná byste se mohl podívat přímo do sýpek, jak jsem to udělal já dnes ráno. Měly by být skoro plné. Místo toho jsou skoro prázdné.“

Gagnot odložil sklenici a dotčeně si odfrkl. „V pořádku, Charlie. Už chápu, kam tím míříte. Chcete dostat svůj podíl, co? No, to je mi líto, Vaše Výsosti, ale to prostě udělat nemohu. Musel jsem vyplatit příliš mnoho provizí členům sněmovny lordů.“

„Zradil jste důvěru veřejnosti. Kradl jste obilí z veřejných skladů, prodával jste ho svým komplicům za nejnižší ceny a pak jste bral provize za to, že jste je na tom nechal tak nehorázně vydělávat.“

„Já si celý zisk nenechávám,“ Gagnot začínal být podrážděný. „To se vám tu právě snažím vysvětlit. Musím se dělit s tolika dalšími šlechtici a státními úředníky, že na tom prakticky prodávám.“ Samozřejmě to byly jen plané řeči. Gagnot měl ve skutečnosti obrovské příjmy. Teď se klidně rozvaloval ve svém křesle, ruce složené na břiše. „Teď vám můžu dát jen malý podíl, možná trochu víc, až se zvednou ceny.“

„To, co děláte, je protizákonné.“

„Samozřejmě že není, Vaše Výsosti. Jsem zmocněn disponovat přebytky úrody a určovat si cenu prodeje.“

„Stejně jako nemorální a neetické. Jak to vypadá, budeme to obilí potřebovat, abychom měli čím nakrmit hladové lidi. A budeme ho potřebovat brzy, lorde Gagnote. Lidé budou trpět.“

„Trpět? Já bych řekl, že ne, principi regente. Nebudou trpět. Jsou to obyčejní poddaní. Na hladovění jsou zvyklí.“

„Aha,“ řekl Charlie. „Teď, když jste mi to vysvětlil, už chápu, co máte na mysli. Dokud má šlechta jídla nadbytek, žádný problém neexistuje. Omluvte mě, lorde Gagnote.“ Zavřel účetní knihu, vstal a vyšel z místnosti. Na chodbě se prakticky srazil s Oratoriem. „Hleďme, Oratorio. Přesně ten člověk, se kterým teď potřebuji mluvit.“

„A já zase potřebuji mluvit s vámi, sire,“ odpověděl mladý rytíř. Vypadal nervózně. „Jde o toho ducha. Objevil se zase a tentokrát jsem od něj převzal vzkaz.“

„Teď ne, Oratorio. Nemám na duchy čas. Musím navštívit čaroděje. Ale ještě předtím mám pro tebe úkol. V tamté komnatě je lord Gagnot. Sežeň si k ruce pár gardistů a zatkni ho.“

Oratorio začínal mít pocit, že pokaždé, když se s princem regentem setká, skončí to něčím zatčením. „Výborně, sire,“ odpověděl vesele. „Zase věž?“

„Barsteel,“ řekl Charlie a myslel tím nechvalně známi damasské vězení. Oratorio odešel, aby sehnal nějaké strážce. Sotva Charlie zahrnul za roh, vynořili se ze stínu Packard a Gregory. Oratoriovi to nepřípadalo divné. Packard a Gregory byli muži, kteří trávili spoustu času postáváním ve stínu. Uklonil se jim a oni se k němu přidali.

„A, Oratorio,“ prohodil Gregory. „Jdeš zatknout dalšího, co? Náš princ regent dnes ráno rozhodně nezahálí.“

„Vypadá to tak. Tentokrát je to lord Gagnot. Do Basteelu.“

„Barsteel? Uvědomuje si Charlie, že se celé roky nepoužíval? Vlastně mám pocit, že dolní patro přestavěli na kavárničku.“

„On ho zase zaplní, sire. V horních patrech jsou pořád ještě cely. A nejsou úplně prázdné. Je tam zavřený markýz de Sadness.“

Gregory se zakabonil. „Nějak si na něho nedokážu vzpomenout, i když mi to jméno připadá povědomé. Markýz de Sadness?“

„Ale vždyť ho znáš,“ řekl Packard. „Napsal ty perverzní knížky. Víš, ty, co v nich říká, že ho eroticky vzrušuje ubližovat ženám.“

„No jasně. Házel špinavé ponožky na zem, nechával prkýnko na záchodě zvednuté a říhal u večere.“

„Měl ve zvyku čekat až do pátečního večera a teprve pak pozvat ženu na schůzku, a tím jí úplně rozhodit plány na víkend.“

„Velice krutý muž,“ přikývl Oratorio. „No, tak teď bude mít společnost.“

„Omluv nás na okamžik, Oratorio,“ řekl Packard. Položil ruku Gregorymu na rameno a odvedl ho kousek stranou, kde si spolu mohli potichu promluvit. „Dal nám Gagnet podíl z prodeje obilí?“

„Ale jistě. Finančně se s námi vypořádal.“

„Výborně.“ Packard se vrátil k Oratoriovi. „Tak Basteel, povídáš? No, když si princ myslí, že to tak musí být, určitě k tomu má velice dobrý důvod.“

„Není na mně, abych to posuzoval, pane.“

„Ale no tak, Oratorio.“ Packard stiskl mladíkovi rameno. „Tvůj táta a já jsme staří přátelé. Gregory a jsme tě znali už jako malého caparta. Před námi můžeš mluvit úplně otevřeně.“

„No... ano,“ přisvědčil Oratorio váhavě. Připomněl si, že mluví se dvěma muži, kteří dosadili prince na trůn. „Charlie teprve začal vládnout. Je ještě brzy vynášet o něm soudy. Připadá mi, že chce odstranit korupci, a to je myslím správné.“

„A lady Kateřina?“

„Předpokládám, že měl nějaký důvod k tomu, aby ji nechal zavřít, i když mě nenapadá, co by to mohlo být. Lidé jsou z toho dost rozčilení.“

„Když jsou státní záležitosti složité jako třeba teď,“ poznamenal Gregory, „často se sám sebe ptám, co by udělal starý král. Ale předpokládám, že to ty víš lépe než my, že ano, Oratorio?“

„Promiňte, pane?“

„No, povídá se, že jsi viděl jeho ducha včera v noci na hradebním ochozu.“

„Neviděl jsem ho jenom já,“ ohradil se Oratorio. „Viděla ho spousta chlapů.“

„Říká se, že na tebe promluvil.“

„Dal mi vzkaz pro prince Charlieho.“

„Jak zněl ten vzkaz?“

„Byl to důvěrný vzkaz, sire. Pouze pro prince Charliho.“

„Samozřejmě, samozřejmě. A co říkal princ, když ho vyslechl?“

„Vůbec mě nenechal, abych mu ho předal. Byl příliš zaneprázdněný.“

„No, my s ním budeme dnes obědovat,“ řekl Packard „Takže by sis už nemusel dělat s doručením vzkazu starosti.“

„To je docela rozumná nabídka,“ pomyslel si Oratorio Každý z králových bratrů si mohl činit nárok na trůn. Existovalo mnoho jiných členů rodiny, které mohli na to místo vybrat. Takže zjevně netoužili uchvátit moc pro sebe. Ve skutečnosti dosadili Charlieho na trůn. Oratorio vyrostl v atmosféře dvorských intrik, ale v tomto případě nebyla podezřívavost zjevně na místě. I když na druhé straně...

Zastavil se a otočil se k oběma starším mužům. „Je mi líto,“ řekl po pravdě, „ale byl to ten druh vzkazu, který se musí předat osobně.“

„No, rozhodnout se musíš sám,“ odpověděl Packard bujaře a sundal ruku z rytířova ramene. „Už tě nebudeme déle zdržovat, Oratorio. Kdyby sis s námi někdy potřeboval promluvit, můžeš přijít kdykoliv.“ On a Gregory zpomalili krok a nechali Oratoria, aby odspěchal mimo doslech.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Gregory. „S tím, že se král vrátí jako duch, jsme nepočítali. Kdo ví, co všechno by mohl prozradit? Sám jsem tam v noci zašel a snažil jsem se ho vyslídit. Neviděl jsem vůbec nic.“

„S ohledem na okolnosti nemyslím, že bychom si ty nebo já přáli znovu se s ním setkat.“

„Na druhé straně ale nechci, aby se s ním setkal Charlie. Mohl by podkopat jeho důvěru v nás.“

„Možná. Taky by mohl Charliemu prozradit svoje tajemství. To by nám ušetřilo spoustu námahy.“

„Nakonec to najdeme,“ prohlásil Gregory. „Máme dost času a míst, kam to mohl ukrýt, je jen omezený počet.“

Na hradě byla meteorologická mapa. Jako dítě se na ni Charlie moc rád díval a i teď ji považoval za tu nejsenzačnější věc v čarodějově věži. Ležela na velkém stole, plastický model Damasku, Noile a okolních oblastí, s maličkými stružkami vody reprezentujícími potoky a řeky, ledem, který se vytvářel nebo tál na vrcholcích hor podle toho, jaké bylo zrovna roční období, a s mraky, které pluly nad povrchem a zobrazovaly rozmístění atmosférické vlhkosti v reálném čase.

Co v čarodějově věži naopak chybělo, byl čaroděj. Thessalonius se stále pohřešoval a Damask si nemohl dovolit zaměstnat ani malý tým kvalifikovaných čarodějů. Charliemu přišel otevřít tovaryš a dvě učednice. Tovaryše najali přes zprostředkovatelnou práce; byl to mladík, který se snažil získat nějakou praxi. Obě dívky byly docela bystré, ale byly tu jenom na jeden semestr v rámci svého studijního programu.

Tu špatnou zprávu Charliemu oznámil tovaryš Jeremy. „Nevypadá to vůbec dobře, Vaše Výsosti.“

„Ale úroda se zdá být v pořádku.“

„Prozatím, sire. Pořád ještě trochu přší. A nějakou dobu bude. Ale už teď máme v ročních srážkách skluz dva palce. Zásobníky vody jsou na sedmdesáti procentech. Jestli to tak bude pokračovat, úroda bude velice špatná. Něco sklídíme, ale ve výnosech na akr na tom budeme hodně zle.“

„Co sady?“

Jeremy spustil novou projekci. Na pobřeží se zformovala tenká linie mraků a začala se pohybovat přes stůl. Přitom skrápěla hory o velikosti dózy na chleba jemným kapičkami deště. Řeky stékaly po svazích hor, klikatily se v miniaturních hájích a končily v Noile. Do Damasku dorazila jen hrstka ubohých potůčků. „Na začátku léta bude množství srážek víceméně v normálu. Ale později dozrávající ovoce s největší pravděpodobností uschne na stromech a stejný osud čeká i révu. Do podzimu nezůstane vůbec nic.“

Charlie zabodl prst do stružky, která představovala řeku Organzu, a nechal si v ní máčet jeho špičku. „Tohle je jen projekce, že? Už jste shromáždili data, která to potvrzují?“

„Evi, ukaž mu housenky.“

Evelyn, vyšší z obou učednic, přinesla lepenkový kotouč. Byl pokrytý čísly, čarami a pestrobarevnými stupnicemi. Po jeho obvodu se plazila hrst proužkovaných housenek. „Existují různé vzorce pro předpovědi počasí, které vycházejí z počtu a tloušťky jejich pruhů.“

„S tím jsem si hrál, když jsem byl malý kluk. Ono to vážně funguje?“

„Ale jistě,“ přisvědčila Evelyn. „Dělala jsem na to téma ročníkovou práci. Počkejte, někde tady musí být. Tweezy, nemáš ji?“ Mladší dívka, která vypadala tak trochu jako blondatý mop, přišla k princovi a podala mu zprávu. Byla napsaná na růžovém papíru ze zápisníku a po okrajích byla doslova pokrytá malými srdíčky, ale čísla byla zřetelná a velice výmluvná. „Výpočty podle různých vzorců se neshodují v tom, jak moc zlé to bude, ale všechny jsou zajedno, že srážek bude nedostatek.“

„Jeremy, dokážeš vyrobit déšť?“

Než tovaryš odpověděl, o několik kroků couvl, takže teď stál před tabulí namodralého skla. Charlie si všiml, že čaroděj pokaždé, když mluví o počasí, stojí před tou modrou tabulí a

dělá rukama podivné pohyby. Nikdy se nezeptal proč. Předpokládal, že je to součást magie předpovídání počasí. „Ne,“ prohlásil Jeremy pevně. „Nedokážu. Ani já, ani Thessalonius, ani nikdo jiný. Počasí je prostě příliš velké. Jediná bouřka má v sobě víc energie než všechna kouzla, která kdy byla vymyšlena, dohromady A nevěřte těm povídkám, že zatřepotání motýlích křídel v Angostuře může způsobit bouřku v Illyrii. Velký čaroděj Ambergris se domníval, že by to stálo za to vyzkoušet. Strávil celé roky výpočty, diagramy pokreslil hory papíru, vytvořil něco, čemu říkal mapa řešení, a pořád se sháněl po nějakých atraktorech. Pak, když byl se svou prací konečně spokojen, odjel k úpatí Alicijských hor a tam na přesně stanoveném místě vypustil jediného motýla. A vidíte, co se stalo.“

„Co se stalo?“ zeptala se Tweezy.

„Záplava housenek,“ odpověděl Charlie. „Deset let trvalo, než se je podařilo dostat pod kontrolu. A můžete se vsadit, že majitelé ovocných sadů zrovna nejásali.“

„Housenky za to nemůžou,“ ozvala se Evelyn. „Dělaly jen to, co se od nich čekalo. Ambergris si měl dát pozor a nepoužít k tomu gravidního motýla.“

Charlie pochopil, že má ráda housenky. „Měl použít samečka.“

„Humpf,“ udělaly Evelyn a Tweezy jednohlasně. Jejich pohledy říkaly jasně: *Typický mužský postoj*.

„Jde o to,“ řekl Jeremy ve snaze vrátit se k původnímu tématu, „že je dost těžké počasí předpovídat, natož se ho pokoušet řídit.“

„No dobře, ale jak dobré jsou vaše předpovědi?“

„Nijak zvlášť. Jo když jde o předpověď tak na tři dny dopředu, jsme docela spolehliví. Ale to dokáže každý lepší sedlák. Delší než týdenní předpovědi bez Thessalonie nedokážeme vůbec.“

„Tohle je důležité, Jeremy. Zemědělská produkce je letos kritická. Jak moc dobrý je Thessalonius?“

„Hodně dobrý.“ Jeremy ukázal na stůl s meteorologickou mapou. „Předpovědi jsou jeho specialita. Věnoval tomu půlku svého života. Z čehož ještě nevyplývá že by byl nějak *zvlášť* přesný. Ale podařilo se mu v tom směru získat *určitou* moc, a dobře víte, jak mimořádně je to vzácné. Skoro všichni ostatní ve Dvaceti královstvích, kdo tvrdí, že jsou věštcí, jsou podvodníci. Samozřejmě je tu ještě Matčina velekněžka. Říká se o ní, že je skutečně dobrá. Ale na můj vkus je příliš tajemná.“

„Promiňte, Vaše Výsosti,“ řekla Evelyn. „Ale Organza se už zase rozvodnila.“

Charlie odstranil svou ruku z modelu a zatřepal s ní, aby si osušil manžetu. „Zanechal Thessalonius nějaké poznámky? Existují nějaká kouzla nebo návody, jak byste mohli zpřesnit svoje předpovědi?“

„Jestli si něco zapsal, bude to zamčené v jeho studovně. Tam se nedostaneme.“

„Já ano. Přivedu pár řemeslníků, aby otevřeli dveře.“

Jeremy zavrtěl hlavou. „Je mi líto, sire. Nejde o to, že je zamkl, on je zajistil ochrannými kouzly. Přes ta proniknout nedokážeme.“

Princ je všechny tři zpražil zamračeným pohledem. „Co se mi to tu snažíte namluvit? Na podobné nesmysly nemám náladu. Ještě jsem se nesetkal s učedníky, kteří se nedokážou dostat do mistrovky truhly, a nechce se mi věřit, že zrovna čarodějovi učedníci jsou v tom směru výjimka.“

Jeremyho obličej se ani nepohnul. „Je mi líto, Vaše Výsosti. To vůbec nepřichází v úvahu. Agentura by mě vyhodila, kdyby zjistila, že jsem odstranil ochranná kouzla svého mistra. V životě bych už nesehnal práci. Ale na tom nezáleží, protože to stejně nedokážu udělat.“

„Ani my ne,“ dodala Evelyn. „Určitě by nás za to vylili ze školy. A nikdo z nás neovládá dost magie na to, by si poradil s Thessaloniovými ochrannými kouzly. Je to tak, Tweezy?“

„Ehm,“ řekla mladší dívka.

Ostatní tři na ni mlčky hleděli, dokud Evelyn neřekla: „Cože? Chceš snad říct, že ses dostala do Thessaloniovy pracovny?“

Charlie neviděl Tweezy do obličeje. Slyšel jen rozpačité mumlání vycházející z klubka světlých kadeří. „Ehm, možná. Jenom jednou. Ničeho jsem se nedotkla. Byla to nehoda!“ prohlásila defenzivně.

„Ty jsi odstranila ochranné kouzlo náhodou?“

„Co by ne.“

„Samozřejmě,“ řekl Charlie, položil dívce ruku na rameno a jemně ji popohnal směrem k pracovně jejího mistra. „Tak se o to pokus znovu, Tweezy. Kdyby se ti to náhodou zase podařilo, okamžitě mi dej vědět.“

„Ano Vaše Výsosti.“

Když se princ vrátil do trůnního sálu, byl už večer. První den jeho panování byla chodba venku plná dvořanů, právníků, ministrů a konzulů. Po několika dnech odesílání zkorumpovaných státních úředníků do žaláře zela prázdnotou. Ti úředníci, které potkal cestou, si mu netroufali pohlédnout do očí a okamžitě zrychlili krok. Na druhé straně, Oratorio na něj čekal. Charlie se zastavil a tázavě na něho pohlédl.

„Jde o toho ducha,“ začal Oratorio.

„Mě to nezajímá, Oratorio.“

„Je mi skutečně líto, Vaše Veličenstvo, ale chlapi z něj mají hrůzu. Musíte ho vidět na vlastní oči, abyste pochopil, jaké to je, když se před vámi vznáší ve vzduchu, napůl průhledný a tak. Kdybyste si jenom poslechl co vám chce říct,

myslím, že je docela slušná pravděpodobnost, že by zmizel a všechno bylo zase jako dřív.“

„Mluvil s tebou?“

„Ano, pane. A převzal jsem od něj vzkaz, jak jste mi řekl.“

„A ten zní?“

Oratorio vytáhl z kapsy složený papír, ale Charlie ho zadržel. „Jen mi to řekni, Oratorio. Určitě si to přece pamatuješ.“

„Ano, sire. Ehm.“ Rytíř se odmlčel, aby si odkašlal.

„No tak, do toho.“

„Dobře, sire. Duch řekl: ‚Vyřid’ tomu nafoukanému parchantovi, že jestli dnes v noci nehne tím svým královským zadkem a nepřijde za mnou na hradební ochoz, předvedu mu takové strašení, že na ně nadosmrti nezapomene.‘“

„Ehm. Dobře. Musím připustit, že to vypadá na tátova ducha.“

„Ano, sire. Královo výrazivo na něj přešlo dokonale.“

„Věčná škoda, že mám na dnešní noc jiný plán. Jestli se objeví, pověz mu, že jsem si ho zapsal na zítra.“

Oratorio se zatvářil nešťastně, ale přikývl. Charlie opustil trůnní sál a vrátil se do svého apartmá. Čekal tam na něj Pollock. Pollock tam byl zřejmě vždycky. A přinesl do pracovny tlustý svazek nákresů, které teď byly rozložené po stole. Charlie se k němu připojil. „To všechno jsou projekty veřejných prací?“

„Ano, sire. Přinesl jsem všechno, co jsem o tom našel.“

„Dobře. Budeme potřebovat něco, co je zaměstná, když se neurodí.“

„Tady jsou plány na novou budovu opery.“

„Ne. Víím docela určitě, že tu si teď nemůžeme dovolit. Za každý měďák z královského pokladu budeme muset nakoupit jídlo.“

„Tady je něco o budování nových parků.“

„Příliš snadné. To nezaměstná dost lidí.“

„Jiných finančně nenáročných projektů moc nemáme. A pak je tady tohle.“ Pollock mu ukázal složitý stavební výkres. „Ještě jsem nedokázal zjistit, co to vlastně je.“ Charlie si výkres prohlédl. „Cesty zahloubené do země?“

„Když to říkáte, sire.“

„Vypadá to tak. Ale k čemu by nám byla síť cest vedoucích hlavně zemědělskými oblastmi? Podívej se, jak je hustá.“

„Vidím, sire.“

Charlie se znovu pohroužil do výkresu. „Ale dá se to pořídit levně. Stačí prostě odstranit zeminu až na skalní podloží, což v našem případě představuje pouhých osm palců, a navršit z ní kolem valy. Žádné výdaje za materiál, ale spousta člověkohodin, což je přesně to, co potřebujeme. Jediným potřebným zařízením jsou lopaty a zaměstná se tím hromada lidí. V pořádku, pustíme se do toho.“

„Potřebujeme ty cesty, sire?“

„Potřebujeme dobrý projekt veřejných prací a tenhle vyhovuje po všech stránkách.“ Charlie sroloval výkresy a podal je Pollockovi. „Odnes je ministrovi vnitra a řekni mu, ať to připraví k realizaci. Lidé se sem začnou stahovat ze statků, hned jak začnou schnout sady.“

„Ano, sire.“

„Řekni mu, aby sledoval hladiny městských studní. Až se dostanou na čtyřicet procent normálu, ať vyhlásí přidělový systém.“

„Lidem se to nebude líbit, sire.“

„To po nich také nikdo nechce.“ Charlie vyšel z pracovny a zamířil do šatny. Otevřel jednu skříň, překvapně nahlédl dovnitř, pak otevřel druhou a nahlédl do ní s výrazem naprostého zmatku v obličeji. Potom zatahal za šňůru, která vedla ke zvonku na jeho komorníka. Muž se objevil okamžitě – musel už být na cestě – a nesl podnos s nahřátými

ručníky, umyvadlem s vodou, misku mýdla na holení a břitvou. Charlie ukázal na otevřené skříň. „Co se stalo s mými šaty?“

„Dal jsem je pryč, sire. Příkaz vašich strýců. Vymysleli si, že vás zásobí úplně novou garderobou.“

„Všechno je černé!“

„Ano, sire.“

„Dokonce i spodní prádlo.“

„Ano, sire, ale je to hedvábné spodní prádlo. Vaši strýcové říkali, že vám černá bude slušet. Mám vás nyní oholit, sire?“

„Ano, jistě... ne!“ Charlie mu vzal podnos z rukou. „Ehm, ne. Ne, oholím se sám. Ale stejně děkuji.“ Jeho komorník se odpoklonkoval. Charlie se velice pečlivě ustrojil; až na tu monochromatickosti bylo zřejmé, že jeho strýcové našli krejčího, který byl dobře obeznámen s jeho mírami a vkusem. Pečlivě si uhladil záhyby na límci a upravil si kalhoty tak, aby měl sponu pásku přesně uprostřed svého plochého břicha. Pak se postavil před zrcadlo a přečesal si vlasy několika různými způsoby, než se konečně rozhodl učesat si je nalevo jako obvykle. Několik tahů ručníkem dodalo vysoký lesk jeho už tak se lesknoucím botám. Znovu si začal česat vlasy, ale pak si uvědomil, že jen hraje o čas, a odhodil hřeben.

Ze sekretáře vytáhl krabici převázanou stříbrnou stuhou, otevřel ji a prohlédl si její obsah. Byla v ní ta nejlepší čokoláda, jaká se dala v Damasku sehnat. Znovu ji zavřel, strčil si ji pod paži a z vázy vzal tučnou pečlivě zabalených růží. Pomyslel si, že lépe připravený už nebude, a vyrazil k jižní věži.

Kateřina měla dovoleno přijímat návštěvy – vlastně jich přijímala nepřetržitý proud – ale pro tento večer instruoval Charlie strážu, aby dovnitř nikoho nepouštěly. Na chvíli zaváhal, než zaklepal; napadlo ho, jestli vzhledem k situaci nebylo vhodnější, aby jednoduše vtrhl dovnitř. Potom si ale řekl, že i zlý princ může být zdvořilý. Zaklepal dvakrát. Když se nic nestalo, stiskl kliku a vešel dovnitř. Na to, co uviděl, rozhodně připravený nebyl.

Samozřejmě že čekal, že uvidí Kateřinu, a také ji viděl, ale už jen ten pohled sám o sobě vysoce předčil všechna jeho očekávání. Stála na druhé straně místnosti a koupala se v měkkém světle plamínků tuctu strategicky rozmístěných svící. Její dlouhé rusé vlasy byly umělecky rozčuchané, spadaly jí na ramena a částečně zakrývaly její obličej a jedno oko. Její dokonalou postavu halila jen dlouhá hedvábná košile barvy zelené mořské pěny. Neměla rukávy ani ramínka. Držela na jejím bujném poprsí, které těsně obepínala, a odtamtud spadala dolů do stínu mezi jejími stehny. Její tenoučká látka napovídala dost o smyslných rozkoších, které ukrývá, aniž by ve skutečnosti cokoliv odhalovala. Košile měla na jedné straně rozparek, který dovoľoval Charlieho očím sledovat křivku její štíhlé, smetanově bílé nožky od stehna až po stěvíček na vysokém podpatku. Ruce, kterými se opírala o protější zeď, se pyšnily krvavě rudými nehty, a stejnou barvu měly i její plné, dokonale vytvarované rty. Lady Kateřina Duraceová nabízela pohled, o jakém se většině mužů mohlo jenom zdát. Byla půvabnější – mnohem půvabnější – než se Charlie odvažoval doufat, ale rychle svoje naděje zrevidoval, a tak se s tím přece jen nějak vypořádal.

V žádném případě ale nebyl připravený na ženu vyděšenou k smrti.

Tiskla se k protější zdi, jako by doufala, že s ní splyne. Její spodní ret se chvěl a její nezakryté oko zoufale těkalo kolem pátrajíc, kam by unikla. Dýchala přerývaně a ňadra se jí přitom zvedala a zase klesala způsobem který zcela poutal Charlieho pohled, přestože si jasně uvědomoval, že by se jí měl dívat do obličeje. Hleděli jeden na druhého, mlčky a bez hnutí, dokud se Charlie nevzchopil natolik, že se pokusil prolomit ledy.

„Tak jak se ti líbí tyhle komnaty?“ začal vesele. „Jsou docela pěkné, že?“

Kateřina si křečovitým pohybem ruky shrnula vlasy z obličeje. Ani na okamžik ho nespustila z očí. Stále mlčela.

„Přinesl jsem ti nějaké květiny.“ Charlie jí je ukázal. „A čokoládu.“ Mávl krabicí.

Kateřina dál neříkala nic.

„Je to vážně moc dobrá čokoláda,“ ujistil ji princ Charlie. Žádná odpověď.

„No, tak já to dám tady na ten stolek.“ Položil kytici a bonboniéru na stolek, který stál před ním, mezi dvě svíce. Kateřina při jeho pohybu ucouvla a přitiskla se tělem ke zdi.

„Co chceš?“ zasípala přidušeně.

„Ehm. Jen jsem zaskočil, abych tě pozdravil a podíval se, jak se ti daří. Takže komnaty jsou v pořádku, že? A co jídlo? Máš všechno, co potřebuješ? Nemusíš odpovídat, stačí kývnout hlavou. Možná bychom si mohli trochu poklábosit. V poslední době jsme se spolu moc neviděli. Tohle by mohla být dobrá příležitost obnovit naši dřívější známost. Tak jak se ti celou dobu vedlo? Tvoje vlasy vypadají úžasně.“

Kateřina se posouvala kolem zdi, dokud se nepřiblížila k posteli. Byla to velká postel s vyřezávaným, mahagonovým čelem a nohama. Bílá hedvábná prostěradla se leskla v měsíčním světle jako čerstvě napadaný sníh. „Nehrajte si se mnou, Vaše Výsosti.“ Náhle se vrhla po zádech do postele, kde se zabořila do matrace. Polštáře rozhoupaly a úplně ji zakryly, takže Charlie musel několik kroků popojít, aby ji vůbec viděl. Ležela na lůžku s roztaženýma rukama i nohama, oči křečovitě zavřené, ruce zaťaté v pěst. „Tak honem,“ zašeptala mezi zaťatými zuby. „Udělejte, co jste přišel udělat. Ať už to mám za sebou.“

„Omluv mě na okamžik,“ řekl Charlie. Vyšel z místnosti, tiše za sebou zavřel dveře, pokynul strážím a pak rychle seběhl po schodech. Když vyšel z jižní věže, zamířil do západního křídla hradu. Oba jeho strýcové měli svoje komnaty o poschodí níž pod královskými, každý najedná straně chodby. Charlie si dlouze prohlédl obojí dveře, zhluboka se nadechl a začal

počítat do deseti, aby se uklidnil. Podařilo se mu to jen do sedmi.

„Vylezte ven,“ zaječel a zabušil na jedny dveře. Přešel chodbu a zabušil pěstmi na druhé. „Okamžitě pojd'te sem!“

Dveře za ním se otevřely. Packard a Gregory vyšli ze stejného pokoje, kde spolu kouřili a popíjeli portské. „Charlie? Copak se děje, můj chlapče?“

Charlie ukázal vzhůru. „Říkali jste mi, že ona se vším souhlasí!“

„To mluvíš o Kateřině?“

„Ano, o Kateřině! Ona si myslí, že je doopravdy uvězněná.“

„Ne, to si nemyslí, Charlie. Byla do celého plánu obšírně zasvěcena hned na začátku. Ví všechno, co víš ty. Ještě dnes ráno jsme ji osobně informovali o nejnovějším vývoji situace.“

„Tak to potom muselo dojít k nějakému omylu, protože jsem byl právě u ní a ona ze mě byla k smrti vyděšená. Myslela si, že jsem ji přišel znásilnit.“

„Jo tohle.“ Gregory a Packard si vyměnili potutelné úsměvy. „S tím si nedělej starosti, Charlie. Ona to hraje. Všechno je to součástí plánu s cílem udělat z tebe zlosyna.“

„Proč by to hrála, když tam kromě nás dvou nikdo nebyl?“

„Třeba aby nevypadla z role,“ navrhl Packard.

„Přesně,“ přisvědčil Gregory. „A mimo to, spousta dívek má tyhle erotické fantazie, že se jich zmocní pohledný mladík násilnické povahy. Chtějí, aby si je hodil přes rameno, vyběhl s nimi po schodech, hodil je na postel a jediným pohledem rozerval živůtek jejich šatů. Nebo něco na ten způsob.“

„Ale ne že jí ten živůtek skutečně roztrháš,“ řekl Packard. „Tím bys ji doopravdy naštvál. Tyhle věci jsou někdy pěkně drahé. Normálně rozvaž tkanice a jemným trhnutím ho rozhal. Jenom při tom musíš mít náležitě násilnický výraz.“

„To chcete říct, že bych měl v rámci našeho plánu Kateřinu *znásilnit*?“

„Ne znásilnit, uchvátit. Říkám to správně?“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„No, po právní stránce v tom samozřejmě žádný rozdíl není. Ale v románech se vždycky píše, že hrdina to děvče uchvátí.“

Charlie se opřel rukou o zeď a pak si na ni položil hlavu. „Znásilnit nebo uchvátit. Nelíbí se mi vzít si ženu proti její vůli. Takhle jsem si to mezi námi dvěma rozhodně nepředstavoval.“

„Charlie, ty ji neznásilníš ani neuchvátíš,“ vysvětlí mu Packard trpělivě. „Je to jen takové divadlo, aby si zbytek Damasku myslel, že ses k ní zachoval nepěkně. Prostě se tím trochu nechala unést, to je všechno.“

„Jsi přece světažnalý mladý muž, Charlie,“ pokračoval Gregory. „Víš, jaké ženy jsou.“

„Ne,“ odpověděl Charlie. „Vlastně ani ne.“

„Ale no tak.“ Gregory na něj spiklenecky mrkl. „Byl jsi dva roky na univerzitě v Bitburgenu. Víme, že teď už tam berou i ženy. A také víme, jací studenti jsou. Všichni jsme slyšeli historky o divokých mejdanech a skandálním chování na kolejích. Ty jsi docela pohledný mladík se zajištěnou budoucností. Jsem si jistý, že sis tam pěkně užíval.“

„Samozřejmě že ne,“ odsekl Charlie. „Já jsem studoval na technice.“

Nastalo dlouhé, rozpačité ticho. „Já... to je mi líto, Charlie,“ řekl Gregory konečně. „Neměl jsem o tom mluvit. Nevěděl jsem to.“

„Kateřina to taky neví,“ prohlásil Packard a bodře poplácal Charlieho po rameni. „Jdi za ní, chlapče můj. Čeká na tebe a touhle dobou se už patrně diví, co ti tak dlouho trvá.“

„Říď se svými instinkty,“ poradil mu Gregory. „A jestli se tě bude vyptávat na školu, prostě ji řekni, že jsi změnil specializaci.“

Mezi komnatami jeho strýců a žalářem v jižní věži byla spousta schodů, ale Charlie je překonal takřka bezděčně, ztracený v mentální mlze. Zahýbal čistě instinktivně, protože jeho vidění bylo obráceno dovnitř, zaostřeno na mentální obraz Kateřiny ležící v lehoučké hedvábné košilce na posteli. Charlie věděl, že v životě existuje spousta důležitějších věcí než vyspat se s nádhernou dívkou, ale právě teď si nedokázal žádnou z nich vybavit.

Z jeho zasnění jej vytrhla stráž. „Je mi to moc líto, Vaše Výsosti. Snažil jsem se je zastavit, ale bylo jich příliš mnoho. A přicházeli stále další a další.“

„Kdo?“ zeptal se Charlie, ale zjistil to sám, sotva zahrnul za roh.

Vypadalo to, jako kdyby se všechny ženy na hradě, od nejurozenějších dam po poslední komornou, shromáždily na chodbě vedoucí ke Kateřininým komnatám. Ustupovaly Charliemu z cesty, aby mohl projít, ale vrhaly na něj přitom zamračené, neschvalující pohledy a v jejich tvářích se jasně zračilo opovržení a znechucení. Charlie slyšel, jak si za jeho zády šeptají: „To zvíře!“

„Sviňák!“ „Jak jí to jen mohl udělat?“ Už podruhé ten večer zaklepal na Kateřininy dveře.

Tentokrát mu otevřela. Obraz, který se mu naskytl, se diametrálně lišil od toho, který viděl před půl hodinou. Oči měla napuchlé pláčem a slzy jí rozmazaly líčidla. Charlie si všiml, že má noční košili výmluvným způsobem roztrženou. Naklonil se k ní. „Kateřino! Jsi v pořádku?“

Přibouchla mu dveře před obličejem.

Šepot za jeho zády ještě zesílil. Charlie se otočil, Okamžitě to přestalo, ale vzápětí ho zasáhla skoro fyzická vlna nenávisti, která vyzařovala z Kateřininých přívrženek. Všechny najednou si založily ruce na prsou a probodávaly ho pohledy.

„Ale zatraceně,“ zamumlal Charlie a vyšel ven na hradební ochoz.

Duch se vznášel nad cimbuřím. Nad hradbami to studeně foukalo, ale duch nic necítil. Od chvíle, kdy zemřel, mu stejně byla zima pořád. Vůbec se mu nelíbilo být mrtvý. Žil si, dýchal, popíjel, obklopený pochlebníky, patolízaly, příkyvovači a jinými podlézavci, jak se a správného pohlavára sluší. Království, kterému vládl, bylo malé, avšak mělo budoucnost. A najednou byl tuhý a pořád měl pocit, že se nemůže nadechnout (samozřejmě ani nemusel, ale stejně to nebyl příjemný pocit) a byl sám jako kůl v plotě. Už dvakrát se mu podařilo se na pár minut vkrást dolů do hradu. Tam se uviděl v zrcadle a byl to deprimující pohled. Bílá mu vůbec neslušela. Vypadal v ní tlustý.

Jeho jedinou útěchou bylo, že když poslední noc svého života usnul, držel v ruce láhev. Takže ji teď měl u sebe stále. Zhluboka se napil a dýchl si na ruce, aby si zahřál. Nepomohlo to ani v nejmenším.

Náhle se za ním ozval hlas. „Odkud přicházíš, duchu?“

Duch polekaně nadskočil.

„Zatraceně, Charlie,“ řekl popuzeně. „Co jsou to za způsoby, takhle se ke mně připlížit zezadu?“

„Já jsem se neplížil. To ty se tu napůl průhledný neslyšně vznášíš vzduchem.“

„Tebe taky není vidět zrovna nejlépe. Proč máš na sobě ty černé šaty? Ne, nech mě hádat. Rozhodl ses, že se staneš nindžou, že?“

Princ se na sebe podíval a rezignovaně pokrčil rameny. „Ano. Přesně tak. Táto, je tady zima a tma, je strašně pozdě, mám za sebou dlouhý den a jsem hrozně unavený. Takže přejdeme rovnou k věci. Zavolal jsi mě sem, abys mi něco řekl,

a silně pochybuji, že se to mělo týkat mého stylu oblékání. No tak, ven s tím.“

„Nespěchej na mě, Charlie. Tohle je důležitá věc.“ Duch si znovu přihnul z láhve. „Nemáš s sebou náhodou něco k pití?“

„Přestal jsem pít, když jsem odjel z Damasku. Po alkoholu jsem byl nevrlý a snadno jsem se rozčílil.“

„Tak tím to bylo? No dobře. Poslouchej pozorně, Protože to nebudu opakovat.“ Duch si opřel jednu ruku v bok a druhou napřáhl před sebe v něčem, co zjevně měla být dramatická póza, i když láhev, kterou v ní stále svíral, celkový efekt poněkud kazila. Pak řekl:

*Jen luna bledá, nebe hvězdnaté,
snad vyslechne, co říci tobě chci,
ten důvod, proč já dlím teď v zemi Nód.
Smrt má je dílem podlé zrady. Věz,
na loži když jsem ležel znavený,
jed ohavný byl vpraven do žil mých,
ten krev mi –*

„O co se tu, sakra, snažíš?“ skočil mu do řeči Charlie, „To má být pokus o jambický pentametr?“

„Ticho! Jsem mrtvý a přináším ti poselství ze záhrobí. Samozřejmě je to v blankversu. Tyhle věci se řídí protokolem, abys věděl.“

„Schovej si to na soutěž v recitaci na kávovém dýchánku.“

Krále to na okamžik vyvedlo z konceptu. „Odkud se vzaly všechny ty kavárničky?“ zamumlal. „Jsou všude, kam se podíváš. Šelak třicet za mocca frappuccino? Kde jenom lidi ty prachy berou, že je můžou takhle rozhazovat?“

„Kdybychom se mohli vrátit k tématu.“

„Charlie, já jsem nezemřel přirozenou smrtí.“

Charlie mu věnoval pohled typu *a co má být?*

„Byl jsem otráven, Charlie.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. Otrava alkoholem je to první, co mě napadlo.“

„Neotrávil jsem se alkoholem!“

„Kousl tě snad had?“

„Dva hadi. Packard a Gregory. Mí vlastní bratři. Nalili mi jed – odvar z bolehlavu – do ucha, když jsem spal.“

„Bez legrace? Ono to vážně funguje?“ Charlie se popleskal po kapse, hledaje kousek tužky. „Počkej, zapíšu si to. Možná že to jednoho dne vyzkouším. Tak odvar z bolehlavu?“

„Zatraceně, Charlie! Tví strýcové mě podle zavraždili!“

„A dobře udělali. Mělo je to napadnout už dávno.“

„Lituji, že jsem to neudělal sám.“

Duch ho probodl pohledem. „Tvůj vladař a otec byl zavražděn. Tvou povinností je mou smrt pomstít. Co s tím hodláš udělat?“

„Dát jim medaili? Ne, to je příliš veřejné. Možná jen děkovný dopis a láhev dobrého vína.“

„Charlie –“

„Táto, musím si položit otázku. Co přesně Damask tvou smrtí ztratil? A představ si to, vůbec nic mne nenapadá.“

„Takže ty jsi taky proti mně,“ řekl duch hořce. Zoufale se rozhlédl po hradbách.

„Nikdy jsem nebyl s tebou.“

„Proč? Čím jsem si zasloužil tvé pohrdání?“

„Teď si určitě děláš legraci. Chceš celý seznam, nebo jenom prvních deset bodů? Začněme třeba s tím, co jsi neudělal. Tak za prvé, nikdy sis nevzal mou matku.“

Duch učinil statečný pokus zatvářít se nevinně a zarmouceně. „Ale no tak, Charlie, tohle ti vážně dělá starosti? Nemyslím, že bych byl první chlap v království, co si stříhl levobočka.“

„Vyhnal jsi ji z hradu. Vyhrožoval jsi jí, že ji zabiješ, jestli ti ještě někdy přijde na oči.“

„No, ano, ale to bylo pro její vlastní ochranu. Abych zabránil řečem.“

„Řečem! Vždyť jsi ji veřejně zostudil! Nazval jsi ji poběhlici a děvkou!“

„To jsou bohapusté lži! Čestně, Charlie. Přece víš že každý král má svoje odpůrce, kteří se snaží pošpinit jeho pověst. Už bys měl vědět, že takovým povídačkám, nemůžeš věřit. Od koho jsi vůbec takové nesmysly slyšel?“

„Od tebe. Když ses opil a začal se před svými kumpány chvástat svými sexuálními úspěchy.“

„Ehm, no dobře, ale důležité je, že jsi vůbec mohl bít u toho, abys to slyšel. Uznal jsem tě svým synem, ne? A *ty sám* se nazýváš princem Charliem, nebo ne?“

„Zatraceně dobře víš, že je to neoficiální titul. Neuznal jsi mě svým synem, dokud mě už každý v království nenazýval princem Charliem, protože jsem ti tak podobný, že jsi to nemohl popřít.“

„Neodbíhej od tématu,“ řekl duch a změnil téma. „To jsi sem přišel, jen abys brečel nad svým nešťastným dětstvím? Říkám ti, Packardovi a Gregorovi se nedá věřit. Určitě něco provedou. Musíš varovat nového krále.“

„Varovat nového krále?“

„Přesně tak. Řekni mu, ať se má na pozoru. Mimochodem, koho vlastně vybrali? Richarda? No jistě, koho jiného než Richarda.“

„Taky jsem si to myslel,“ odpověděl princ. „Ale ne. Nabídli to někomu jinému.“

„Vsadím se, že Jasonovi. Vlastně mě to nepřekvapuje. Vždycky jsem si myslel, že je to hlupák. Přesně ten typ, jaký potřebuji.“

„To si myslíš?“

„No jistě. Znáám svoje bratry a je mi jasné, že vybrali nějakého jelimánka, se kterým budou moci snadno manipulovat. Proto musíš jednat co nejrychleji. Zjisti, kterého

přitroublého pitomce vybrali na královský trůn, a přesvědč ho, aby přišel dnes v noci na hradební ochoz, abych mu mohl povědět o –“

„Jsem to já,“ řekl Charlie.

„Já přece vím, že to jsi ty. Jak říkám, přinut' toho ubohého idiota, aby sem přišel a já si s ním mohl promluvit.“

„Právě s tím ubohým idiotem mluvíš. Jsem to já, zlý princ Jelimánek.“

Duch vytřeštil oči. „Směšné. Proč zrovna ty?“

„Díky za projevenou důvěru, táto. Teď dovol, abych tě na něco zeptal. Říkal jsi, že tě zavraždili, když jsi spal v posteli, je to tak?“

„Správně.“

„Někým, kdo ti nalil jed do ucha. Zatímco jsi spal, je to tak?“

„Správně.“

„Výborně. Takže když jsi spal, jak můžeš vědět, kdo ti nalil jed do ucha?“

Duch se rozzlobil. „Vím to, protože... protože... jsem duch, zatraceně. Duchové tyhle věci vědí.“

„Teď jsi mě přesvědčil. Tak dobře, duchu, odříkal jsi svůj part. Už nemusíš být trpící duše nucená bezcílně bloudit po místě svého smutného skonu. Můžeš pokračovat ve své přerušené cestě na věčnost, kam se se svým posledním dechem odebereme všichni. A tak dále, a tak dále.“

Duch se zatvářil tak rozčileně, jak jen toho je duch schopen. „Tak dobře. Jen bůh sám ví, co Packy a Greg vyvedou, ale já ti věřím, Charlie. Je tu ale ještě něco jiného, důležitějšího, co ti musím říct.“

„Nechci to slyšet. Adié.“ Princ se otočil a vykročil k odchodu.

„Myslím to vážně. Je to doopravdy důležité.“

„Věřím, že ano, a právě proto to nechci slyšet. Já vím, jak to s duchy chodí. Začneš mi něco povídat, a právě když se

dostaneš k jádru věci, začneš mizet nebo tě někdo vyruší, případně odvede rovnou do pekel, a mě tu necháš s nějakým zapeklitým tajemstvím, abych si s ním poradil, jak umím. Tak na to rovnou zapomeň. I bez toho mám problémů až nad hlavu.“

„Musíš najít Thessalonía.“

„Já tě neposlouchám.“

„Přestaň šaškovat. Sundej si ty ruce z uší. Vážně si myslíš, že tady straším noc co noc na cimbuří jen proto abych ti pověděl půlku tajemství? Začni už konečně jednat jako král –“

„Ve skutečnosti jsem jen princ regent.“

„Jako princ regent a věnuj mi pozornost.“ Duch znovu zaujal dramatickou pózu. Charlie obrátil oči v sloup ale pak se rezignovaně posadil na hradbu a poslouchal:

*Zkáza města hrozí neodvratná,
magická zbraň když se tu objeví.*

„Už žádné verše,“ zamumlal princ.

*Příliš mocná síla se v ni skrývá,
čáry, které zlo jen přivodí.*

„A nesedí ti rytmus.“

„Což jen ukazuje, jak málo toho znáš,“ odsekl duch. „To je trochej.“

*Strýcové tví touží svou tu zbraň zvat,
branné síly Noile skrz ni zničí,
velké vojsko rozdrtit na kaši
jako tykev povařenou v hrnci.*

„A dost!“ vyprskl Charlie. „Přejdi k věci. Snažíš se mi říct, že Thessalonius vyvinul nějakou novou magickou zbraň?“

„Ano. Zbraň nesmírné ničivé síly. Když se odpálí na správném místě a ve správný čas, dokáže zničit celé vojsko.“

„A ty si myslíš, že ji strýc Packard a strýc Gregory chtějí použít, aby s její pomocí dobyli Noile?“

„Přesně tak. Až na to, že si to nemyslím, ale vím to, Charlie. Oni jsou teritoriální rozpínavostí přímo posedlí.“

„Nějak se dozvěděli, že pro mne Thessalonius vynalezl zbraň magického ničení a chtěli ji. Když jsem odmítl o jejich plánech být jen uvažovat, otrávil mě.“

Charlie potřásl hlavou. „Táto, jsi úplně vedle. Oni nechtějí dobýt Noile. Chtějí, aby Noile dobylo nás. Už nás prodali Forteskovi. Na trůn mne dosadili, aby tam byl někdo, koho může Fortescue snadno svrhnout.“

Duch pokrčil rameny. „No dobře, Charlie, jak myslíš. Ale tím se to všechno jenom zhoršuje. Fortescue je ten poslední, komu by se zbraň magického ničení měla dostat do rukou. Že on je ambiciózní a válkychtivý, určitě nepopřeš. Ten by ji použil bez rozmyšlení.“

Charlie ze sebe vydal zvuk jako popuzená ovce. „Pchá.“ Otočil se a opřel se o cimbuří. Dole ve městě stále ještě svítila světla v oknech několika hospod a restaurací s nočním provozem. Mlčky je pozoroval a uvažoval, že na tohle připravený nebyl. Čekal, že vyjde do noci a setká se s obyčejným duchem, který mu zvěstuje nějaké typické duchovní tajemství, něco jako: ‚Je to ukryté za příborníkem,‘ nebo: ‚Zlato je zakopané pod starým dubem,‘ případně: ‚Skutečný dědic trůnu byl při narození zaměněn s dcerou pasáka vepřů.‘ A teď měl najednou na krku další zodpovědnost.

Otočil se zpátky k duchovi, který mezitím dopil posledních pár kapek obsahu lahve a teď olizoval hrdlo. „V pořádku. Na okamžik připusťme, že Thessalonius vyrobil zbraň magického ničení a někam ji ukryl. Pověz mi kam a já už se postarám, aby byla zničena. Stačí ti to? A proč jsi vůbec

dovolil vytvořit něco takového, když jsi nikdy neměl v úmyslu to použít?“

„To můžu vysvětlit,“ řekl duch. „Chtěl jsem – slyš!“
Přiložil si ruku k uchu.

„Co?“

*Já právě zaslechl jsem kura hlas,
jenž jitřní světlo věští hlasem svým.*

„Cože to?“

„Slyšel jsem kokrhát kohouta.“

„To tedy neslyšel!“

„Ale ano, slyšel. Teď zase.“ Duch začal blednout.

„V Damasku žádné kohouty nemáme!“

„Ehm, no tak to byl páv.“ Z ducha už nezbyvalo nic víc než bílé tetelení vzduchu.

„Pávi se nepočítají! Okamžitě se sem vrať!“ zaječel Charlie. Pokusil se ducha chytit, ale sáhl do prázdna. Přitom ztratil rovnováhu a najednou visel z cimbuří a díval se na nádvoří pod sebou. Hrstka strážných na něj zvědavě civěla. Vytáhl se nahoru, narovnal se a zamával jim. „Jenom jsem si tu povídal sám se sebou. Nic se neděje. Pokračujte.“ Couvl od cimbuří a pak stál několik dlouhých minut na ochozu a mračil se na místo, kde býval duch. Pak řekl nahlas: „Je tady zatracená zima,“ a vrátil se do hradu.

Kdysi dávno v mlžných hlubinách času, když lesy ještě byly nezkrocené a moře znemožňovala svou nesmírností cestování, když počasí bylo chladnější a vlhčí a nejvyšší průmysly byly po většinu roku zapadané sněhem, vzkvétala v horách vysoce rozvinutá civilizace.

Archeologové je v pro ně naprosto netypickém záchvatu zdravého rozumu pojmenovali Matkánci, protože se tak nazývali sami. Matkánci si vyvinuli primitivní písmo a ze záznamů, které přetrvaly, dokázali učenci kousek po kousku složit podrobný popis i podle klasických standardů mimořádné civilizace. Jejich hudba se například nikdy nedostala za rákosovou píšťalku. Vyprodukovali tuny uměleckých děl, z nichž skoro všechna zobrazovala námořní kapitány, smutné klauny a kořata s velkýma očima. Jejich dramatická tvorba se omezovala výhradně na pozorování ženy, která točila velkým kolem s písmeny s jehož pomocí se pokoušela vytvořit záhadně znějící vety. Matkánci by byli nadobro a zcela zaslouženě zapomenutí nebýt jejich cest.

Stavěli skvělé cesty. Byly objeveny teprve nedávno, protože prakticky úplně zarostly vegetací. Ale jakmile byla nalezena a odkryta první z nich, další rychle přibývaly a archeologové brzy přišli na to, že každá z cest vede k dalším cestám a ty zase k dalším, tisíce mil kamenných cest rozprostírajících se přes skoro polovinu kontinentu. A co je na tom, mohl by někdo říct. Spousta civilizací stavěla cesty. Ale Matkánci to udělali důkladně a postavili celý dopravní systém s odpočívadly, mimoúrovňovými křižovatkami a parkovišti s časově omezeným stáním.

Potom zmizeli. Jejich civilizace zanikla. Nezanechali žádné vysvětlení, proč zmizeli, což samozřejmě nezabránilo učencům, aby o tom sepisovali odborné články. Někteří tvrdili, že jim klimatické změny zničily zemědělství, jiní že je nájezdy lovců otroků donutily opustit domovy a uprchnout do lesů. Pár jich věřilo, že se sami postupně otrávilí pojídáním zvláštního nového cukroví, vyráběného z kukuřice, a hrstka skutečně ztřeštěných učenců prohlašovala, že Matkánci pokročili ve svém vývoji tak daleko, že dosáhli vyšší úrovně existence a změnili se v bytosti z čistého světla. Pravda je ovšem, taková, že Matkánce zničily jejich vlastní cesty.

„Ty mě nikdy nikam nevyvezeš,“ říkaly Matkánky svým manželům. „A já jsem tak unavená z toho, jak tady musím celé dny trčet doma s dětmi, zatímco ty si v lesích kácíš stromy. Alespoň jsi přitom mezi ostatním dřevorubci. A teď se už nemůžeš vymlouvat, že to máme moc daleko, když nám přímo před chatrčí vede ta nová cesta.“

Manžel se nad tím zamyslel a pak souhlasil. „Nemá smysl platit všechny ty daně na výstavbu nových cest, když je vůbec nepoužijeme. Kromě toho bych strašně rád vyzkoušel jeden takový chytrý zlepšováček na vůz co jsem onehdy viděl. Říká se tomu náprava. Prý pak můžeš do vozu zapřáhnout vola a udělat s ním i tři nebo čtyři míle za hodinu.“

„Ne že s námi pojeděš jako blázen,“ ohradila se žena. „Ještě nás všechny zabiješ.“

„Nepojedu,“ zalhal manžel.

A tak odjeli. Nejprve jen někteří, ale pořád jich přibývalo, až si nakonec celá společnost sbalila zavazadla, naložila si je do vozů, na trakaře nebo jen tak na záda a vydala se na cesty. Nikdy se už nevrátili. Kam šli, nikdo neví. Někteří říkají, že jejich potomci pořád ještě cestují a nikdy se nezastaví, protože pátrají po dokonalé utopii – místě, kde mají fungující veřejné školství a nízké daně. Jejich domy, veřejné budovy a chrámy zanechané napospas času se postupně proměnily v ruiny. Rozpadly se a zarostla je tráva a stromy, až o jejich existenci nevypovídalo nic než několik napůl pohřbených hromad kamení.

Až na chrám Matky.

Ráno bylo ještě chladno a trochu mlhavo, když se Pollock a princ vydali na cestu do Matčina chrámu. Strážé u brány jim zasalutovaly, ale Charliemu se zdálo, že už ne tak uctivě jako dřív. Většina hradu ještě spala. I Pollock měl kruhy pod očima. „To ty jsi říkal, že bychom měli vyrazit co nejdříve,“ připomněl mu princ.

„Ano,“ přisvědčil starší muž. „Síla zvyku. Takhle jsem to vždycky říkal tvému otci. Nikdy jsme to doopravdy neudělali.“ V žaludku mu hlasitě zakručelo. Odešli před snídání, kuchař ještě spal. „Po cestě je kavárnička,“ poznamenal. „Možná bychom se mohli zastavit na muffin a café au lait?“

„Hmm?“ Charlie už byl ztracený v myšlenkách. „Najíst se můžeme, až se vrátíme od Matky.“

„Ano. Mně to nevadí,“ řekl Pollock. „Já můžu počkat. Kdykoliv se ti to bude hodit.“ Koně ujížděli loukou porostlou jarním kvítím, přes nízké keře a občas nějakého toho silničního běžce. * Oba jezdci si za uzdu vedli záložního koně, protože cesta, přestože byla dobře vydlážděná, byla strmá. Zkusil to znovu o něco později, když zastavili, aby vyměnili koně. Slunce už bylo vysoko na obloze. „Já jenom, že velekněžka je tak říkajíc nóbl dáma. Musíš s ní jednat s náležitou úctou a zdvořilostí. A často se říká, že hladový člověk má sklony k nevrlosti a podrážděnosti.“

„To není můj případ,“ odpověděl princ nepřítomně.

Ne že by se tomu ve tvém případě někdo divil, opomněl dodat Pollock. Zrovna se snažil vymyslet nějakou taktnější odpověď, když se ho Charlie zeptal: „Pollocku, má Damask vlastní herecký soubor?“

Pollock se rozzářil. „Vaše Výsost si přeje navštívit divadlo? Brilantní rozhodnutí. Ne, Damask nemá stálou divadelní scénu, ale ve městě právě dávají kus nazvat *Rybářova žena*. V Alacii to hráli měsíce. Můžu vám sehnat místa k sezení, jestli si přejete. Vstupenky jsou po sedmnácti šelacích, takže pro vás za funt. Viděl jsem, to a je to skvělé. Je to o

* Pták s neuvěřitelně tvrdým zobákem, který vyklovává do skal kolem cest podivné reliéfy a– ále, přestaňte sténat. To je jen takový vtípek pro fanoušky Roberta Asprina. (Ačkoliv Asprin Poznámky pod čarou nedělá.)

kramáři, co prodává ryby, víte a ten má za manželku ženu s obrovským –“

„Já nechci... počkat. Vstupenky jsou za sedmnáct šelaků, ale stojí dvacet?“

„Když se k nim připočte poplatek za rezervaci, manipulační poplatek, cenové zvýhodnění, parkovné a nedobrovolný příspěvek na stavbu nového divadla, dělá to víc než funt za kus.“

„Já nechci vidět tu hru, Pollocku. Chci vidět herce. Najděte režiséra a přiveďte mi ho do hradu.“

Pollock se okamžitě zatvářil ustaraně. „Co jste začal zatýkat státní úředníky za úplatky a zneužívání postavení, všechny žaláře se skoro zaplnily. Jestli teď budete zavírat i herce, budeme mít vážné problémy s místem.“

„Já je nemíním –“

„Ne že by někdo něco namítal, samozřejmě. Jsou to koneckonců herci. Ale jestli chcete slyšet můj názor, nemyslím, že by provedli něco tak strašného, aby byli zavíráni se šlechtou.“

„Pollocku,“ řekl princ trpělivě. „Zjisti, kdo vede ten herecký soubor, a přiveď mi ho. Nemám v úmyslu ho zavřít. Chci si s ním jen promluvit.“

„Ano, sire,“ odpověděl Pollock nepřesvědčeně.

Znovu se zastavili až na břehu jezera Organza. Bylo to překrásné jezero, hluboké a modré. Na jeho klidné hladině se zrcadlily jehličnany rostoucí na březích i vrcholky hor se sněhovými čepičkami vypínající se nad nimi. Sníh stále ještě tál a horské bystřiny je napájely ze tří stran, zatímco směrem k Noile spadal do hloubky osmdesáti metrů vodopád, z nějž vytékala řeka Organza. Za normálních okolností by bylo údolí Noile zakryté oblakem vodní tříště, ale dnes bylo neobvykle čisté. Charlie zjistil že dokáže pohledem sledovat zákruty a ohyby meandrující řeky po celou její cestu až do hlavního města Noile a vidí dokonce i plachty v jeho přístavu.

Přímo na opačné straně jezera, ve stínu nejstrmějšího štítu, stál chrám Matky obklopený kavárničkami. Po nespočetná staletí tam stál opuštěný, prázdný a chátrající. Pak, před padesáti lety, se náhle objevil kult Matky, jehož mniši uctívali tajemnou věstkyni, a zabral chrám pro sebe. Mladý čaroděj Thessalonius, který si někdy zhruba v té době zařizoval živnost v Damasku, začal velekněžku navštěvovat. Brzy se začalo veřejně mluvit o jejím neuvěřitelném věšteckém nadání. Její sláva rostla. Nyní se navzdory strmosti cesty táhla nahoru k chrámu a po jeho schodech nepřetržitá řada poutníků.

Nechali koně, aby se napili z jezera. Charlie vytáhl z městce několik listů s předpověďmi počasí a chvíli je mlčky studoval. Nepotěšily ho. Vzhlédl k pohoří, které oddělovalo Noile od Damasku. „Pollocku, co si myslíš o tamtom mraku?“

Starší muž se usmál, jako kdyby v něm ta slova vyvolala příjemnou vzpomínku. „Inu, Vaše Výsosti, já bych řekl, že vypadá jako slon.“

„Cože? Ne, já jsem myslel –“

„Nebo hrabáč takaru. Ano, má čumák jako hrabáč takaru.“

„Ale já jsem se ptal –“

„I když z druhé strany je spíš trochu jako mrož.“

„Pollocku!“ vyštěkl princ. „Co to meleš? Já jsem jenom chtěl vědět, jestli si myslíš, že bude pršet.“

„Aha. Omlouvám se, Vaše Výsosti. Myslel jsem, že chcete hrát hru.“ Pollock si prohlédl mrak. „Ne, nemyslím, že bude pršet. Alespoň ne v Damasku.“

„Toho jsem se bál. A snaž se víc soustředit, ano? Nejsem dítě ani idiot. Tuhle hru jsem nehrál od svých šesti let“

„Tenkrát s vámi bylo mnohem víc legrace.“

„To určitě.“ Charlie se otočil, aby si prohlédl pohoří mezi nimi a Damaskem. Na jeho zelených svazích byla jediná jizva, která ještě docela nezarostla vegetací, kde byl odtěžen půdní příkrov a obnažena skála. S monotónní pravidelností vždy jednou za čas někoho napadlo svést řeku Organzu do Damasku.

Charlie potrásl hlavou I nejtvrďší krumpáče se na žule brzy zlámaly a bylo by třeba odkopat jí celé míle. Veškerá pracovní síla Damasku by nedokázala změnit tok řeky. Náhle vzhlédl. „Kdo je to?“

Cestou od Damasku se blížili tři muži. Chrám ignorovali. Místo toho mířili znepokojivě cílevědomě přímo k Charliemu. Všichni tři byli mladí, jen o málo starší než Charlie, a byli módně, až hejskovsky oblečení. Dokonce i jejich koně měli hřívy zdobené prýmky. Na mečích, které jim visely u pasu, však nic hejskovského nebylo, stejně jako na ponurém výrazu v jejich obličejích. Dva z nich zpomalili a nechali třetího, muže s bledou pletí a vlasy svázanými vzadu do ohonu, aby je předjel.

„Ach jémine,“ řekl Pollock. „Potíže.“

„Připadá mi nějak povědomý,“ řekl Charlie. „Kdo je to?“

„Mladý Albemarle Gagnot. Syn lorda Gagnota. Toho muže, kterého jste nechal uvěznit za prodej obilných rezerv.“

„Nějak mi nepřipadá, že je tady, aby za tátu orodoval.“

„Přesně tohle si myslím, že sem přijel dělat. I když patrně poněkud násilněji, než by nám bylo milo. Vaše Výsosti...“ Pollock vzal mladého regenta za ruku. „Myslím že s trochou diplomatického přístupu z vaší strany by se dalo ještě ledacos zachránit. Mladý Gagnot je důstojníkem Damasského jízdního sboru. A je to velice populární důstojník. A jízdní sbor je velice prestižní jednotka – všichni bohatí mladíci z města jsou buď v něm, nebo se tam touží dostat. Mít Albemarleho na své straně by rozhodně nebylo k zahzení.“

„O to nebezpečnější by bylo mít ho za nepřítele?“

„To rozhodně, sire.“ Pollock na okamžik zaváhal a potom pokračoval. „Možná si to neuvědomujete, Vaše výsosti, ale lid má pocit, že Damasku vládnete... jak bych to jen řekl... tak trochu příliš pevnou rukou. Koneckonců, korupce byla vždycky součástí místní politiky. Nečekali, že to tu vyčistíte tak důkladně.“ Tři muži na koních už byli hodně blízko.

„Neříkám, že je v tuto chvíli nějaký důvod k nepokojům, Vaše Výsosti, ale kdyby se naskytl...“

„Gagnot by byl tím, kdo by stál v jejich čele?“

„Každopádně by proti vám přivedl spoustu ozbrojených mužů.“

„Děkuji vám za zhodnocení situace, Pollocku,“ řekl Charlie. „Teď už mám naprosto jasno, jak mám s tímto mužem jednat.“

„Tak to je dobře,“ odpověděl Pollock a hlasitě si oddechl.

Princ se díval, jak Gagnot sesedá z koně, zatímco druzí dva muži, stále na hřbetech svých ořů, zůstali opodál. Obdařili Charlieho neveselými, napjatými úsměvy, zato Gagnorův výraz vyjadřoval neskrývaný odpor, jako kdyby byl Charlie moucha, kterou právě objevil v polévce. Charlie už podobný pohled viděl: pokaždé u mužů narozených do bohatství a privilegií nebo u mimořádně krásných žen, nucených jednat s někým, kdo reprezentoval společenský suterén. Gagnot se zastavil pět kroků před princem, ale do obličeje mu nepohlédl. Místo toho adresoval svá slova místu někde nad jeho ramene „Vaše Výsosti.“ Tady se Gagnot odmlčel, aby si uprav, rukavice. „Budu stručný. Trvám na tom, aby byl můj otec okamžitě propuštěn.“

Pollock se naklonil těsně k Charliemu: „Uklidněte ho, Vaše Výsosti. Je to arogantní mladík, přesvědčení že brání čest své rodiny. Vysvětlíte mu, že jeho otec byl zadržen čistě z důvodů vyšetřování, že jste si jist, že s veškerá podezření nakonec ukážou jako lichá a že je s ním zacházeno s veškerou úctou –“

„Gagnote,“ přerušil ho princ hlasitě. „Tvůj otec je kriminálník a zloděj. Mám v úmyslu se postarat, aby byl podroben soudu a skončil na šibenici.“

Pollock si ukryl obličej v dlaních.

Gagnotův výraz se okamžitě změnil ze znechuceného ve vzteklý. Jeho ruka sklouzla k jílcí meče. Princ to ignoroval a

vykročil vpřed, prsty zastrčené za vestou, ruce okázale daleko od jílce své vlastní zbraně. „Lord Gagnot se zostudil před králem, svou zemí i společenskou třídou, ze které vzešel.“ Zastavil se těsně před mladým mužem. „Vyjádřil jsem se dost jasně, Abe?“

Gagnot nebyl rozený řečník. Když promluvil, znělo to, jako kdyby recitoval stránku z knihy: „Urazil jste mě, sire.“

„Ale neříkej.“

„Říkám, že se cítím uražen, sire. Nazval jste mě lhářem?“

„Hmm-mm. Správně,“ odpověděl Charlie. Otázka zněla divně a nepatřičně, ale Charlie věděl, o co Gagnotovi jde. Byl to prastarý vzorec jednání zvaný ‚vyvolání‘ urážky na cti. Teď mohl vyzvat Charlieho na souboj ve kterém bude dotčenou stranou. Charlie neměl na podobné kudrlinky dost trpělivosti. „Na to zapomeň, Abe,“ řekl. „Mám příliš mnoho práce, než abych s tebou hrál podobné hry.“

Gagnot se na něho zamračil. „Nemůžete mi upřít zadostiučinění, Vaše Výsosti. Nejste sice gentleman rodem, ale dokonce i královský parchant je považován za urozeného muže. Nemůžete se hájit tím, že společensky stojím vysoko nad vámi.“

„Něco takového by mě ani nenapadlo.“

„A nezostuzujte se volbou nějaké tajemné zbraně. Máte svůj meč a já mám zase svůj.“ Otočil se ke dvěma mužům na koních. „Věřím, že s mým přítelem Dunswitchem jste se již setkal.“ Jezdec napravo se Charliemu uklonil. „Lord DeCecco souhlasil, že bude vaším sekundantem, pokud byste jej potřeboval.“ Muž nalevo lehce kývl hlavou směrem ke Gagnotovi a Charliemu. „Není se mnou nijak příbuzensky spjat a nemá nic do činění se mnou nebo s mou rodinou ani obchodně.“ Gagnot se znovu otočil. „Takže jak vidíte– au.“

Udělal chybu. Ti, kdo už viděli Zlého prince Charlieho v akci, obvykle nebyli tak pošetilí, aby z něj spustili oči. Charlie udeřil Gagnota do břicha tak silně, že se mladý šlechtic zlomil

v pase. Druhý úder, tentokrát do hlavy, jej srazil na zem. Gagnot zaklel a převrátil se na záda, pak se natáhl po princí rukama. Charlie ho kopl do boku. Gagnot se bolestí svinul do klubíčka. Zlý princ nebojoval fér.

DeCecco zaváhal, ale Dunswitch pobídl svého koně ostruhami vpřed. Charlie bleskově odstoupil od ležícího mladíka a tasil meč. „Drž se zpátky,“ vyštěkl. Jezdec se okamžitě zastavil. „Takže souboje se ti zachtělo? Dovol, abych ti něco připomněl. Souboj je záležitost mezi dvěma gentlemany a slouží k urovnání otázek cti. *Já žádnou čest nemám* a je mi to úplně jedno. Řekl jsem, že se žádného souboje nezúčastním, a myslím to vážně.“

Odmlčel se, aby si vychutnal nepřátelské pohledy ostatních mužů. Pak je obdařil vlastním ponurým úsměvem „Ale budu se *bít*.“

Na oko zaútočil mečem na jezdce, až se jeho kůň vzepjal a couvl, a pak se otočil zpátky ke Gagnotovi. Jeho protivník stál na všech čtyřech a potřásl hlavou, aby ji vyčistil. „Vstaň, Abe. Budeme se bít. Žádní sekundanti, žádná pravidla, žádné výzvy, žádné pole cti, žádné *code duello*. Jenom prachobyčejný zápas s meči.“

Gagnot se nečekaně mrštně zvedl a tasil vlastní meč Ale Pollock se rychle postavil mezi oba muže. „Chlapci, chlapci! Tady se nemůžete bít ani svést souboj. Jste v Noile. Na tomto území nemáte žádná práva. Okamžitě zastrčte meče, nebo budete zatčeni.“

„Pchá.“ Gagnot se pokusil Pollocka obejít, ale ten se neustále držel mezi oběma soky. „Jsme tady sami. Nikdo to neuvidí.“

„Jste na území Matčiny velekněžky,“ varoval je Pollock. „Ona vidí všechno. Ona ví všechno.“ Ukázal na chrámový komplex na druhé straně jezera. „Její moc je obrovská, její vliv neomezený. Neopovažujte se narušit mír tohoto posvátného území.“

Všichni kromě Charlieho se podívali směrem k chrámu. Dunswitch a DeCecco si vyměnili pohledy. Dokonce i koně si nervózně odfrkli. Gagnot pořád ještě držel svůj meč napřažený, ale už se nepokoušel Pollocka obejít.

„Schovej to,“ řekl mu Pollock. „Když budeš sedět v žaláři, svému otci příliš nepomůžeš.“

To k ukončení boje stačilo. Možná se Charlieho protivníci skutečně nechali přesvědčit, nebo jen nechtěli riskovat, že zraní staršího muže, a nebo se jim vcelku pochopitelně nechtělo útočit proti obnažené čepeli. „Ten stařík má pravdu,“ řekl Dunswitch. Přijel ke Gagnotovi a naklonil se k němu. „Tady bys soubojem ničeho nedosáhl. Existují lepší způsoby, jak se zbavit toho královského parchanta.“ DeCecco za jeho zády mlčky přikývl.

Gagnot se zamračil, ale nakonec zastrčil meč zpátky do pochvy. Dunswitch mu přivedl jeho koně. S ústy pevně sevřenými vyskočil do sedla. Charlie, který je ignoroval všechny nasedl na svého oře a bez jediného ohlédnutí odjížděl pryč. Pollock měl co dělat, aby ho dohnal. Přijel se svým koněm těsně k princově boku a popadl ho za ruku. „Vaše Výsosti, takhle přece nemůžete odjet. Jedno velkorysé gesto nyní by vám mohlo ušetřit mnoho potíží později. Obávám se, že v opačném případě to nemůže dopadnout jinak, než že proti vám tihle muži vyvolají povstání.“

Charlie se zatvářil zamyšleně. „Opravdu si myslíte, že by k tomu mohlo dojít, Pollocku?“

„Ano.“

Princ otočil svého koně. „Gagnote!“ zavolal. Tři muži na koních se zastavili, aby si vyslechli, co jim chce. „Gagnote, mám v úmyslu zabavit všechny tvůj majetek a pozemky a prodat je na úhradu dluhů tvého otce. To tě zničí. Říkám ti to, jen aby sis nemohl stěžovat, že jsem tě nevaroval.“

Gagnot ztuhl. Začal se otáčet, ale druzí dva muži ho popadli za lokty a začali mu něco šeptat. Nakonec všichni tři odjeli aniž se ohlédl.

Pollock vydával pod vousy zvuky, jako by se dusil. Podíval se na Charlieho s vytřeštěnýma očima. „Zbláznil ses? Udělat si takového nepřítele? Ty ses musel zbláznit, zatraceně!“

„Mně vůbec nepřipadá jako mrož,“ odpověděl Charlie klidně.

„Cože?“

„Ten mrak. Říkal jsi, že ti připomíná mrože. Já si myslím, že jako mrož vůbec nevypadá.“

Pollock mimoděk vzhlédl. „Samozřejmě že nevypadá jako mrož *ted'*! Když jsme o něm začali mluvit, tak tak vypadal. Úplně jako mrož.“

Charlie už ujížděl k chrámu. Slunce vyšlo nad pohoří a dodávalo jeho šedým kupolím stříbrný lesk. „Podívej se, jsou tam kavárničky. Pospěš si, zvu tě na šálek kávy.“

„Vy si žádnou kávu nedáte. I bez ní jste dnes popudlivý dost.“

„Hej, teď jsme v Noile. Můžeme si dát drůbeží salát. Nebo třeba pudink.“ Své koně nechali v péči podomků a připojili se k dlouhé řadě turistů. Charlie ukryl svoje odznaky moci. Ačkoliv tady neměl žádnou autoritu, chtěl vidět, jak tady šhubou obyčejné lidi. „Jak vlastně ta velekněžka vypadá? Už jsi ji někdy viděl?“

„Dostalo se mi té výsady, když jsem doprovázel tvého královského otce na jeho cestě sem. Exotická, tajemná a půvabná jsou slova, která bych nejspíš k jejímu popisu použil, a to jak pokud jde o její vzhled, tak i v souvislosti s jejím temperamentem. Ale brzy se o tom přesvědčíte sám.“

„Na kdy mám sjednanou schůzku?“

„Žádnou jsem vám nesjednal.“

„Cože? Přijeli jsme sem takový kus cesty a oni ani nevědí, že jsem tady?“

„Buďte ujištěn, Vaše Výsosti, že to velekněžka dobře ví. Považoval byste ji snad za dobrou jasnovidku, kdyby nedokázala předpovědět ani návštěvu prince regenta?“

„Já ji za jasnovidku nepovažuji, ať udělá cokoliv. Víš, když dojde na kořen věci, jsem spíše skeptik.“ Charlie na chvíli zaváhal, než pokračoval; uvědomil si právě, že někdo, kdo strávil minulý večer klábosením s duchem, se může vydávat za skeptika jen velice obtížně. Trochu ustoupil ze svých pozic. „No dobře, slyšel jsem různé historky. Lidé *povídají*, že o nich ví věci, které by rozhodně vědět neměla, věci, které nevěděli ani oni sami.“

„To nejsou pouhé povídačky.“

„No tak, Pollocku, ty přece víš, že tyhle věci jsou prakticky vždycky podvod. Řekne ti prostě to, co chceš slyšet. Nebo ti poskytnou předpověď tak obecného rázu, že se dá aplikovat skoro na každého.“

Dorazili na konec fronty. Pollock vytřepal z pohárku listy žebříčku. Mnich si je chvíli prohlížel a pak mu dal kus papíru. Stálo na něm: *Čím dříve se se svými problémy svěříš, tím lépe.*

„Dobrá rada,“ přikývl Pollock.

„Obyčejná chytristika,“ řekl Charlie. „To je to, co dělají. Dostaneš z nich leda tak nějaké to obecně platné moudro nebo mystický blábol. Já tomu ostatně dávám přednost. Když už mi má někdo předpovědět, že mě čeká něco zlého, ať je to co nejtajemnější. Víš, něco jako: ‚moudrý hledá vnitřní sílu ve svém srdci‘ nebo ‚cesty zoufalství často vedou k řece moudrosti‘.“

„I tajemné průpovědky dostanou často smysl, když člověk nabude zkušenosti.“

„Hej, to je vážně dobré. Hned bys mohl napsat vlastní předpověď.“

„Proč to také nezkusíte, Vaše Výsosti?“ Pollock dovedl prince k fontáně, na jejíž hladině se kolébaly malé kachničky z vypálené hlíny a postupně klouzaly do nádrže dole. Turisté postávali kolem, házeli do fontány mince a pokoušeli se kachničky chytat. Přitom se až po kotníky brodili v prouzcích papíru s věštbami.

„Jak se to dělá?“

„Obětujte velekněžce, Vaše Výsosti, a pak prostě jednu popadněte. Naprosto náhodně.“

Charlie hodil do vody minci a pak vylovil jednu hliněnou kachničku. Položil ji na zem a dupl na ni botou.

Když se rozbila na kusy, sehnul se a zvedl kousek rýžového papíru, který byl uvnitř.

„Moudrý hledá vnitřní sílu ve svém srdci“, stálo tam. „Schůzku s velekněžkou máte v poledne. Mnich, po vaší levici vás k ní dovede. Prosím, buďte přesný.“

Charlie se podíval vlevo. Jen několik kroků od něj stál muž v mnišské kutně. Znovu se podíval na fontánu. Vodopádem sjížděly každou minutu tucty kachniček. Naprosto zmatený podal papírek Pollockovi, který si jej přečetl a mlaskl jazykem.

„Tak v poledne,“ řekl. „Zajímalo by mě, jestli bude součástí schůzky i oběd.“

Charlie obešel fontánu kolem dokola. „Neexistuje způsob, jak nasměrovat konkrétní kachničku ke mně. A na papírku byla přesně ta fráze, kterou jsem ti řekl před chvílí. I kdyby mne někdo poslouchal a moje slova zapsal, ty hliněné kachničky musely být vypáleny před několika dny. Nemožné.“

„Velekněžka ví vše. Ne všichni jasnovídcí jsou šarlatáni, Vaše Výsosti. Zrovna včera jste si přál, aby vám Thessalonius předpověděl počasí.“

„Člověka, jako je Thessalonius, potkáš jen jednou za život. A takovéhle předpovědi on nikdy nedělal. Je to jako s kouzelnickými triky, Pollocku. Nikdy nepochopím, jak to ti

chlapi dělají, ale stejně jsou to jenom triky. Hele.“ Princ vytáhl z měšce minci, rozhlédl se, jestli ho někdo nepozoruje, pak ji hodil do vody a sebral další kachničku. „Uvidíme, jestli to dokážou zopakovat.“ S Pollockem v patách si kachničku odnesl dál od fontány a tam ji rozbil o dlážděný chodník. Přečetl si, co stojí na papírku, a zmateně zavrtěl hlavou.

„Copak?“ zeptal se Pollock.

„„Ne, oběd nebude. Jenom víno a sýrový talíř,““ přečetl Charlie nahlas.

Pollock se podíval na papírek. „Je tam ještě: „Cesty zoufalství často vedou k řece moudrosti.““

„Jo, všiml jsem si.“

„A do poledne nám pořád ještě nějaký čas zbývá, no dobře. Pojdme, Vaše Výsosti. Musíte vidět strop Velké síně. Je prostě úžasný.“

Vedl Charlieho po žulovém chodníčku lemovaném malými bublajícími fontánami a kvetoucími olivovníky. Vyšli po širokém schodišti a pak sloupořadím ke vchodu, ale tam si museli koupit vstupenky a čekat ve frontě, než mohli konečně vejít do Velké síně. Charlie už samozřejmě o stropu Velké síně Matčina chrámu, Domenicelliho mistrovském díle, slyšel. Pollock mu nyní podrobně vyprávěl o tom velkém umělci, o jeho skromných začátcích, o štěstí, které ho potkalo v podobě zakázky na vyzdobení obřího klenutého stropu Velké síně, o letech plánování a konstruování speciálního lešení, které Domenicellimu umožnilo pracovat takřka bez pomocníků. Svoje vyprávění uzavřel výčtem uznání, kterého se Domenicellimu dostalo, poté co bylo jeho mistrovské dílo odhaleno veřejnosti. Skončil právě v okamžiku, kdy Charlie došel ke dveřím. „Tak tady to je. Vrcholné dílo mistra umělce. Nic podobného nikde jinde ve Dvaceti královstvích neuvidíte.“ Pollock otevřel dveře. „Úžasně, není-liž pravda?“

Charlie zvrátil hlavu. „To je tapeta?“

„Přesně tak. Jako by nebylo dost těžké nalepit ji na rovnou stěnu. Dokážete si představit, Vaše Výsosti, jak obtížné je vytapetovat vnitřek kupole? Uříznout a slepit jednotlivé pruhy tak, aby na sebe vzory dokonale navazovaly, a přitom neudělat jedinou bublinu nebo fald? Spousta umělců by k tomu nikdy nenašla odvahu a prostě by tu zatracenou klenbu vymalovala.“

„To je pravda.“

„A přitom nic nevyplýtl. Když práci dokončil, zbily mu jenom dvě rolky, a ty ještě dokázal vrátit zpátky prodejci za plnou cenu.“

„Pojďme navštívit velekněžku,“ řekl Charlie.

Svého průvodce našli u fontány, kde ho viděli poprvé. Odvedl je zpátky do Velké síně, ale tentokrát tam vstoupili bočními dveřmi, obešli turisty čekající ve frontě a po visutém schodišti dorazili k těžkým dveřím, které hlídal další svalnatý mnich. Ten nahlédl do seznamu.

„Charlie, princ regent Damasku,“ představil se Charlie, aniž by čekal, než k tomu bude vyzván. Pak jim ukázal svůj pečetní prsten.

Oba mniši přikývli. Ten se seznamem se pak obrátil k Pollockovi. „A vy?“

„Jeho věrný rodinný sluha,“ řekl Pollock a ukázal jim svou VRS kartu. Strážci odemkli dveře. Průvodce je odvedl svažitou chodbou nahrubo vytesanou do skály dolů; chodba byla tak úzká, že se o ni při chůzi otírali oběma rameny a lokty. Vládlo v ní šero. Ve výklencích, které byly v nepravidelných intervalech vytesány do stěn, svítilo jenom několik málo svící, a ještě méně světla pronikalo zvenčí malými ventilačními otvory ve stropě. Ve vzduchu se vznášela nezaměnitelná vůně bylinek a santalového dřeva, která sílila s každým jejich krokem. Pak náhle přestalo sluneční světlo pronikat do chodby úplně, z čehož Charlie usoudil, že se nacházejí pod jinou budovou. A opravdu, chodba je brzy zavedla k dalšímu schodišti a pak k dalším dveřím, tentokrát nestřeženým. Jejich

průvodce se zastavil s rukou na klice. „Velekněžka Matky,“ zamumlal a pokynul jim, aby vešli dovnitř.

Ocitli se v další okrouhlé síni s klenutým stropem. Ve zdech nebyla žádná okna, ale po obvodu místnosti bylo rozmístěno dvanáct svící, které ji zalévaly měkkým, jakoby nadpozemským světlem. Dveře na protější stěně zakrýval závěs. Z ventilačních otvorů na podlaze stoupal dým. Z vůně kadidla a aromatických bylinek se jim točila hlava. Uprostřed místnosti byl žulový balvan vysoký asi tak dospělému muži do pasu a nahoře plochý. Stálo na něm zvláštní křeslo, jaké Charlie už někde viděl – byl to vlastně jakýsi kožený vak naplněný sušenými fazolemi. V něm seděla v lotosové pozici mladá žena, na klíně jakýsi strunný nástroj. Charlie si nebyl jistý, jestli je to sitár nebo citera. Žena pozvedla ruku. Pollock uctivě poklekl najedno koleno. „Velekněžka,“ zašeptal.

Dívka si prohlédla hřbet své ruky, pak její dlaň. Potom jí mávla. „Wau,“ řekla. „Naslouchejte barvám.“

„Cože?“ zeptal se Charlie.

Vykročil k dívce a přistoupil k ní tak blízko, aby si ji mohl pořádně prohlédnout. Byla štíhlá, s lehce nahnědlou pletí a rovnými černými vlasy, které jí sahaly až do pasu. Na sobě měla bavlněnou sukni po kotníky, náhrdelník z mnoha řad perel a barevnou batikovanou blůzku. Obličej měla kulatý, zuby dokonalé a velice bílé, oči mandlové a černé jako uhlíky – ačkoliv to se dalo těžko poznat, protože měla nepřírozeně roztažené zornice. Zahrála několik akordů na svůj nástroj a zamumlala: „Popatřete, celá místnost harmonicky souzní s hudbou.“

Pollock k němu tiše přistoupil zezadu: „Víte, nazývají ji velekněžkou, protože je obvykle –“*

* Mí přátelé mi často připomínají, že Jasper Fford dělá vtípky i poznámky pod čarou. Taky říkají, že vypadá líp než já. Hmmpf!

„Pochopil jsem to,“ odsekl Charlie. „Pochopil jsem to, jasné? Nemusíš to rozvádět. Ztraceně, Pollocku, tys mě sem vlekl takovou dálku, abych se setkal s feťáčkou?“

„Nepodceňujte ji, dokud si neposlechnete, co vám řekne.“

„Dobře. Tak si tedy vyslechnu, co mi řekne, a podceňovat ji budu až pak.“

„Ten dým je dech země. Jeho inhalací si rozšiřuje vědomí a splývá s vesmírem. To jí umožňuje vidět souvislosti. Tady.“ Pollock zalovil ve svém vaku a vytáhl z něj promaštěný papírový pytlík. „Musíte jí obětovat. Zkuste tyhle solené kukuřičné lupínky.“

Zpoza závěsu zakrývajícího dveře se začaly ozývat tiché hlasy, které něco prozpěvovaly nebo odříkávaly. Dívka vzala sitár a vyloudila na něj sérii nemelodických zvuků, jež by se snad s velkou dávkou tolerance daly nazvat hudbou. Princ neochotně převzal od Pollocka pytlík. Přistoupil k žulovému balvanu a pozvedl ho. Po chvíli na něj dívka upřela zrak. Vzala si pytlík od Charlieho, nasypala si pár žlutých lupínků do dlaně, pak si je nacpala do úst a začala je zamyšleně chroustat. Konečně polkla, zářivě se na Charlieho usmála a řekla: „Děkan. Zrovna na něco takového jsem měla chuť.“

„Mohu posloužit ještě něčím? Třeba trochou jablečného vína nebo vlněnou příkrývkou?“

„Ne, to je v pořádku. Takže, Charlie – nevadí ti, že ti říkám Charlie?“

„Jak je libo. A ty jsi?“

„Siao-jan Jang. Ale klidně mi říkej Siao. Takže, Charlie, jsi princ regent Damasku a brzy budeš korunován, nebo si to alespoň všichni myslí, ale ve skutečnosti skrýváš mnohá tajemství, je to tak?“ Nečekala na odpověď, ale upřela zrak někam za Charlieho a pokračovala: „Vidím cesty, Charlie. Otevírá se jich před tebou mnoho a je velice důležité, abys volil pečlivě. Protože velekněžka Matky sice může předvídat, ale

nutit tě k ničemu nesmí. Svůj osud máš v rukou jen ty sám. Tvá budoucnost se bude odvíjet od toho, jak si vybereš. Když se rozhodneš pro jedno řešení, bude hodně zlá, ale jestliže si vybereš jiné, mohl by ses docela dobře ocitnout ve sračkách až po uši.“

„Hmm-mm. Nemusíš mě šetřit, Siao. Je taky některá z mých potenciálních budoucností šťastná?“

Siao se dlouze zahleděla do prázdna, mlčky a bez hnutí. Charlie po chvíli nabyl dojmu, že úplně odpadla a právě se chystal odporoučet, když se na něho opět podívala a pokrčila rameny. „Je mi líto, ale není. Vidím samé špatné a katastrofální.“ Rychlým, pružným hybem se svezla z kamene a poplácala ho po rameni.

„Hlavu vzhůru, fešáku. Cítím s tebou.“ Vzala ho za ruku a vedla ho ke dveřím za závěsem. „Potřebuju se něčeho napít. Ty čmoudy strašně vysušují hrdlo. Pollocku, ty se trávíš vínem, že?“

Na ženu, která byla ještě před okamžikem dokonale mimo, se překvapivě rychle otřepala. Charlie si v duchu udělal poznámku, že Pollock měl zase jednu pravdu – tohle děvče skutečně nebylo radno podceňovat. Ještě větší překvapení zažil, sotva prošli dveřmi. Protože Siao měla obrovský pracovní tým.

Dveře za závěsem vedly do dlouhé místnosti, ve které stála jedna řada stolů vedle druhé. Stěny byly pokryté mapami Dvaceti království a složky a šanony se kupily prakticky všude. V ostrém kontrastu se zakouřenou místností, kterou právě opustili, byla tahle jasně osvětlená a plná lidí. Nejenže za každým stolem seděl jeden mnich, ale dva nebo tři další stáli kolem a rozmlouvali mezi sebou tlumenými, avšak vzrušenými hlasy. Mniši u stolů něco zuřivě psali na proužky rýžového papíru a pak to předávali svým stojícím kolegům k posouzení a diskusi. Stojící mniši měli v rukou zápisníky a poznámkové bloky. Nezdrželi se na jednom místě dlouho; vcházeli do

místnosti jinými dveřmi, zastavovali se u jednotlivých stolů, kde předávali informace a rozebírali předpovědi, a pak zase odcházeli ven.

Siao mávla rukou. „Tak odsud to všechno pochází.“

„Tady se vytvářejí tvoje předpovědi doopravdy?“

„Ale ne. Já a ostatní kněží děláme předpovědi ta v té začouzené místnosti. Tihle lidé tady pak mění naprosté a přímočaré extrapolace do budoucnosti v mnohoznačné žvásty. Je to tak, Li?“

„Přesně tak,“ přisvědčil jeden z mnichů. „Tady mám jednu od kupce, který investoval spoustu peněz do obchodní lodi. Nevrátila se a on chce vědět, jestli ještě může doufat, nebo je už jisté, že utrpí těžkou obchodní ztrátu.“

„Takže,“ řekla Siao, „mu řekneme něco jako... počkejte... ,těžkosti na počátku vedou ke konečnému úspěchu.“

„Správně,“ přikývl Li. „Jestli se ta loď nevrátí, vyloží si to jako tu těžkost na začátku a bude doufat v lepší budoucnost. Když se vrátí, bude to považovat za úspěch s tím, že ty těžkosti na začátku byly peníze, které do podniku vložil. Tak či tak budeme mít pravdu.“

Princ se zatvářil pohrdavě. „Ten chlap by musel být blázen, aby vzal něco takového vážně. Jen se na tu vaši věštbu podívá a hned mu bude jasné, že nemáte ani tušení, co se stalo s jeho lodí.“

Pollock, Siao a Li se zatvářili překvapeně. Pollock řekl: „Ale Vaše Výsosti, oni to vědí.“

„Jistě,“ přisvědčila Siao. „Víme, že se loď zdržela kvůli nepředvídané bouři. Do přístavu dopluje nejpozději do deseti dnů.“

„Ale když tedy osud lodi znáte, proč mu to prostě nepovíte?“

„Protože –“ začala Siao, ale přerušil ji hlas od vedlejšího stolu.

„Promiňte, kněžko Siao, potřebovali bychom od vás nějaké vstupní informace.“

Hlas patřil jednomu z mužů ze skupinky, která se vytvořila kolem stolu v rohu. Před sebou měli otevřenou složku. Kolem byly rozložené tužkové skicy půvabné mladé ženy. Mnich, který na Siao volal, popsal už několik proužků papíru, ale všechny je nakonec zmačkal a odhodil na podlahu. „Jde o tu ženskou Demesne. Byla tady přede dvěma měsíci. Chce vědět, jestli muž, se kterým se schází, je pro ni ten pravý.“

„Obvyklá otázka, kterou nám ženy pokládají,“ vysvětlila Siao. „A jedna z těch, na kterou rozhodně musíme odpovědět nejednoznačně. Koneckonců, jednoznačná odpověď ani neexistuje. Můžeme se podívat, jestli se vezmou. Můžeme si zjistit, jestli spolu zůstanou. Ale kdo může říct, že muž a žena pro sebe byli ,ti praví‘, i kdyby spolu zůstali třeba padesát let? Takže jsme jí řekli něco jako: jestli není takový, jaký by měl být, bude to smůla.“

„Ani jsme se neobtěžovali dívat se do budoucnosti příliš důkladně,“ řekl mnich. „Je to taková běžná otázka. Před měsícem tu byla znovu.“

„A měla úplně jiného přítele. Dali jsme jí další neurčitou odpověď.“

„A teď je tady zase. Stejná otázka, jiný muž.“

„Nejspíš se jí vaše odpovědi líbí,“ řekl Charlie. „Dokážete se postarat, aby se vám zákazníci vraceli.“

„Hmm-mm,“ řekla Siao. Zabubnovala nehty na desku mnichova stolu. „No dobře, tentokrát jí dejte trochu více informací. Řekněte jí, že v její budoucnosti vidím biče, řetězy, dětský olejíček a kožená pouta.“

Pollock vypouklil oči. „Je to pravda?“

„Samozřejmě.“

„A ona je ta, co bolest přijímá, nebo dává?“

„Na to už odpověď zná i bez nás. Jenom neví, že to ví. Proto se sem neustále vrací pro další odpovědi.“ Siao vzala

Charlieho za ruku. „Pojďte se mnou, Vaše Výsosti. Váš sluha může počkat tady“ Zatímco vedla Charlieho ztichlou chodbou, vrátila se k tykání. „Ty se mě chceš na něco zeptat a já toho s tebou musím tolik prodiskutovat.“ Na konci chodby hlídali dva další mniši jiné okované dveře. Mlčky pozdravili Siao kývnutím a otevřeli jim. Charlie následoval dívku dovnitř. V příštím okamžiku si ke svému překvapení uvědomil, že se ocitl v její ložnici.

Byla zařízená stylem, jenž kladl velký důraz na výšivku. Stála v ní široká, nízká postel s vyšívaným přehozem, na stěnách visely vyšívané závěsy a ze stropu visela petrolejová lampa s vyšívaným stínítkem. Složitě vyšívaný paraván odděloval asi třetinu místnosti. Uprostřed stál nízký, oválný stůl z vysoce leštěného tmavého dřeva, ale kolem nebyly žádné židle. Místo nich byly po zemi rozhozené polštáře – přirozeně vyšívané. Uprostřed stolu hořela jediná svíce ve svícnu z mořské pěny Ten stál na vyšívaném ubrusku. Kolem svícnu byly po stole rozloženy Siainy pomůcky k věštění budoucnosti.

Byly tam dvě křišťálové koule – jedna čirá, velká skoro jako Charlieho hlava, a druhá menší, asi jako pěst, z narůžovělého skla. Ležela na koženém pouzdře, na kterém byl z boku vyšitý nápis: *Příruční divinizér III*. Dále tam byl balíček tarotových karet, kniha I t'ing (jak s listy žebříčku pro generování hexagramů, tak se zásobou mincí ke stejnému účelu), věšteká miska z černého onyxu napůl naplněná vodou, pár prázdných šálků s mokrymi čajovými lístky na dně, košík s oplátkami štěstí, astrologické mapy a ranní vydání zítřejších novin. Úplně na okraji stála vodní dýmka, křiklavě nevkusné zařízení ze skla a tepané mědi se stříbrným náustkem Byla nezapálená, ale vedle ležel lněný pytlík zpola naplněný bylinkami. Charlie se domyslel, že vytvářejí stejný dým, jaký vdechovala kněžka v místnosti orákula.

Siao mávla rukou směrem ke stolu. „Zvolte si metodu Vaše výsosti. Jsem odbornice přes všechny formy jasnovidectví.“

„Skutečně?“ Charlie si ji změřil od hlavy k patě. „Jak můžeš být odbornice přes cokoliv? Nejsi o nic starší než já, a já jsem se za celý ten čas naučil akorát to, jak málo toho vím.“

„Dlouhé učení není nutné,“ odpověděla mladá žena vážně. „Pro nás, kteří jsme byli obdařeni jasnozřivostí, není žádná metoda tajemstvím. Všechny zdroje informací jsou pro nás stejně přesné. Samozřejmě s výjimkou novin.“

„Dobře,“ odpověděl Charlie stejně vážně. „V tom případě dávám přednost věštění z kůzlečích vnitřností.“ Počkal na velekněžčinu reakci, a když se žádná nedostavila, dodal: „Umíš přece číst z vnitřností, že? Dobře. Tak si nech přinést vnitřnosti čerstvě zabitého kůzlete a můžeme začít.“

Siao na něho hleděla s rukama v bok; nebyla si jistá, jestli si z ní utahuje, nebo ne. Charlie jí pohled oplácel se smrtelně vážným výrazem ve tváři. Nakonec Siao pokrčila rameny, otevřela dveře a řekla jednomu z mnichů: „Singu, přines mi talíř kůzlečích vnitřností.“

„Dnes žádné kůzlečí vnitřnosti nemáme, slečno.“

„Co ovčí vnitřnosti? Prasečí? Vnitřnosti jakéhokoliv druhu?“

„Jsme úplně bez vnitřností.“

„V tom případě, co tam máme nejpodobnějšího?“

„Bylo by tam pěkné žebírko na roštu.“

„To bude stačit. Pošlete mi ho.“

„Podávají se k němu dva druhy zeleniny.“

„Salát ze syrového zelí a fazolky černé oko.“

„Hned to bude.“

Siao za ním zavřela dveře, přešla místnost a zmizela za paravánem. „Omluv mě na okamžik. Jen vyklouznu z těchto šatů.“ V příštím okamžiku se na paravánu objevila dlouhá sukně a batikovaná blůzka. Zatímco dívka svlékala, Charlie

rozlomil jednu z oplatek štěstí a přečetl si, co je na papírku uvnitř. Stálo tam: *Vyrobeno, z másla, soli, cukru, mouky, vajec, přírodních a umělý i dochucovadel. S přídavkem fosforečnanu vápenatého pro zachování čerstvosti.*

Pak pozoroval pohyb stínů za paravánem. „Jak dlouho už tohle děláš? Musela jsi s tím začít hodně mladá“

„Dva roky,“ odpověděla Siao. „Velekněžkou jsem se stala v šestnácti. Takže jsem zase tak mladá nebyla.“

Charlieho to překvapilo. „Pollock tvrdil, že k tobě chodil můj otec pro radu už kolik let.“

„Chodil za bývalou velekněžkou. Tehdy jsem ještě byla laická kněžka, a ještě předtím akolytka. Přivedli mě sem, když mi bylo dvanáct let.“

„Co se děje s těmi starými?“

Siao vystrčila hlavu zpoza paravánu. „Nic se s nimi neděje. V osmnácti prostě odejdeme na odpočinek. Opustíme chrám a vrátíme se do Staré země. Vlastně jsme z království vyhoštěny bez možnosti návratu nebo i pouhého kontaktu s někým odsud. Pod trestem smrti.“ Objevila se ruka, která šátrala po toaletním stolku, dokud nenašla kartáč na vlasy, a pak zase zmizela za paravánem.

Charlie se nad tím chvíli zamyslel. „Protože nezávislé a dospělé kněžky by byly příliš nebezpečné, že? Kvůli všem těm tajemstvím, která se dozvíte?“

„Správně. Dá si Vaše Výsost čaj, nebo kávu? Skoro jsem zapoměla, že jsi skoncoval s pitím.“

„Nebylo na tom nic těžkého. Pivo je za hranicemi příšerné. Nevím, jak ho lidé vůbec mohou pít. Strašná, horká břečka. Durkův pivovar je z nějakého důvodu jediným který vyrábí dobré... gulp!“

Princ ze sebe vydal sérii zvuků prozrazujících, že se mu srdce snaží vylézt hrdlem a jeho jazyk má co dělat, aby ho zatlačil zpátky. Protože Siao, která vyšla zpoza paravánu, byla úplně nahá.

Je všeobecně známým rysem Dvaceti království, že všechny princezny dospějí v půvabné dívky. Patrně je to něčím ve zdejším mléku. Siao nebyla princezna nepocházela ze žádného z Dvaceti království. I přesto se Charlie okamžitě rozhodl, že jestli je ona typickou představitelkou dívek, které Dálný východ posílá na export, ty, co si nechává pro domácí spotřebu, musejí být doopravdy něco.

Siao byla štíhlá, s tenkým pasem a malými, vysoko posazenými nadry. Kolem pupíku měla ornamentální tetování. Veškeré stopy po ochlupení byly z jejího těla pečlivě odstraněny a pleť bez jediné chybičky měla natřenou vonnými oleji, takže se ve světle svíce svůdně leskla. V ruce držela lahvičku mandlového oleje, kterou podala Charliemu. „Nevadilo by ti moc namazat mi záda?“

Charlie od ní vzal lahvičku jako v omámení. Nic v jeho životě ho nepřipravilo na takový pohled, ale nebyl mužem, který ztrácí sebekontrolu nadlouho. Vlastně už skoro zase našel řeč, když se Siao otočila a přitom se mu jemně otřela hýžděmi o stehna, pak zvedla ruce, aby si přidržela vlasy. Její prsy se přitom ještě více vypjaly, což zcela paralyzovalo Charlieho hlasivky a přivodilo mu momentální zkrat většiny nervových okruhů. Jako náměsíčný otevřel láhev, nalil si trochu oleje na dlaň a začal jí ho vtírat do kůže na lopatkách. Pod prsty se mu vlnily její drobné svaly.

Mentální mlha, která zahalila jeho mozek, se postupně začala zvedat. K jeho bubínkům pronikl tichý, melodický hlas. Uvědomil si, že na něj Siao mluví, že mu osvětluje, jak funguje její dar jasnozřivosti.

„...mnohovesmír,“ řekla. „Jasnovidectví předpovídá předurčenost, což je v přímém rozporu s myšlenou svobodné vůle. Přijmeme-li ale představu mnohovesmíru, paradox se vyřeší sám. Každé rozhodnutí, které učiníme, každá volba, kterou máme před sebou, znamená že se odštěpí nový vesmír. Naše putování do budoucnosti znamená slepé vybírání cesty,

která vede přes mnohé možné budoucnosti. Ale kněžky Matky ty cesty vidí.“

„Hmm-mm,“ řekl Charlie. Dostal se právě k jejímu kříži a uvažoval, jestli si může dovolit dotknout se zadečku. Hladké, oblé hýždě už byly dobře proolejované. Nechal jí ruce ležet na bocích.

Siao se pod jeho rukama smyslně zavrtěla. „Mmmm. Tak teď už chápeš, proč nemůžeme dávat na otázky které jsou nám kladeny, nedvojsmyslné odpovědi. Protože když jednou vidíš svou budoucnost, všechny možné vesmíry se ti zhroutí do jediného. Tvoje cesta je teď jednoznačně určená, ale je docela dobře možné, že to není cesta, kterou by sis zvolil. Naše odpovědi jsou zaobalena tak, že všichni ti, kdo hledají cestu, dostanou vždycky na výběr. Chápete, jak to myslím, Vaše Výsosti?“

„Jistě,“ odpověděl Charlie. Sklouzl rukama po jejích bocích k hladkému, plochému bříšku a teď opatrně zkoumal terén směrem k jejím stehnům.

Siao se náhle v jeho rukou otočila, takže se mu dívala přímo do očí. Bradavkami se mu přitom otřela o hrud', v důsledku čehož jeho pulz stoupl o dalších deset tepů za minutu. Oči měla přivřené, ústa vlhce pootevřená. „Je to báječné pomyšlení,“ zašeptala. „Nekonečné množství možných vesmírů, z nichž každý je úplně jiný – to znamená, že všichni máme nekonečně mnoho možností. Přihodit se může doslova cokoliv.“

Její rty byly jen několik palců od jeho. Charlieho hormony si vybojovaly nadvládu nad mozkem a promluvil automaticky, bez rozmyšlení. „Ve skutečnosti ne,“ zamumlal a sklonil hlavu tak, že se jeho ústa přiblížila jejím. „Pravděpodobnější je, že dostaneš konvergentní posloupnost ve které je každý následující vesmír pouze nepatrně odlišný od minulého.“

Siao v jeho rukou ztuhla. Pak ho odstrčila a ucouvla před ním. „Konvergentní posloupnost?“ řekla a podezíravě si ho prohlédla. „Teď mluvíš jako technik.“

„Kdo, já?“ Charlie se zoufale snažil vykroutit z důsledků svého podřeknutí. „Ne, vůbec ne. Konvergentní posloupnost? To je jen fráze, kterou jsem někde pochytil. O matematice nevím vůbec nic. Studoval jsem... ehm... historii umění. Ano, moje specializace je kunsthistorie. Až odpromuji, budu *naprosto nezaměstnatelný*, přísahám!“

Siain obličej opět zjhl, ale kouzlo okamžiku už bylo definitivně totam. Pak se ozvalo zaklepání na dveře. Rychle na sebe navlékla volný župánek ze vzorovaného hedvábí a šla otevřít. Dovnitř vešel Sing a před sebou tlačil servírovací vozík s talíři, příbory a zakrytými mísami. Bez jediného slova zase odešel.

„Ach,“ řekla Siao. „Teď uvidíme, co pro tebe chystá budoucnost.“ Rychlými, zručnými pohyby někoho, kdo to dělal už tisíckrát, vzala váček s bylinkami, nasypala pečlivě odměřenou dávku do vodní dýmky, upěchovala je mosaznou tyčinkou a zapálila dýmku svíčkou. Zhluboka nasála kouř z náustku a podržela si ho v plicích tak dlouho, že si o ni Charlie začal dělat starosti. Pak ho vyfoukla nosem a řekla: „Wau... tak začneme, ano?“ Aniž si počkala na odpověď, sundala poklop z největší mísy. Obsahovala talíř s vepřovým žebírkem lehce politým pikantní omáčkou. Siao odkryla druhý poklop a zamračila se. „Bramborový salát? Chtěla jsem - počkej okamžik.“ Obrátila pozornost zpátky k žebírku, chvíli na ně upřeně hleděla, pak se zadívala Charliemu přes rameno a znovu dlouze pozorovala žebírko. Nakonec ho zakryla poklopem, vyškrábala se na hromadu polštářů, kde se pohodlně usadila zády k Charliemu.

Charlie trpělivě vyčkával. Ticho se protahovalo. Nakonec se zeptal: „Něco se stalo?“

„Ne,“ odpověděla Siao. Založila si ruce na prsou. „To je v pořádku.“

„Tak dobře.“ Čekal ještě chvíli. „Co jsi viděla?“

„Nic.“

„Správně.“ Charlie nic jiného ani neočekával. Pořád ho ještě neopustila chabá naděje, že se znovu svlékne ale nezdálo se, že by se situace vyvíjela tím směrem „Takže bude asi nejlepší, když půjdu.“

„Co je zač?“ zeptala se náhle Siao.

„Kdo jako?“

„Rusé vlasy. Zelené oči. Drahé šaty. Jak se jmenuje? Ta tvoje vězenkyně. Žena, kterou držíš v zajetí.“

„Kateřina? Ehm, ona není tak docela vězenkyně. Svým způsobem s tím souhlasila.“

„A tobě se líbí, že?“

Princ se na chvíli zamyslel, než odpověděl. „Celá ta záležitost má politické pozadí,“ řekl rozvážně. „Můj osobní vztah ke Kateřině Duraceové je... osobní. Není to téma k hovoru.“

„Do srdce ženy nikdo nevidí,“ řekla Siao. Ukázala na talíř se žebírky. „Viděla jsem věci, které se stanou. Nemohu ti říct jaké.“ Nyní hleděla Charliemu do očí a její půvabné rty byly zkřivené opovržením. „Takže se nesnaž oblafnout Matčinu velekněžku. Já vím, co chceš vědět. Chceš vědět, jestli to s ní budeš dělat, je to tak?“

„Možná,“ odpověděl Charlie. O Kateřině se bavil se svými strýci, ale ti patřili do rodiny. Klábosit o ní s děvčetem, které sotva znal, se mu nechtělo ani trochu. „Chceš říct, že bys mi to mohla povědět? Jestli mám přitlačit na pilu, nebo jestli jen marním čas?“

„Takhle by ses ptát neměl,“ odpověděla Siao. „Zní to, jako kdybys měl jenom dvě možnosti, a ve skutečnosti je jich mnoho.“

„Ach, bohové,“ povzdechl si princ. „Další prázdné fráze. Siao, dej mi ruku.“

Siao se zatvářila překvapeně, ale pak zvedla svou štíhlou ruku. Charlie ji sevřel a jediným trhnutím zvedl překvapenou dívku na nohy. Pak se rozpráhl druhou rukou a vši silou ji pleskl přes zadek. „Au!“

Charlie odstrčil dívku zpátky do polštářů. „Tak,“ zavrčel. „Už toho bylo dost. Moje trpělivost je u konce. Nejel jsem sem takovou dálku pro nic za nic. Přijel jsem si pro odpověď a chci ji hned, a říkám přímo, že s nějakým mlhavým dvojsmyslným nesmyslem se rozhodně nespokojím. Chci jasné ano, nebo ne.“

Siao se od něj odtáhla. „Tak tedy vyslov svou otázku! Chceš se dozvědět něco o své přítelkyni, tak ti o ní něco řeknu. Ale počítej s tím, že se ti odpověď líbit nebude. Kateřina Duraceová je –“

„Chci vědět,“ přerušil ji Charlie. „Jestli bude tohle léto v Damasku pršet.“

„Cože?“ řekla Siao.

„Slyšela jsi mě. Déšť? Potřebujeme déšť. Dostaneme ho? Hodně na tom záleží. Co budu dělat v několika následujících týdnech, záleží na tom, jestli bude nebo nebude pršet.“

Siao se ani nepokoušela skrýt svoje překvapení. „Ty nechceš vědět nic o své přítelkyni?“

„Chtěl bych vědět spoustu věcí, ale v první řadě mne zajímá, jestli lid Damasku bude mít dostatek deště, aby měl co sklízet. Mám svou odpovědnost. Musím činit rozhodnutí, a jak se rozhodnu, záleží na tom, jestli bude pršet.“

Siao vstala. Vzala Charlieho za ruce, a když promluvila, její hlas zněl mnohem vřeleji. „Vaše Výsosti, abyste získal odpovědi, které hledáte, budete se muset naučit pokládat správné otázky. Odpověď na tuhle není to co potřebujete znát.“

Charlie spustil ruce. „Další nesmysly. Na tohle nemám čas. Chci vědět, jestli bude úroda lidu mého země dostatečně

svlažena deštěm. Tak mi zatraceně zkus dát přímou odpověď. Ano, nebo ne?“

„No tak jo, jak si přeješ! Neposlouchej mě. Odpověď je ne! Ne, úroda nebude deštěm dostatečně svlažená. Ne ne a ne.“ Velekněžka si rozhodným pohybem zavázala župan a kecla sebou do polštářů. „Ne! Je to dost jednoznačné? Nebo něčemu z toho pořád ještě nerozumíš?“

„Ne. Děkuji. Tohle jsem potřeboval vědět. A teď, jestli jsme už skončili, musím se vrátit.“ Charlie zamířil ke dveřím.

„Ne, rozhodně jsme spolu ještě neskončili.“ Siao vstala. „Ty jsi takový mizera. Vůbec si to nezasloužíš, ale stejně ti to musím dát.“ Zmizela za paravánem a vrátila se s malou věcičkou houpající se na konci zlatého řetízku. „Na, dej si to na krk.“

Charlie od ní předmět vzal a prohlédl si jej. Vypadalo to jako malý kousek křišťálu omotaný a připevněný k řetízku zlatým drátem. Podal jí ho zpátky. „Díky, ale já vlastně ani moc šperky nenosím.“

Siao jej nepřijala. „Vážně se musíš hádat o každou maličkost? Nasaď si ho. Je to udělátko pro dostání se z úzkých. Nemůžu ti vysvětlit, jak to funguje, ale –“

„Ale až nastane čas, dozvím se to,“ dokončil Charlie za ni. „Já dobře vím, jak tahle udělátka pro dostání se z úzkých fungují.“ Přidržel ho ve světle lampy a znechuceně se na ně zamračil. „„Ale jak to funguje?“ zeptal se hrdina moudrého starce,“ zapitvořil se. „„To ti nemůžu říct,“ odpověděl moudrý stařec, ale až nastane čas, dozvíš se to.““ Vyhodil řetízek s křišťálovým přívěskem do vzduchu a zase ho chytil. „Nikdy jsem nepochopil, proč ten mudrc hrdinovi prostě neřekl, co má dělat.“

„Tak to zkrátka funguje,“ odpověděla Siao. „Nedívej se na mě tak. Já jsem tu zatracenou věc nevyrobila. Já ti ji jen předávám. Vezmi si to, pro boha živého. Hraješ riskantní hru.“

To víš sám. Jestli někdo ve Dvaceti královstvích potřebuje udělátko pro dostání se z úzkých, tak jsi to ty.“

Princ musel připustit, že to má jistou logiku. Váhavě si přetáhl řetízek přes hlavu a krystal si schoval pod košili. „Ještě jedna věc,“ řekla Siao. „Jestli budeš někdy muset udělátko pro dostání se z úzkých použít, nerozepínej řetízek. A dávej pozor, abys ho neztratil.“

Charlie řetízek znovu vytáhl a prohlédl si ho. „Proč? Co je na něm zvláštního?“

„Nic. Je to jen moc pěkný zlatý řetízek. Čtyřiadvacet karátů. Můžeš ho nosit i pak. Když třeba půjdeš do nočního klubu, můžeš si nechat košili rozhalenou a chlubit se jím.“ Všimla si Charlieho výrazu. „Nebo ne. Můžeš ho třeba dát své přítelkyni. Jde jenom o to, abys zbytečně nezahazoval dobrý zlatý řetízek.“

„Jasně,“ přikývl Charlie a znovu si zastrčil řetízek s křišťálem pod košili. „Díky za rozhovor. Jak se odsud dostanu?“

„Pojď za mnou.“ Siao hbitě vyrazila a Charlie ji následoval. Přitom ne zcela bez lítosti pozoroval, jak vrtí zadečkem. O chvíli později vyšli z budovy a ocitli se na terase se stoly, židličkami a slunečníky. Pollock tam seděl ve společnosti několika mnichů, popíjel víno a kochal se výhledem na jezero Organza. Když se objevili, vstal. Siao zamířila přímo k němu. „Neřekl jsi mi, že je technik,“ obvinila ho.

„Má za sebou teprve pár semestrů,“ bránil se Pollock. „A ani mu to moc nejde.“

„A že je zamilovaný do jiného děvčete.“

„Páni, jak ten čas letí,“ řekl Pollock s pohledem upřeným do slunce. Popadl prince za loket. „Opravdu musíme běžet, Vaše Výsosti. Máme před sebou dlouhou cestu.“ Tlačil prince pryč. „Děkuji vám za vaši pohostinnost, Vaše svátosti,“ zavolal ještě přes rameno. „Líbíte se jí,“ řekl Charliemu.

„Hele, kdo si vlastně myslíš, že jsi – věrný rodinní, dohazovač?“

„Kdybyste se jí nelíbil, nenaštvala by se tak kvůli lady Kateřině.“

„Nejsem na hlavu padlý, pane Sbližovači osamělých duší. Tolik jsem si domyslel sám.“

„Jenom jsem si říkal, že bych se o tom měl zmínit. Tak co vám předpověděla?“

„Musíme najít Thessalonía,“ prohlásil Charlie.

Ale slavný čaroděj nebyl k nalezení. V následujících dnech bylo stále hezké počasí. Což vůbec hezké nebylo. Po většinu uplynulých let se nad horami tu a tam strhla nějaká ta letní bouřka, takže se Damask neproměnil v úplnou poušť, ale tento rok měli jen teplé dny a oblohu bez mráčku. Jistě, tu a tam se spustila lehká přeháňka, která akorát tak stačila osvěžit vzduch a vzbudit naděje, ale skutečný déšť stále nepřicházel. Těch několik málo potůčků, které stékaly z hor, se povážlivě ztenčovalo, jak sněhový příkrov odtával. Rybníky a napajedla pro dobytek vysychaly. Zahrady a sady usychaly. Většina poddaných už opustila svá hospodářství a zapojovala se do veřejně prospěšných prací a Charlie omezil příděly obilí a zavedl regulaci spotřeby vody. Nespokojenost mezi lidem rostla. Tiché mumlání ve frontách na příděly se postupně měnilo v hlasité reptání a pak v otevřenou stížnost. Revoluce visela ve vzduchu.

Ministr zemědělství lord Dumond, blízký přítel lorda Gagnota, přišel za Charliem s návrhem. Byl v písemném styku se svým protějškem v Noile. Noile mělo přebytek obilí, ale Damask neměl finanční prostředky, aby ho od něj mohl nakoupit. Ministr Noile se domníval, že by mohl zařídit dodání

potravin do Damasku za předpokladu že by se Damask vzdal své suverenity a připojil se k Noile.

Nikdy! prohlásil princ regent, kterého potěšilo, že šlechta o něčem takovém vážně uvažovala. Referoval o tom svým strýcům a ty to potěšilo rovněž. Různí lordi si sestavovali vlastní ozbrojené jednotky, a to byla také dobrá zpráva, protože dříve nebo později začnou bojovat proti sobě navzájem a vytvoří tak zárodky občanské války, která by ospravedlnila zahraniční intervenci. I tak však bylo nutné, aby Charlie vykřesal jiskru a troud revoluce ještě nebyl dostatečně vyschlý.

Začínaly se na něm projevovat příznaky vyčerpání. Za úsvitu každého dne vyjížděl na svém oři, osobně kontroloval, zda je obilí spravedlivě rozdělováno, a pečlivě si zaznamenával zůstatky v sýpkách, aby se ujistil, že žádná nebude vytunelována. Dozíral na projekt veřejných prací a na to, že předáci zacházejí s dělníky slušně. Vynechával jídla a pracoval pozdě do noci, buď v malé pracovně spojené s jeho komnatami, nebo ve velké vedle trůnního sálu, propočítával přiděly potravin, rozesílal instrukce pro veřejné práce nebo kontroloval účetní knihy jednotlivých ministerstev. Každý takový audit nevyhnutelně končil uvržením jednoho nebo více vysokých státních úředníků obviněných z korupce do Barsteelu. Každé takové uvěznění jen zvýšilo všeobecné napětí a nepokoje, protože se nenašel jediný z obviněných úředníků, který by okamžitě nezačal tvrdit, že úplatky se přece braly vždycky a bere je každý, a jeho zavřeli jenom proto, aby si princ regent mohl přivlastnit jeho majetek.

Jak napětí vně hradu rostlo, Pollock byl stále nervnější. Pil méně, protože mu víno nedělalo dobře na žaludek, ale o to více kouřil. Jeho dýmka hořela skoro nepřetržitě. Starostí mu ještě přibýlo, když Charlie znova projevil zájem o divadlo. Do města dorazil nový soubor, Charlie poslal jeho vedoucímu vzkaz. Místo odpovědi mu bylo doručeno pozvání na večírek u příležitosti uvedení jejich nového kusu. Charlie držel pozvánku

v ruce když věrný rodinný sluha vstoupil na jeho výzvu do pracovny.

„*Klamající dámy*,“ přečetl nahlas z pozvánky. „To je komedie? Zní to jako burleska.“

„Ne, sire. Je to detektivní hra. O tajemné vraždě.“

„Takže někdo bude zavražděn na jevišti?“ To byla hloupá otázka, ale Pollock si uvědomoval, že Charlie jenom přemýšlí nahlas. „Například otráven?“

„Otráven, probodnut, ubit, uškrcen. Detektivní hry využívají širokou škálu způsobů zavraždění, Vaše Výsosti. Na obecenstvu je, aby poznalo, kdo vraždu spáchal. Oba vaši strýcové mají tento druh dramatu ve značné oblibě.“

„Tak? Skutečně? Ale jestliže je oběť zavražděna na jevišti, kde je to tajemství? Copak publikum nevidí, kdo je vrah?“ Charlie viděl, že se Pollock mentálně připravuje na dlouhé vysvětlování, a mávnutím ruky svou otázku zrušil. „Na tom teď nezáleží, Pollocku. Zjistíme to, až to uvidíme. Přijměte to pozvání.“

„Velmi dobře, Vaše Výsosti.“ Pollock, který divadlo miloval, byl potěšen. Doufal jen, že tam princ nechce jít kvůli kontrole účetních knih. Tak či tak pověřil Oratoria, aby zařídil pro divadlo zvláštní ostrahu, načež odradil prince od úmyslu použít královskou lóži, do které místo něj posadil Oratoria a Rosalindu.

„Ze zadní lóže uvidíme lépe,“ řekl Charlie. „Ty vpředu jsou ve skutečnosti navrženy pro snoby, aby se mohli chlubit svými šaty.“

„Páni!“ Princ se vyklonil z lóže, až z ní málem vypadl. „To jsou děvčata?“

Pollock se zadíval na jeviště. „Ano,“ vysvětlil Charliemu. „Až donedávna nebylo ženám dovoleno vystupovat v divadelních hrách. Jejich role hráli mladí chlapci. Jelikož kromě případů, kdy ztělesňovali ženu velmi mladou, působili poněkud nevěrohodně, museli dramaturgové vymýšlet stále

nové a nové zápletky, při nichž se ženy převlékají do mužských šatů. Pak mohli ženské role hrát chlapci vydávající se za ženy, které se vydávají za muže. Všichni velcí dramaturgové to tak dělali. Vlastně by se dalo říct –“ Pollock se nechával tématem poněkud unést „–že celá historie divadelních her může být chápána jako hledání důvodů, proč by se žena měla obléknout do mužských šatů.“

Odmlčel se, aby si svlažil hrdlo vínem, pak vyhlédl ven z lóže. V královské lóži se právě nějaký mladík skláněl nad Oratoriem a něco mu šeptal do ucha. Pollock se zamračil, když zjistil, že tím mladíkem je Albemarle Gagnet. Vzápětí zaznělo poslední zvonění a Gagnet se rychle vytratil.

Pollock si uvědomil, že se ho princ na něco ptá. „Zdá se, že máš obsáhlé znalosti o divadle, Pollocku. Hrál jsi někdy v nějaké hře?“

Pollock si odkašlal. „V mládí, Vaše Výsosti, ano. Účinkoval jsem v několika divadelních představeních. Pouze jako ochotník, samozřejmě, nikdy profesionálně. Nicméně musím říct, že jsme měli u místních kritiků velice příznivé ohlasy.“ Ze všech sil se snažil, aby to znělo skromně, ale Charliemu neuniklo, jak je na svou hereckou minulost hrdý. „Jednou jsem hrál roli Violenta – nejlepšího Martinova přítele, toho, co byl zabit v *Martinovi a Marianne*.“

Tu hru znal i Charlie. Byla to jedna z nejslavnějších romancí v literatuře Dvaceti království. Martin a Marianne byli mladí milenci ze dvou znepřátelených rodin. V prvních dvou jednáních se jim po překonání značných překážek podařilo vzít se a naplnit svou lásku. Zbytek hry zabíraly jejich hádky na téma, ke kterým rodiče pojedou tenhle víkend. „Tehdy ještě hráli všechny role muži?“

Pollock, ponořený do nostalgických vzpomínek, se pohládl po vousech. „Ne, Vaše Výsosti. To už byla jiná doba. Nyní si vedou ženy na divadelních prknech stejně obratně jako muži. Je to počátek moderního divadelnictví. Mohou těžit z

výhod šíře ženského repertoáru a vytvářet mnohem plnější, hlubší a tak říkajíc zaoblenější postavy, při jejichž ztvárnění mohou naplno využívat svoje ženské zkušenosti. Mohou být obsazovány do společenských dramát zkoumajících místo ženy ve společnosti a vyzdvihujících jejich strážně i triumfy. Akorát že to přirozeně nedělají. Většinou se snaží dál hrát ženy v mužském převleku.“

„Proč?“

„Protože rychle zjistily, že pánové v hledišti rádi zaplatí za pohled na hezkou ženskou v pantalonech a punčochách.“

„No jistě.“ Charlie sledoval hlavní hrdinku, půvabnou ženu oděnou v pantalonech a punčochách, aby zamaskovala, že je dcera ženy, jež byla unesena piráty. „Na druhé straně mi to připadá trochu nefér k ženám v publiku.“

„No, začíná vznikat nový typ dramatu, ve kterém se objevují mužští herci v ženských šatech. Slyšel jsem, že se ženy při pohledu na ně docela baví.“

Ale k Pollockovu zklamání neprojevil princ po celou dobu představení sebemenší zájem o zápletku a herečkám věnoval jen takový zájem, jaký se dal čekat od kteréhokoliv mladíka. Pak přijal pozvání na oslavu premiéry. Soubor mu věnoval malý dárek – obřadní dýku ve vyřezávané skřínce. Charlie jim poděkoval, dýku si zastrčil za opasek a zbytek večera strávil v tiché konverzaci s režisérem –

A to bylo zjevně vše. Příštího dne se věnoval práci jako obvykle. Oznámil svůj plán zavést v Damasku jednotný systém mír a vah. Pollock namítl: „Šlechta vás už nenávidí. Teď proti sobě obrátíte ještě kupce. Jednotné míry a váhy jim ztíží okrádání zákazníků.“

Charlie předstíral překvapení. „Skutečně? A jak to asi přijmou zákazníci?“

„No, ti proti tomu nejspíš nic namítat nebudou, ale pracující třída vás už teď nenávidí ještě víc než kupci nebo aristokracie. Už od chvíle, co jste vydal dekret zakazující

náboženskou diskriminaci. Každický kněz a mnich v této zemi je teď štvě proti vám.“ Pollock si znovu zapálil dýmku svíčkou a nepřítomně z ní zabafal. „Po pravdě řečeno, vážně nechápu proč. Náboženská tolerance není ve Dvaceti královstvích nic neobvyklého.“

„Země se neosvobozují od náboženství, protože se od něj lidé *chtějí* osvobodit,“ vysvětlil mu Charlie. „Svobodu vyznání mohou získat, jedině pokud je v zemi dost soupeřících církví, které dohlíží na to, aby žádná z nich neurvala pro sebe příliš velkou moc a mohla začít utiskovat ostatní. Sami věřící jsou proti náboženské svobodě.“

„Tak proč jim ji dávat? Vaše Výsosti, mohu-li se vám svěřit se svým osobním postřehem, nepřipadá mi, že vám v této zemi zůstal jediný přítel. To přece nemůže být příjemné, být tak široce nenáviděn.“

„Mně je jedno, co si o mně lidé myslí,“ řekl Charlie, ale jeho hlas ke konci věty zakolísal. Nebylo to příjemné. Ale vysvětlit Pollockovi, proč to všechno dělá nemohl.

Dlouhé letní dny zcela zasvětil práci, kterou přerušoval jen kvůli svým občasným návštěvám u Kateřiny.

Musí být hrozně osamělá, říkal si. *A nudí se.* Jistě měla přepychové apartmá, ale byla v něm úplně sama snad až na houf svých dvorních dam. A Rosalindu, samozřejmě. A Oratoria, který je často navštěvoval. A její ostatní přátele. A členy nejružnějších klubů, charitativních organizací a společností. A nepřetržitého proudu návštěvníků z řad damasské šlechty, kteří jí přicházeli projevit svou úctu a utěšit ji v jejím vězení. Charlie si vlastně musel sjednávat schůzku tři dny dopředu. Přesto ji navštěvoval tak často, jak jen to šlo. Protože, jak sám sebe ujišťoval, byla tak osamělá a nudila se.

„Všechno jde podle plánu,“ řekla Kateřina Charliemu, „Tak se přestaň tvářit tak ustaraně.“ Byli v její komnatě, Vrazila mu do ruky šálek čaje. Charlie z něj usrkával, aniž by si uvědomoval, jak chutná. Když přišel, zrovna u ní končilo

setkání Damasské dámské zahradní společnosti. Jak kolem něj vycházely členky ven, každá z nich si ho změřila pohledem plným nepřátelství. Charlie to přijal, aniž by hnul brvou.

„Musíme to urychlit,“ řekl Charlie. „Zásoby potravin se rychle tenčí. Co ten Fortescue dělá? Podzim je už skoro tady. Jestli bude otálet příliš dlouho, průsmyky zapadnou sněhem a pak už sem jídlo přes hory nedostane.“

„Koláček?“ zeptala se Kateřina. Charlie zavrtěl hlavou. „Topinku? Charlie, do podzimu je ještě daleko. Fortescue se musí důkladně ujistit, že je situace v Noile stabilní, než odvede vojsko ze země. A zdejší lid zase nepovstane, dokud nebude mít vůdce, který by je k tomu inspiroval. Packy a Gregory na tom pracují. Dej jim čas.“

„Já jenom nechci, aby místní trpěli déle, než je absolutně nutné. Podvyživení lidé jsou náchylnější k nemocem. Jestli nám tady vypukne nějaká epidemie, bude to zlé“

„Ale oni jen hladoví, Charlie. Neumírají hlady. Tady v Damasku už zažili horší časy.“

„Nelíbí se mi, ani když lidé hladoví.“

„Mně se zase nelíbí, když hladovíš ty, Charlie. Vezmi si topinku.“

„Ne, děkuji.“

Kateřina se před ním postavila a objala ho rukama kolem pasu. Kolem páteře mu přeběhlo příjemné zamrazení. Na sobě měla bílé sandály a květované letní šaty, jole s volaném a se živůtkem zdobeným krajkou. Vypadaly velice vzdušně a hezky. Princezna v nich byla k nakousnutí. „Charlie,“ řekla vlídně. „Těch lidí je hrozně moc. A ty jsi jen jeden člověk. To, že sám nebudeš pořádně jíst, jim nepomůže.“

Charlie si povzdechl. „Nejspíš máš pravdu.“ Dovolil jí, aby ho odvedla k čajovému stolku, kde si nandal svou novou dýkou pořádnou porci šlehačky na vdolek. Zatímco jedl, stála vedle něj a hladila ho.

„Máme plán. Děláš všechno, co je ve tvých silách... Charlie, co je to?“ Kateřina mu rozepnula knoflík a zalovila pod jeho černou hedvábnou košilí. Charlie cítil, jak se mu její prsty pohybují po hrudníku. Byl to hřejivý pocit. Najednou bylo v místnosti mnohem tepleji. „Zlatý řetízek? No ne, Charlie!“ Kateřina se vesele zahihňala. Charliemu to znělo jako melodie stříbrné flétny. „Nevšimla jsem si, že bys byl ten typ muže, co nosí šperky.“ Prsty si pohrávala s řetízkiem.

Charlie polkl trochu čaje. „Dala mi ho Matčina velekněžka.“

Kateřinina ruka okamžitě znehybněla. „Opravdu?“ řekla. „Velekněžka?“

„Ehm, ano,“ přisvědčil Charlie, jehož se náhle zmocnil pocit, že zase řekl něco, co neměl.

„Ty zvíře!“ vykřikla Kateřina. Pustila řetízek a vrhla se na zem právě v okamžiku, kdy cvakla klika. „Ty zvíře! *Nikdy se za tebe neprovdám!* Nikdy, slyšíš mě? Je jedno, co se mnou uděláš!“ Když dovnitř vešla komorná, ležela zhroucená na koberci a srdceryvně vzlykala. Služebná bez jediného slova posbírala šálky a odsunula čajový stůl. Po celou tu dobu si chladně měřila pohledem prince, který tam stál s ozdobnou dýkou ruce a zlomenou dívkou u nohou. Jakmile komorná odešla a zabouchla za sebou dveře, Kateřina svižně vyskočila na nohy. „Jak si češe vlasy?“

„Kdo?“

„Velekněžka, ty hlupáčku. Co měla na sobě?“

„Nic, co by mi uvízlo v paměti.“

Kateřina poodstoupila, založila si ruce na prsou a změřila si Charlieho zpod přivřených víček. „Je hezká?“ zeptala se způsobem, který nenechával nikoho na pochybách, že na její otázku existuje dobrá a špatná odpověď.

„Hmm, myslím, že některým mužům by mohla připadat docela přitažlivá.“

„Pch,“ odfrkla si Kateřina. „Chrám Matky už je v provozu nějaký čas. Řekla bych, že velekněžka bude dost stará.“

„Má skoro před důchodem.“

„Aha. Tak dobře.“ Kateřina Charliemu zapnula košili a přitom nechala své prsty na jeho nahé hrudi déle, než bylo absolutně nutné. „Je to pěkný řetízek, Vaše Výsosti, a bylo od ní hezké, že ti ho věnovala, ale skutečně si nemyslím, že by ti zlaté šperky slušely. Samozřejmě, je to jen můj osobní názor.“

„Vážím si tvého mínění,“ odpověděl Charlie, který nikdy nenosil žádné šperky, a už vůbec se nedomníval že by mu slušely.

„Přemýšlel jsi někdy o stříbře? Já si myslím, že stříbro vypadá na muži o tolik lépe, zvláště když má tmavé oči a tmavé vlasy.“ Natáhla ruku a pohladila Charlieho po vlasech. Charlie měl rázem pocit, že mu srdce vyskočí z hrudi.

„Možná,“ pokračovala, „že bychom si spolu mohli zajít nakoupit do Noile a já bych ti něco pomohla vybrat.“

„V Noile?“

„Až bude po všem, samozřejmě. Chtěla bych pak strávit nějaký čas v Noile. Z Damasku budeš sice vyhoštěn ale můžeš odejít do Noile. Já vím, že studuješ v Biturgenu, ale určitě si najdeš čas na návštěvy.“ Ted' už mu vískala vlasy oběma rukama. Její zelené oči, velké a hluboké, hleděly přímo do těch jeho. „Přijdeš mě přece navštívit, že ano?“

„Nemusím se do Biturgenu vrátit hned,“ odpověděl, ačkoliv až do této chvíle přesně tohle plánoval. „Sám jsem si říkal, že bych mohl nějaký čas strávit v Noile. Já... ehm... tam mám nějakou obchodní záležitost.“

„Báječné! Takže máme smlouvenou schůzku.“ Krátce ho objala. Až příliš krátce, pokud by záleželo na Charliem. „Pollock mi říkal, že se v tobě snaží probudit zájem o divadlo. Máš rád operu? V Noile mají skvělý operní soubor. Ráda tě tam představím.“

„To bude skvělé,“ odušil Charlie.

„Budeme se taky muset podívat... ach!“ To byla reakce na další zaklepání na dveře. Kateřina byla v jediném okamžiku na druhé straně pokoje, obličej brunátný, vlasy rozčuchané. „Ty zvíře!“ zasyčela, když Oratorio vešel do místnosti. „Copak buďte zvrhlost nezná mezí?“

„Ehm, sire?“ řekl Oratorio, zatímco se pokoušel projevit Kateřině pohledem svou účast tak, aby to Charlie neviděl. Kateřina počkala, dokud se k ní rytíř neotočil zády, a pak Charlieho obdařila tím nejsvůdnějším úsměvem.

„Co chceš?“

„Čaroděj Jeremy vám posílá vzkaz. Říkal, že to udělal, co jste mu řekl. Taky říkal, že jste říkal, že je to důležité a že to budete chtít vědět okamžitě.“

„Hmmm? Ehm, ano,“ odpověděl Charlie. Měl značné potíže soustředit se. Kateřina pootevřela ústa a pomalu si přejížděla jazykem po rtech. Charlie se přinutil obrátit svou pozornost na Oratoria. „Sežeň Pollocka a řekni mu aby za mnou přišel tam. Nikoho jiného do čarodějova věže nepouštěj. A ty,“ obrátil se ke Kateřině a zatvářil přísně, „se podrobíš mé vůli, nebo. Dlouho jsem s tebou byl trpělivý, ale ani moje shovívavost není bezmezná Ha-ha!“ Zakončil svůj projev smíchem, o němž doufal že zněl dost zvrhle. V Kateřinině obličejí se zračila úzkost. Dokud Oratorio nevyšel z místnosti. Potom poslala Charliemu vzdušný polibek a zavřela za ním dveře.

Princ vyběhl po schodech do čarodějných laboratoří, zahrnul za roh k Thessaloniově pracovně a užasle strnul na místě. Kamenná zeď kolem dveří byla spečená a popraskaná žárem. Těžké dřevěné dveře byly ve všech čtyřech rozích zuhelnatělé a tam, kde dříve býval zámek, nyní zela propálená díra. Ze závory zbyla jen louže chladnoucího bronzu na zemi. Mosazné

panty byly sice pokroucené, ale stále držely, a dveře byly asi na palec pootevřené. Zvláštní bylo – nebo alespoň Charlesovi to tak připadalo – že ve vzduchu nebyl žádný dým ba ani pach spáleniny. Z chodby se ozýval ženský pláč.

„On si vážně nepřál, aby se někdo dostal dovnitř,“ řekl Jeremy za jeho zády. „To ochranné kouzlo bylo zatraceně silné. Tweezy říkala, že mnohem silnější než všechno, co kdy použil dřív. Když se konečně zlomilo všechna energie se uvolnila. Alespoň doufáme, že všechna. Dovnitř jsme se ještě proniknout nepokusili.“

„Takže by to mohlo být riskantní? Chcete, abych tam vešel první?“

„Inu, Vaše Veličenstvo, byl to přece váš nápad. Ale ne, jenom jsem chtěl poukázat na nebezpečí.“

„Kdo to pláče?“

„Tweezy, Vaše Výsosti. *Není zraněná*,“ dodal rychle, když se Charlie, který na nic nečekal, rozběhl chodbou.

U dveří laboratoře uslyšel Evelynin hlas. „To bude v pořádku, Tweezy. Už se tím netrap. Brzy ti zase dorostou. Budeš je mít zase takové jako dřív. Možná i lepší.“ Rozrazil dveře. Evelyn se skláněla nad svou mladší kolegyni. Tweezy seděla na židli a dívala se na sebe do zrcadla. Obličej se jí leskl slzami. Její plavá hříva teď vypadala jako drátěnka, kterou někdo vyčistil kotel po fazolovém guláši.

„Je léto,“ pokračovala Evelyn. „V létě jsou krátké vlasy praktičtější. Vypadají sportovně. A pečovat o ně dá mnohem méně práce.“

Tweezy se rozplakala ještě usedavěji.

Jeremy dohonil Charlieho. „*Není zraněná*, Vaše Výsosti. Trošičku ožehlá, ale to se do zítřka spraví. Spíš se jenom vyděsila. Zabalili jsme ji do deky a skoro hned jsme ji uhasili.“

„Vy jste to čekali?“

„Ne, ale všichni profesionální čarodějové musí umět poskytnout první pomoc. Bezpečí má pro nás nejvyšší prioritu.“

„Hmm-mm.“ Charlie položil Jeremymu ruku na rameno a odtáhl ho zpátky na chodbu. „Ve městě je kosmetický salón, že? Luxusní a hodně drahý. Nejenom na vlasy, ale i na ty ostatní věci. Manikúra, pleťové masky a podobné holčičí věci.“

„Vy myslíte Tiffany's Soirs, Vaše Výsosti?“

„Možná. Prodávají tam takové ty zvláštní šumivé koupelové bombičky, co po nich šílí všechna děvčata?“

„Ano, to je ten podnik. Kosmetický salón Tiffany's Soirs. Znáám to jméno, protože o něm Evelyn a Tweezy mluví pořád dokolečka. Samozřejmě, zajít si tam, to si nemůžou dovolit.“ Pokrčil rameny. „Nabízeli jsem jim že je naučím, jak si vyrobit šumivé koupelové bombičky, přímo tady v laboratoři za pár měďáků, ale říkaly, že to je něco jiného.“

„Správně.“ Charlie zalovil ve svém měšci a vytáhl z něj hrst stříbrných šelaků. „Pošli ji tam. Nový účes, změnu stylu, prostě všechno. Vlastně je tam pošli obě. Dej jim na to placené volno.“

Jeremy se podíval na mince a pak užasle vzhlédl „Vaše Výsosti, to je od vás opravdu velkorysé. Víím, že děvčata budou nadšená. Až to Tweezy uslyší, okamžitě zapomene brečet. Nikdy vám nebudou moci dost poděkovat.“

„Ehm, to ne. To není ode mne. Pověz jim, že je to dárek od lady Kateřiny.“

Jeremy se znovu zatvářil překvapeně, ale řekl: „To je ještě lepší. Lady Kateřinu obě přímo zbožňují.“

„Tu má rád každý,“ opáčil Charlie se slabým úsměvem.

Pak uslyšel kroky ozývající se z chodby dole. Pollock přistoupil ke dveřím Thessaloniovy pracovny a pokusil se nahlédnout škvírou dovnitř. „Vaše Výsosti, jste tam?“

„Počkej, Pollocku!“ Charlie znovu proběhl celou délku chodby. „Ještě tam nechod!“ Postavil se věrnému rodinnému sluhovi do cesty. „Já půjdu první.“

Starší muž se na něj zamračil. „Můj ty smutku, to je ale ego. No tak dobře, Vaše Výsosti. Ustoupím stranou a přenechám vám tu čest.“

Charlie opatrně strčil do dveří špičkou boty. Pohnuly se o několik dalších palců a pak se zase zastavily. Natáhl krk ve snaze nahlédnout do místnosti, ale všechno, co tam viděl, byl kus kamenné zdi a knihovna. Opatrně strčil nohu dovnitř. Uslyšel šramot a rychle se otočil. Za stál Jeremy s hasící rouškou.

Princ se znovu otočil a protáhl se pootevřenými dveřmi. Rozhlédl se. Ostatní slyšeli, jak říká: „Tomu nevěřím.“

„Čemu?“ zeptali se Pollock a Jeremy současně. Charlie ustoupil stranou, aby mohli projít.

„Tomuhle. To má být čarodějova soukromá pracovna? A kde jsou nějaké ty... magické parafernálie? Police s lahvemi podivných tvarů, ve kterých pomalu rostou homunkulové? Okno s mosazným teleskopem a astronomickými pomůckami? Prastaré svitky? Moždír s paličkou a bublající kotel, havran v kleci?“

„Každý čaroděj má nejspíš svůj vlastní styl,“ řekl Pollock.

Thessaloniova pracovna byla spartánsky zařízená a uklizená jako kasárenský pokoj ráno před inspekcí. Uprostřed stál obyčejný stůl ze světlého dřeva. Na něm ležela čtvrtka papíru, brk na psaní, perořízek a pečlivě zazátkovaná lahvička s inkoustem. V rohu stála lampa. A to bylo vše.

Zbytek místnosti byl skladiště. Stěna nalevo od stolu byla jedna velká knihovna. Knihy se na jejích policích opíraly jedna o druhou, bez zarážek. Jen několik málo z nich vypadalo staře. Thessalonius se podle všeho zajímal zejména o nejnovější vydání. Z dvojice oken za stolem byl výhled na hory. Na nízkých policích pod okny ležely svitky, každý pečlivě

zavázaný a umístěný ve vlastní přihrádce opatřené nálepkou. Celou stěnu napravo zabírala registratura. V koutě byl knihovnický žebřík na kolejnicích.

A to bylo vše. Na té místnosti nebylo vůbec nic magického, nic, co by svědčilo o tom, že patří renomovanému čaroději. Charlie postoupil hlouběji do pracovny a otočil se, aby si prohlédl zeď za sebou. Jeho oči zaznamenaly několik sotva zřetelných dírek v omítce a míst kde byl kámen o poznání světlejší, ale jinak to byla obyčejná holá zeď. Otevřel jednu zásuvku stolu a pak je vytahal všechny. Všechny byly prázdné.

„Já jen...“ Princ se odmlčel a pak začal znovu. „Byl jsem tady před několika lety a nějak si nevzpomínám, že by Thessalonius byl tak metodický a pořádkumilovný“

„Nebyl,“ řekl Jeremy. „Ale pak se nadchl pro ten nový modulární skladový systém. Dva dny listoval v katalogích nějakého severského království a měřil pracovnu A tohle je výsledek.“

„No, já nevím,“ zabručel Pollock, který se pomalu otáčel dokola. „Já na tom nic tak špatného nevidím. Jenom mi připadá, že magie a světlý skandinávský nábytek nejdou moc k sobě.“

„Já osobně dávám přednost leštěným povrchům, ale jemu se líbilo tohle. Přivezli to rozložené na jednotlivé díly. Týdny nám trvalo, než jsme je obrousili, nalakovali a sestavili dohromady. Kdyby se sečetlo, kolik jsme do toho museli vrazit dalších peněz, nejspíš by zjistil, že by za hotový nábytek zaplatil míň.“

„Co jste udělali s jeho čarodějnickými věcmi?“

„Jeho vybavení a experimenty jsme přemístili do hlavní laboratoře, kam stejně vždycky patřily. Ale Evelyn trvala na tom, že havran musí pryč. Tvrdila, že žere její housenky.“

„Evelyn má ty svoje housenky skutečně ráda, co?“

„Každý máme nějakého koníčka.“

Charlie ho nechal mluvit a přitom obcházel místnost dokola a pečlivě zkoumal jednotlivé police. Zásuvky a svitky byly označené nálepkami, ale na těch byla jen čísla a zkratky, takže stejně nevěděl, co obsahují. *Někde musí být katalog*, pomyslel si. Nahlas řekl: „Jeremy, měl Thessalonius nějaké specializované zařízení pro předpovídání deště?“

„Jenom to běžné, které máme v laboratoři. Teploměry, barometry, měřiče rychlosti větru, křišťálové koule. To co používají všichni meteorologové.“

„Hmmm. Dobře, Jeremy. Děkuji ti za pomoc. Pollock a já se tady trochu porozhlédneme. Kdybych tě potřeboval, zavolám tě.“

Jeremy přikývl a odešel. Charlie řekl Pollockovi: „Je pryč.“

„Thessalonius?“

„Sbalil se a odjel. Neplánoval, že se ještě někdy vrátí. Uklidil to tady a odnesl si všechny osobní věci. Podívej se.“ Charlie ukázal na světlejší obdélníky na šedé zdi. „Vzal si svoje diplomy a certifikáty.“

„Tak co tu tedy hledáte, Vaše Výsosti?“

„Cokoliv, co nám bude připadat, že by mohlo být důležité,“ řekl Charlie, který nechtěl prozradit příliš. „Nějakou stopu, která by nás přivedla na místo jeho současného pobytu. Někaký náznak, na čem dělal. Některou z jeho předpovědí počasí. Protijed.“

„Protijed?“

„To je dlouhá historie. Na tom teď nesejde. Nejdříve prohledáme registraturu. Ty začneš z tohohle konce a já z tamtoho.“

Oba muži vytáhli současně po jedné zásuvce. Vyndali z ní několik složek, zalistovali v nich, nevěřícně vytřeštili oči a pak se rezignovaně podívali jeden na druhého. Charlie strčil složky zpátky do zásuvky a zabouchl ji.

„Jsou v cizím jazyce,“ řekl Pollock. „Nedokážu to Přechíst.“

„Já vím,“ odpověděl Charlie. Rozvázal tkanice jednoho svitku a rozvinul ho na stole. Krátce ho přelétl pohledem a nechal ho, aby se zase svinul. „To se dalo čekat. Je to chaldejsky. Jazykem starého Babylonu. Obvyklý jazyk mágů, čarodějnických poznámek a receptů obsahujících mločí oko a psí jazyk.“

„Dá se to přeložit?“

„Jeremy to určitě přechíst dokáže a Evelyn nejspíš taky.“ Charlie poodstoupil a prohlédl si registraturu. „Ale i jen rychlá analýza všeho tohohle by trvala měsíc a nakonec by se nejspíš zjistilo, že je to jen soupis jeho výdajů. Jsou takové všechny?“

Pollock otevřel namátkou několik dalších zásuvek a prohlédl si složky, které v nich našel. „Obávám se, že ano, Vaše Výsosti.“

I Charlie prozkoumal ještě několik složek, ale všechny je nakonec vrátil zpátky. „To nemá... Počkat, co je tohle?“ Odnesl si složku ke stolu a tam ji pomalu prolistoval. Obsahovala několik archů velínového papíru. Každý z nich přikryl po rozložení skoro celý stůl. Byly pokryté hustou sítí modrých čar.

Pollock mu nahlédl přes rameno. „To je plán toho projektu zahloubených cest.“

„Ano. Je úplně stejný, až na to, že popisky jsou v chaldejštině, jazyce čarodějů. Proč by se královský čaroděj zajímal o projekt veřejných prací?“

„Proč vyhubil veškerou drůbež? Thessalonía zajímala spousta věcí.“

„Na stavění cest nic magického není. Kdyby nevyžadovalo spoustu lidské síly, nestálo by to jako projekt veřejných prací za nic.“

„Ale jestli se o ten projekt zajímal,“ poznamenal Pollonius, „je nejspíš dobře, že jste ho spustil.“

Charlie se nad tím zamyslel. „Správně. Thessalonius dokázal předpovídat počasí. A jestliže věděl, že bude sucho, mohl očekávat, že vyvstane potřeba programu veřejných prací.“

„Přesně tak. Nebo...“ Pollock zaváhal.

„Nebo co?“

„Nebo je možné, že čekal válku, Vaše Výsosti. Pro přemísťování mužů a výstroje je kvalitní síť cest nezbytná.“

Charlie se nad tím zamyslel. Ploché pláne se skvěle hodily pro manévrování vojsk. Byly snad ty zahloubené cesty ve skutečnosti zákopy s předprsněmi, připravené pro válku? Neměl dost vojenských zkušeností, aby to mohl posoudit. Posadil se do jednoho z čarodějových křesel, nohu si přehodil přes opěrku a zadíval se oknem k vrcholům hor pokrytých sněhem. „Pollocku, zaříd' mi schůzku se strýci.“

Siao kráčela chrámovým komplexem, bílé roucho těsně obepínalo její štíhlou postavu, dlouhé černé vlasy za ní vlály. Věděla, že na ni civí turisté, a tak udržovala v obličeji klidný, netečný výraz. Uvnitř to v ní ale vřelo.

Co jsem to udělala, spílala si v duchu. Jak jsem mohla být tak pitomá? Copak tohle je způsob, jak se chovat před klukem? Sehrát mu žárlivou scénu a začít se s ním hádat? Co si teď o ní asi může myslet?

Co teď doopravdy potřebovala, bylo důkladně si o tom popovídat se spoustou jiných děvčat. Nebo alespoň s jedním. Jenomže žádná děvčata, se kterými by si mohla promluvit, v Matčině chrámu nebyla. Chili byla o dva roky mladší než Siao a nepochopila by to. Cang byla zase o dva roky starší a už odjela. Skončila svou kariéru velekněžky a vrátila se domů. Což bylo něco, pomyslela si Siao, co já nikdy neudělám.

Vyšla po vnějším visutém schodišti na střechu a tam se zastavila, aby si vychutnala teplo slunečních paprsků na obličej. Po chvíli si uvědomila, že ruch zdola najednou umkl, a když se podívala přes okraj střechy, uviděla dav lidí – poutníků, turistů a mnichů – který se tam shromáždil a zíral na ni. Pozvedla ruce v gestu požehnání a lidé sklonili hlavy. S povzdechem se odvrátila.

V tom byl ten problém. Už se nemůže vrátit domu ne po tomhle. Tady byla velekněžka. Doma bude zas majetek své rodiny. Peníze, které si přiveze, jí vezmou. Prodají ji jejímu manželovi a pak bude zase jeho majetkem, pod dozorem své tchyně.

Ne. To se nikdy nestane.

Zastavila se u dveří. Otevíraly se na schodiště, které vedlo dolů, do místnosti bez oken. Před dveřmi seděl mnich v lotosové pozici. Usmál se na ni a kývl hlavou ale ona hned nevešla dovnitř. Její mentor nesnášel světlo. Slunce bylo skoro v nadhlavníku. Siao počkala vedle mnicha půl hodiny, dokud se slunce trochu neposunulo a dveře se neocitly ve stínu. Teprve pak vstoupila dovnitř.

V okamžiku, kdy položila nohu na poslední schod, zaplála svíce. Její mentor, muž, který ji naučil všechno, co uměla o věštění, seděl na nízké židli. Na sobě měl stejnou kutnu, jakou nosili všichni ostatní mniši, a kápi měl přetaženou přes hlavu, takže jeho obličej zůstal v hlubokém stínu. Přesto cítila, že se usmívá, protože věděla, že ví, co se stalo, a vůbec jí to zábavné nepřipadalo.

„Šlo to dobře?“ zeptal se.

Siao cítila, jak rudne v obličej. Přesto se jí podařilo udržet klidný a profesionální tón. „Udělala jsem, co jsi mi řekl.“

„Velmi dobře. Udělala jsi ještě něco jiného?“

Siao bylo jasné, že zrudla. Byla vděčná za tlumené světlo. „On je tak... jiný, než jsem čekala.“

„Ale nikoliv nepřitažlivým způsobem, je to tak?“

„Ehm, ne. Ale připadá mi dost cholerický.“

Muž v modré kutně se zasmál. „S nějakou tou drsnější hranou v jeho povaze bych si starosti nedělal. Ženy mají způsoby, jak je ohladit.“

Jak to myslel? „Jak to myslíš?“

Veselí z jeho hlasu se vytratilo. Vlastně teď zněl spíš rozpačitě. „Ehm,“ řekl. „To teď nebudeme rozebírat.“

Siao tedy odsunula to téma stranou a přešla hned k jádru problému. „Je skutečně princ?“ To byla její hlavní starost. Bylo jí to slíbeno za to, že sehraje svou roli.

„Je princ tak, jak si jen můžeš přát, má milá. Je to gentleman, a to je víc než vznešený původ.“

Měl pravdu, uvědomila si Siao. To bylo to, co se skutečně počítá. Jako kněžka Matky byla Siao zvyklá, že s ní lidé jednají s respektem a úctou. Ale jakmile odsud odejde, bude jenom obyčejné děvče. Ve Dvaceti královstvích to nebylo zase tak špatné. Ženy tu mohly mít svoje vlastní peníze, dokonce i majetek. Ale i tady by byla pouhá žena z lidu a jako taková by se musela sklánět před šlechtou. Ta představa se jí vůbec nelíbila.

Řešení, které se nabízelo jako nejlogičtější, bylo provdat se za gentlemana a stát se dámou. Siao samozřejmě věděla, že příběhy o tom, jak se chudé děvče provdalo za urozeného muže, patří výhradně do říše pohádek. Ve skutečnosti se něco takového skoro nikdy nestávalo. *Ale mohlo by se stát, pomyslela si. A já se postarám, aby se to stalo.*

Ano! říkala si, když se vracela do svého pokoje. Kdybych jen dostala druhou šanci. Tentokrát bych se ovládala lépe. Neutrhla bych se na něj. Byla bych úplně klidná a se vším svolná. Ale co mě to posedlo, že jsem se před ním svlékla do naha? Copak jsem se úplně zbláznila? Do něj? Siao už obrat ‚zbláznit se do někoho‘ slyšela, ale vždycky si myslela, že je to jen taková okřídlená fráze.

Jenomže pořád ještě cítila teplo jeho rukou na svých ramenou i to nádherné brnění, když se o něj otřela řadry. Podívala se na sebe v zrcadle. „Vzchop se,“ přikázala svému obrazu. „On se vrátí. A tentokrát se budeš ovládat. Budeš naprosto dokonalá.“

„Zbraň magického ničení?“ řekl Packard. „Inu, Charlie, nebudu tvrdit, že mě to překvapuje.“ Byli ve stejné konferenční místnosti, kde Charlie přijal místo prince regenta. Bylo pozdě večer. Letní slunce rudě plálo nad obzorem a vrhalo do místnosti dlouhé stíny. Svíce už byly zapáleny. Karafa i se sklenicemi byla odnesena stranou. Žádný z mužů nepil. Charlie rázoval po místnosti sem a tam. Jak ve svých černých šatech vcházel do stínu a zase se z něj vynořoval, vypadalo to, jako kdyby mizel. Packardovi do připadalo poněkud znervózňující. „Posaď se, Charlie. Uvolni se.“

„Donesly se k nám různé pověsti,“ řekl Gregory. „Věděli jsme, že král a Thessalonius pracují na nějakém velkém projektu. Takže teď už víme, že to byla ZMN. To je velice znepokojující.“

„To zatraceně je,“ zavrčel Charlie. „Nemám nic proti tomu, aby byl Damask absorbován zpátky do Noile. Ale nelíbí se mi představa, že se přitom Forteskovi dostane do rukou ZMN. Podle toho, co říkal duch, může ta věc smést z povrchu země celou armádu. Dokážete si představit, co by s takovou zbraní udělal on? Ten by se nespokojil s připojením Damasku k Noile. Před tím chlapem a jeho ambicemi by žádná země nebyla bezpečna.“

„Opravdu si myslíš, že by takovou zbraň použil?“ zeptal se Packard. „Je ambiciózní, na tom se všichni shodneme, ale je i pragmatik. Není to přece žádný zloduch. Jak jsem to

pochopil, je ZMN jednoúčelová záležitost. Kdyby ji použil reakce ze strany ostatních království by byla zničující.“

„Každá zbraň, která kdy byla vynalezena, byla dříve nebo později použita. A i kdyby ne, ta představa, že nám něco takového visí neustále nad hlavami jako miliony Damoklových mečů, je dost strašná sama o sobě. Musíme ji najít dřív, než se sem dostane.“

„Najdeme ji. Povoláme sem více čarodějů. Seženeme partu studentů, kteří umí chaldejsky, a necháme je prověřit celý Thessaloniiův archiv. Pověříme tým čarodějů, aby prozkoumal konstrukci ZMN a pokusil se odhadnout, jak by mohla být velká a jak vypadá.“

Charlie se zadíval z okna, kde pomalu, ale jistě hnědla pole. „Jsme v časové tísní,“ připomněl svým strýcům. „Naše zásoby potravin se rychle zmenšují. Nechceme sem pozvat Forteska dřív, než najdeme ZMN, ale dlouho s tím otálet také nemůžeme. Jak to vypadá s revolucí?“

„Skvěle, Vaše Výsosti. Určitě tě potěší, že tě všichni věrní poddaní skutečně nenávidí.“

„Dobře, dobře. A jsou připraveni povstat?“

„Ne tak docela. Stále je ještě organizujeme a vyzbrojujeme. Chápeš přece, že to musíme dělat opatrně a předstírat, že jen taháme nitky za scénou. A pořád ještě pracujeme na vůdčí osobnosti, která revoluci vyvolá.“

„Dobře. Koho jste vybrali? Ne, nechte mě hádat. Není to náhodou Abe Gagnet?“

Packard i Gregory se zatvářili překvapeně. „Výborně, Charlie. Jak to víš?“

„Tak nějak mi připadalo, že by se pro to hodil. Vojenské zkušenosti, spousta přátel, spousta vlivu a dost asertivní, aby si získal pozornost. Navíc je to horká hlava a má se mnou osobní spor.“

„Skvěle jsi mu připravil situaci, Charlie. Nic ho nepotěší víc než možnost tě svrhnout. Na druhé straně, má vrozenou

značnou loajalitu ke koruně a Damasku mu zatím ještě zabraňuje jednat. Pracujeme na tom abychom ho těch skrupulí zbavili.“

Charlie se nad tím zamyslel. „No, pravda je, že nepotřebujeme revolucionáře, který se nechá snadno ovlivnit. Nechceme někoho, kdo by nás nakonec mohl zradit.“ Zabubnoval prsty na jílec dýky. „Předpokládám, že nastane ten správný čas, mohl bych přikázat, aby byl jeho otec popraven.“

Jeho strýcové si vyměnili pohledy. „Popravit lorda Gagnota, Charlie?“

„Ne, ne. Samozřejmě že bych je to nenechal doopravdy udělat. Ale sama ta hrozba by mu mohla uvolnit ruce.“

„Nechme tu možnost prozatím otevřenou, Charlie“ řekl Gregory. „Dáme ti vědět, kdyby se ukázalo, že to bude třeba udělat.“

„Už tak má dost silných pohnutek,“ dodal Packard. „Jeho otec sedí ve vězení, hrozí mu zabavení veškerého majetku a miluje Kateřinu Duraceovou. Všechno, co potřebuje, je ještě nějaké to malé postrčení z naší strany a trochu toho našeptávání, a nakonec si bude myslet, že celé povstání byl jeho nápad.“

„Hmmm,“ odpověděl Charlie. Najednou to vypadalo, že ho velice zajímá výhled z okna. Když promluvil, pořád ještě stál obrácený zády ke svým strýcům. „Takže lady Kateřina je se situací obeznámena?“

„Samozřejmě. Když jsi odjel na univerzitu, ona a mladý Gagnet byli pořád spolu. A lady Kateřina si teď dává záležet, aby se mu doneslo, jak je ve své současné situaci nešťastná. Ale myslel jsem, že tohle všechno víš. Proto sis přece Gagnota vybral, aby sis z něj udělal svého nepřítele, ne?“

„Ehm, no jistě,“ odpověděl Charlie. Dál hleděl z okna – pozoroval holuba, který vzlétl z okna balkonu na opačné straně nádvoří. Za záclonou se tam ukrýval nějaký muž. Charlie se lehce zamračil, ale když se zase otočil ke svým strýcům, měl

ve tváři výraz hráče pokeru, který dostal výjimečně mizernou kartu. „Všechno je to součást mého vychytralého plánu.“

„Neber si toho na sebe tolik, Charlie,“ varoval ho Packard. „Vyčerpáš se. My tu ZMN najdeme sami. Můžeš nám věřit.“

„Já vím, že můžu.“ Charlie zamířil ke dveřím. Než k nim došel, zastavil se, aby svým strýcům položil poslední otázku. „Nejde mi do hlavy, proč vlastně můj táta potřeboval tak mocnou magii. Nebyl to dobrý chlap v žádném ohledu, ale nebyl ani válkychtivý. Co s ní chtěl podniknout?“

„Tvůj otec byl v mnoha ohledech velice nečitelný,“ odpověděl Gregory. „Nelam si s tím hlavu, Charlie.“

Princ přikývl a vyšel z místnosti. Packard za ním okamžitě zastrčil závoru. „Já tomu prostě nemohu uvěřit,“ prohlásil. „Celý svůj život jsem o tom slýchal, nespočetněkrát, ale nikdy bych si nepomyslel, že by to mohla být pravda.“

„Co?“

„*Že upřímnost je nejlepší politika.* My kolem toho chodíme celé měsíce po špičkách, snažíme se najít královu ZMN, aniž by se to Charlie dozvěděl, a on nám teď přikáže, abychom po ní začali pátrat.“

„Rozhodně nám to spoustu věcí ulehčí. Teď to můžeme začít dělat pořádně.“ Gregory sáhl po karafě a naplnil dvě sklenice. Zamyšleně z jedné usrkl. „Nejprve prohledáme hrad komnatu po komnatě a pak i jeho okolí. Prozkoumáme Thessaloniovu záznamy. Potom –“

Ozvalo se smluvené zaklepání na dveře – dvojí ťuknutí, pauza a pak trojí. Packard odsunul závoru a pustil Pollocka dovnitř. Potom dveře znovu zajistil. Gregory přísně pohlédl na věrného rodinného sluhu. „Pollocku jsme s tebou velice nespokojeni.“

„To je mi skutečně líto.“ Pollock funěl, jako kdyby zrovna vyběhl do schodů. Pokusil se zatvářít zkroušeně a udržel si ten výraz asi tři vteřiny, než to vzdal. Natáhl krk, aby se podíval,

jestli na stolku za Packardem nestojí víno. Když uviděl karafu, oči se mu rozzářily.

„Měl jsi Charliemu zabránit, aby se dozvěděl o ZMN“

„Myslel jsem, že se mi ho podařilo dostatečně zaměstnat, pane. Nikdy se mi o tom nezmínil. Jestli tomu dobře rozumím, pověděl mu o tom duch? Velice těžko předvídatelný element, takový duch.“

„Měl jsi ho přesvědčit, aby za ním nechodil.“

„Byl jsem přesvědčený, že ho to nezajímá. Odmítal všechny duchovy výzvy, aby za ním přišel na hradby alespoň když jsem u toho byl já. Nechápu, co ho nakonec přimělo změnit názor.“

„Obviňováním nic nezískáme, Gregory,“ řekl Packard. „Nakonec se to vyvinulo tak, že Charlie chce, abychom ZMN nalezli pro něj, takže je vlastně všechno v nejlepším pořádku.“

„To je pravda,“ přikývl Gregory. „Pollocku, projdi králový díře schůzek. Poříd' seznam těch, kdo se s ním setkali několik týdnů před jeho smrtí. Všechny je vyslechneme.“

Pollock přikývl.

„Jak to vypadá s lady Kateřinou?“

„Velice dobře, pane. Neřekl bych, že si našeho prince úplně otočila kolem svého něžného prstíku, ale ze tří čtvrtin určitě.“

„Výborně. Chci, abys je dále sledoval. A úplná hlášení denně.“

„Ano, pane.“

„Existuje nějaká možnost, jak bys mohl vyslechnout, o čem spolu mluví? Bojím se, že jí věří víc než nám. Mladí mužové mívají sklony říkat svým přítelkyním věci, které by nepověděli nikomu jinému.“

„Odposlouchávání bude dost obtížné, ale zkusím, jestli bych to nějak nedokázal zařídit.“

„Výborně. Můžeš jít, Pollocku.“

Packard znovu odsunul závoru a po Pollockově odhodu jí zase zasunul. Když on a Gregory opět osaměli, řekl lítostivě: „Charlieho je mi skutečně líto. Láme mi to srdce, zničit tak nádherný románec.“

„To je pravda. Ale na druhé straně, románky s tragickými konci jsou o tolik dojemnější. Ženy je zbožňují. Kateřiny ti líto být nemusí. Nebude pro něj truchlit dlouho.“

„Doufám, že bude totéž platit i o Forteskovi,“ řekl Packard. Vzal si od Gregoryho druhou sklenku, hodil obsah do sebe a postavil ji na stůl. Pak přistoupil ke stejnému oknu, ze kterého se předtím díval Charlie, a otevřel ho, aby si vychutnal chlad nočního vzduchu na obličej. Koutkem oka přitom zahlédl pohyb. Vysunul se z okna co nejdále a natáhl krk, aby viděl jižní věž, která se v kalném světle soumraku proměnila v pouhý stín. Přesto si byl jist, že něco viděl.

„Pojď sem, Gregory,“ řekl. „Co to tam ta Kateřina dělá?“

Byl to odvážný únik, i když neměl dlouhého trvání.

Na vršku jižní věže byl pečlivě připevněn silný dubový trám. Jeho konec přesahoval přes vnější obrys věže a byla na něm zavěšena kladka. Přes kladku byl přehozen provaz, s jehož pomocí se právě k oknu lady Kateřiny Duraceové spouštěl velký proutěný koš.

Kateřina si vlezla do koše a nedá se popřít, že při tom projevila značnou odvalu. Protože jakkoliv byl ten plán pečlivě připraven a mnohokrát prodiskutován malou skupinkou spiklenců, vylézt z okna věže do tmy a umístit svůj delikátní zadeček do koše zavěšeného na tenkém laně nějakých padesát stop nad zemí rozhodně nebyl úkol pro bázlivé.

Byl na ni strhující pohled, jak pomalu klesala k zemi. Na sobě měla tmavé vlněné šaty, které ji měly zamaskovat a současně ochránit před nočním chladem, ale hravý vánek jí

omotal sukni kolem stehén a odhalil tak značnou část její smetanově bílé pokožky zářící v bledém světle měsíce. Muži dole k ní uznale vzhlíželi. Protože dole vskutku čekali muži. Albemarle Gagnet tam stál s půl tuctem společníků. Tváře měli zakryté cípy pláštíů a podkovy jejich koní byly omotány hadry, které měly utlumit zvuky kroků. Byli vybaveni zlodějskými lucernami s malými okýnky, které ven propouštěly jen úzké paprsky světla. Ty paprsky Kateřinu sledovaly na její cestě dolů z věže, a když dorazila na zem, koupala se v jejich světle ze tří stran, jako kdyby stála na jevišti v záři reflektorů. Možná to bylo právě tou divadelní atmosférou, že Kateřina, poté, co vyskočila z koše, okamžitě vysekla pukrle a uklonila se.

Její zachránci ji pozdravili mlčenlivým kývnutím hlavy. Rosalinda, která to všechno dychtivě sledovala shora, schovala hlavu a zavřela okno. Gagnet vykročil vpřed a vzal Kateřinu za ruku. Dívka ho obdařila hřejivým úsměvem. Jeho muži zavřeli lucerny úplně a zamířili ke svým koním. Nikdo nepromluvil. Bylo naprosté ticho, rušené jen šuměním nočního větru, tlumeným zvukem kroků a občasným zacinkáním postroje. Naneštěstí pro Kateřininy neohrožené zachránce netrvalo ticho příliš dlouho. Přerušil je hlas, který se ozval ze stínu, hlas Zlého prince Charlieho. Řekl: „Skvělý výkon, má pani. Vskutku, skvělý výkon.“

Účinek, který měla jeho slova na muže, se podobal experimentu lorda Galvina, při němž se elektrodou dotkl žabího stehýnka. Nadskočili. V příštím okamžiku tasili meče a otevřeli lucerny naplno, takže jejich světlo zalilo prince.

Byl neozbrojený a naprosto nedostatečně oblečený, bez kabátu a bez meče. Přesto ignoroval zbraně, které na něj mířily, prošel kolem Kateřiny a zatahal za provaz visící z věže. „Jsem tak rád, že jsi ho nevyrobila z rozřezaných prostěradel.“

„Napadlo mě to, Vaše Výsosti,“ odpověděla Kateřina sladce. „Ale byla to tak krásná prostěradla, že jsem to prostě nedokázala.“

„Jsem si jist, že bychom mohli o ložním prádle diskutovat třeba celou noc,“ vložil se do hovoru Gagnot, „ale lady Kateřina má teď na práci něco jiného, takže jestli nás omluvíte, Vaše Výsosti...“ Pokynul dvěma svým mužům, aby přivedli koně. Ostatní se shlukli kolem Charlieho a výhrůžně na něj doráželi meči.

Charlieho to nijak nevyvedlo z míry. „Teď,“ řekl hlasitě. A pak se rozsvítilo mnohem více luceren.

Rozsvěcovaly se v širokém půlkruhu kolem Gagnotových mužů a zároveň s tím se ozývalo řinčení tasených zbraní. Patřily gardistům z palácové stráže a byly dvakrát tak hlasitější, protože jich bylo dvakrát tolik než Gagnotových spojenců. Další světla se rozsvítily v oknech věže a ozářila lučištníky, kteří stáli za nimi. Byla to velice úchvatná podívaná, dokud princ nezkazil celý efekt, když vyštěkl: „Zatkněte je!“

Je jednou ze zajímavých anomálií vojenského života, že vojíni váhají uposlechnout rozkazů svého nejvyššího velitele. Poslouchají výhradně svoje přímé nadřízené. Poručík vždycky poslechne spíše generála než kapitána, ale když dostane přímý rozkaz od generála vojín, bude váhat, dokud mu ho nepřetlumočí poručík. A proto bylo palácové strážce princem regentem řečeno, aby zajala několik ozbrojených mužů, neudělala nic. Ne že k se tomu vojáci vyloženě vzepřeli. Stáhli se kolem svých protivníků, mávali meči a vůbec se chovali výhrůžně ale čekali, až se ukáže Oratorio a poví jim, co mají dělat. Oratorio nebyl k nalezení.

„Pro boha živého,“ zavrčel Charlie. Popadl jednoho z Gagnotových mužů, strhl mu plášť z obličeje a zjistil že je to Dunswitch. „Dej mi to.“ Vytrhl mu z ruky meč a obrátil se ke Gagnotovi. „Abe, není to tak dávno, co jsi mě vyzýval na souboj. Tak dobře, já přijímám. Dejme se do toho hned.“

„Souhlasím!“ odpověděl Gagnot. „Tvoje tyranie už trvala dost dlouho. Někdo tě odstranit musí, tak proč bych to nemohl být já.“ Zaútočil svým mečem, Charlie jeho výpad vykryl a

tichou nocí se rozlehlo kovové zařinčení, odrážející se ozvěnou od okolních zdí.

Jenomže se jim podařil jen ten jediný odražený výpad, než se mezi ně postavila lady Kateřina. (A byl to vskutku kurážný čin, postavit se mezi dvě míhající se čepele.) Jak Abe, tak Charlie okamžitě přestali a sklonili zbraně. „Chlapci, chlapci,“ řekla dívka káravě a podívala se z jednoho na druhého. „Odložte ty meče, prosím vás. Není nejmenší důvod se bít.“

„Bijeme se o tebe,“ odpověděl Charlie, „a lepší důvod k souboji mě nenapadá.“

Byla to skutečně dobrá replika, romantická a úderná, a Gagnet v tom okamžiku nedokázal vymyslet nic, čím by ji trumfl. „Ona si už vybrala, Charlie,“ řekl. „Odjede se mnou.“

Takže to vypadalo, že situace dospěla do bodu, kdy se už nedala vyřešit bez krveprolití. Proto bylo vskutku štěstí, že si právě ten okamžik vybral Oratorio k tomu aby se poněkud zadýchaně objevil na scéně. „Rozejděte a všichni,“ zvolal a palácová stráž ho poslechla. „Vy!“ křikl na Gagnetovy muže. „Odhoďte zbraně na zem. Okamžitě!“ A oni ho rovněž poslechli, kromě Gagnota. „Vaše Výsosti,“ řekl Charliemu. „Prosím, omluvte moje opoždění.“

„Zatkni je všechny,“ zavrčel Charlie. „Kateřinu strč zpátky do věže a dohlédni, aby tam tentokrát už zůstala –“

„Vaše Výsosti,“ odpověděl Oratorio tlumeným hlasem. „Než něco uděláme, vaši strýcové by s vámi rádi prohodili několik slov.“ Pozvedl lucernu, takže Charlie uviděl Packarda a Gregoryho, kteří stáli za ním.

Charlie si z toho nic nedělal. Byl do ruda rozpálený vztekem a žárlivostí. Otočil se zpátky ke Gagnetovi plně připravený pokračovat v započatém souboji. Gregory se protlačil mezi strážemi a popadl ho za ruku. „Teď ne, Vaše Výsosti,“ zasyčel Charliemu do ucha. „Ještě nejsme připravení!“

Packard mezitím popadl Kateřinu a odvedl ji mimo doslech shromážděných mužů. „Má pravdu, Charlie,“ řekl princ, když jej Gregory odtáhl z kruhu vojáků. „Nejsme ještě připravení. Fortescue není připravený. A on potřebuje vzpouru, ne souboj jednotlivců. Ohrozil jsi celý plán.“

„Já jsem ohrozil celý plán? A co ona? O co ses to vlastně pokoušela?“ zeptal se Kateřiny. Pak ukázal na Gagnota. „A co tu dělá on?“

Kateřina jej obdařila dokonale klidným úsměvem. Začala něco říkat, ale Gregory ji přerušil. „Jsem si jistý, že k tomu měla Kateřina nějaký dokonale rozumný důvod,“ řekl. „Který nám vysvětlí později,“ dodal a ukončil tak její další pokus k tomu něco poznamenat. „Rozdíl je v tom, Charlie, že zatímco Kateřinina spolupráce uskutečnění plánu jen napomáhá, není pro nás životně důležitá. Ty ano. Kdyby tě teď Gagnot zabil v souboji, bylo by po všem. Kdybys ty zabil Gagnota, zdrželo by nás to celé týdny. Možná by to trvalo ještě déle, než bychom dokázali zařídit povstání. A tak dlouho čekat nemůžeme. Lidé už mají hlad, Charlie. Sám jsi to říkal.“

Bylo zřejmé, že teď našel ten správný argument ke změně Charlieho postoje. „No tak dobrá,“ souhlasil neochotně. „Oratorio, vyhod’ je odsud.“ Mávnutím paže obsáhl všechny spiklenec „Vyžeň je. Gagnota taky. Pošli je domů. A řekni jim, že jestli se o něco takového pokusí ještě jednou, skončí všichni v Barsteelu.“

Uplynulo několik hodin, než měl Charlie příležitost řádně ventilovat svoje pocity poté, co byla neohrožená skupinka rádoby osvoboditelů eskortována zpátky do města, strážé znovu zaujaly svoje místa a Kateřina se vrátila do svých komnat. Princ soptil vztekem, ale na lady Kateřinu to neudělalo nejmenší dojem. Rozhodně prohlásila, že je plně ochotna

všechno mu v pravý čas vysvětlit, ale nejprve se musí převléknout z cestovních šatů a učesat si vlasy. A hlavně se musí pořádně vykoupat. A dát si něco malého k snědku, protože jí na nočním vzduchu vytrávil. Zatímco to říkala, nenápadně vedla Charlieho ke dveřím, až najednou zjistil, že stojí na chodbě, dveře jsou zavřené na závoru a on má v ruce objednávku pro kuchyni.

Zrovna se o nějaký čas později vracel, když mu cestu zastoupila velice nervózní Rosalinda. Pokusil se ji obejít, ale nenechala ho. „Vaše Výsosti?“

Charlie na ni nevraživě kývl.

„Já jsem Rosalinda Amundová, Vaše Výsosti. Dvorní dáma lady Kateřiny.“

„Já vím, kdo jsi.“

„Chtěla jsem vám jen říct, že lady Kateřina za nic nemůže. Ten útěk byl můj nápad. Celé jsem to naplánovala a přemluvila jsem ji k tomu. To já jsem vinna. Ona se na spiknutí vůbec nepodílela.“

„Ty jsi ji přemluvila, aby vylezla úzkým oknem do proutěného koše zavěšeného padesát stop nad zemí, aniž si jí vysvětlila, proč to má udělat?“

„Ehm, ano. To bylo... měla to být... dámská jízda. Víte, jak to chodí, daly bychom si pár koktejlů, prohlédly si zboží ve výkladech a tak. Když se tam ukázal Gagnot, překvapilo ji to stejně jako všechny ostatní.“

„Aha. Takže ty jsi to naplánovala sama.“

„Ano, Vaše Výsosti. Nikdo jiný na hradě s tím nemá nic společného.“

„Nikdo? Takže ty jsi vylezla na střechu a připevnila jsi tam ten kladkostroj?“

„Ehm, ano.“

„Úchvatný příběh. Věřím každému tvému slovu.“ Charlie koutkem oka zahlédl přicházejícího Pollocka. Pokynul věrnému rodinnému sluhovi, aby zůstal, kde je, a přísně oslovil

Rosalindu: „Jdi do svého pokoje, slečno Amundová. O tvém potrestání rozhodnu později.“

Rosalinda odešla s hlavou skloněnou. Charlie kývnutím přivolal Pollocka k sobě. „Pollocku, co to všechno mělo k čertu znamenat?“

„Musím říct, že ta mladá dáma prokázala pozoruhodnou oddanost ke své paní.“

„Myslíš, že ji sem poslala lady Kateřina?“

„To ne. Podle mě se poctivě snaží vzít vinu na sebe.“

Charlie vzhlédl a uviděl za jeho zády přicházet Oratorio. Kapitán stráže se okamžitě postavil do pozoru a zasalutoval. Charlie si povzdechl. „Co je to tentokrát, Oratorio?“

„Mohu si s vámi promluvit o samotě, Vaše Výsosti?“

„Můžeš klidně mluvit před Pollockem.“

„No dobře, sire.“ Oratorio se zhluboka nadechl. „Chci se vyzpovídat, Vaše Výsosti.“

„Nepovažoval jsem tě za nábožensky založeného muže, Oratorio. Ale tak či tak, ve městě určitě najdeš kněze kteří si tě rádi poslechnou.“

„Myslím ohledně toho útěku, sire. Útěku lady Kateřiny. Pravdou je...“ Tady se Oratorio odmlčel, aby odkašlal. „Ehm, pravdou je, že to byl můj nápad. To jsem přesvědčil lady Kateřinu, aby opustila svoje komnaty. Ona ani nevěděla, že Gagnet a jeho muži budou čekat dole.“

„Chápu.“

„Na tu myšlenku mne přivedl trik, který jsme použili ještě na koleji. Měli jsme tenkrát na pokoji dvě děvčata víte, a už bylo po návštěvních hodinách, takže jsme je museli ven nějak propašovat. Tak jsme spustili dolů provaz –“

„Přejdi rovnou k pointě, Oratorio.“

„Přišel jsem vám nabídnout svou rezignaci a přijmout trest, Vaše Výsosti.“

„Pro boha živého. Oratorio, přijď zítřka do mé pracovny. Spoustu věcí spolu musíme vážně prodiskutovat. Teď můžeš jít.“

„Ano, sire.“

„Počkej. Vrať se. Znáš slečnu Rosalindu Amundovou?“

„Sire?“

„Oznam jí, že má domácí vězení. Nesmí opustit hrad. Chci, aby byla po celou dobu pod dozorem.“

„Ano, sire. Zařídím to, sire.“

„Dohlédni na to osobně, Oratorio. Nikomu ten úkol nepředávej. Chci, abys ji střežil ty sám.“

Zdalo se, že Oratorio na okamžik ztratil řeč. Charlie viděl zmatek, který se strhl v jeho hlavě, až kapitán nakonec odpověděl prostým: „Ano, sire,“ otočil se na patě a odešel. Charlie se za ním díval dokud nezahnul za roh, a pak obrátil k Pollockovi. „Kvůli čemu se tak šklebíš?“

„Jenom jsem si vzpomněl, že docela nedávno někdo utrousil něco o tom, že si *já* hraju na dohazovače.“

„Zmlkni Pollocku. Předpokládám, že i ty máš v úmysle přivlastnit si veškeré zásluhy za tu noční eskapádu.“

„Vůbec ne. Vlastně mám na tu dobu alibi. V době incidentu jsem hrál karty s pěti přáteli.“

„Cože? Byl jsi tam hned po mně.“

„To byl vtip, Vaše Výsosti.“

„Aha. Vysvětlíš mi ho později. Půjdu teď zjistit, jestli má lady Kateřina u sebe nějaké návštěvy.“ Vešel do komnat vězenkyň.

Kateřina byla chytré děvče – to jí byl Charlie vždycky připravený přiznat – rozhodně byla dost chytrá na to, aby dokázala jejich setkání odkládat, dokud si princ neměl příležitost promluvit s Pollockem a svými strýci, pořádně se najíst a nechat svůj hněv vychladnout z kypícího varu do mírného bublání. A i jeho poslední pozůstatky se rychle vstřebaly, když ho Kateřina přivítala u dveří polibkem.

Na sobě měla noční košili z lesklého saténu, který odrážel měsíční světlo linoucí se do jejího pokoje otevřeným oknem. Dlouhé rusé vlasy měla pečlivě vyčesané a nehty a rty se jí růžově leskly. Zbytky večere na podnosu ležely na posteli zakryté přehozem. Kateřina si odvedla Charlieho přes pokoj a posadila ho vedle sebe na lůžko, kde si položila jeho ruku kolem pasu. „To od tebe bylo strašně roztomilé, že jsi vyzval Abeho na souboj o mě, Charlie. Vypadal jsi skutečně impozantně, jak ses na něj hnal s taseným mečem. Ale kvůli mně ses skutečně nemusel vystavovat takovému nebezpečí.“ Znovu ho políbila na tvář.

„Cože?“ řekl Charlie. „Co to mělo všechno znamenat? Kateřino, proč ses spouštěla z okna na provaze? Já vím, že je pro tebe těžké být tady zavřená, ale jestli už si toho měla dost, mohla jsi prostě odejít. Vysvětli mi to.“

„Ach, Charlie.“ Kateřina se k němu přitulila. Poslední zbytečky Charlieho hněvu zmizely v náhlém vzednutí krevního tlaku. „Samozřejmě že jsem se musela pokusit uprchnout. Je to součást hry. Veřejnost by si mě přestala vážit, kdybych nepodnikla alespoň jeden zoufalý pokus. Mysleli by si, že dost netrpím. Zmařený pokus o útěk ze mne udělá tragickou hrdinku, která si zaslouží aby ji podporovali. Je to dobrá reklama.“

Odtáhla se a podívala se mu do obličeje. Výraz, který tam uviděla, byl pořád nechápavý, a proto pokračovala. „Charlie, podívej se na to z pozice obyvatel Damasku Zkus si představit, jak to vidí oni. Naivní urozená mladá žena – já – byla zajata a uvězněna ve věži. Každou noc je proti své vůli zneužívána zlým princem. Samozřejmě že jsou šokováni. Samozřejmě že jsou pobouřeni. Jejich srdce bijí pro tu ubožáčku. Alespoň zpočátku.

Ale po nějakém čase se šok a pobouření otupí. Roznese se, že její ubytování je docela pohodlné, dokonce by se dalo říct přepychové. Vědí, že je dobře živená, zatímco jim jsou přiděly

potravin neustále kráceny. A ženám, *zvláště* ženám, neunikne, že zlý princ je sice bezpochyby zlý, ale docela fešák.“ Kateřina vsunula ruku Charliemu pod košili. Začala mu na hrudi malovat prstem malé kroužky. „Takže už chápeš, proč se musí pokusit o útěk.“ Lehce potřásla hlavou, až se její hebké rusé vlasy otřely Charliemu o obličej. „Jinak by ženy mohly začít uvažovat, jestli si to náhodou ve skutečnosti spíše neužívám. Napadlo by je, že to nemusí být zase tak špatné nechat se uchvátit hezkým princem. I když je zlý.“ Její rty se nějak dostaly do bezprostřední blízkosti Charlieho ucha. Ucítil na šíji její horký dech. „Zlý, zlý, zlý,“ zašeptala.

Sevřela jeho lalůček rty a něžně ho hryzla. „Takový zlý, zlý princ.“

„Ale co Gagnet?“ namítl Charlie slabě. „Abe je přece ten, koho musíme přesvědčit především. Koneckonců povede povstání. Musela jsem pro něj uspořádat velkolepé představení. Je důležité, aby právě on víc než kdokoliv jiný věřil, že jsem ve skutečném maléru. Po stránce politické není nijak zvlášť uvědomělý, ale bude mě chtít zachránit.“

„Ano,“ řekl Charlie. Něco z předchozího žáru se znovu vloudilo do jeho hlasu. „Ale co ty a Gagnet? Chápu to správně, že si vy dva docela rozumíte?“

Kateřina se od něj opět odtáhla a zadívala se na něho. „Páni, Charlie! Ty žárliš?“

„Já? Ne, samozřejmě že ne. Jenom nejsem rád neinformovaný. Když jsi chtěla podniknout něco takového, měla jsi mě do toho předem zasvětit.“

„Nechtěla jsem tě zatěžovat svými plány, když jsi pracoval tak tvrdě, Charlie. A pro tebe bylo lepší, abys byl doopravdy překvapený. Alespoň jsi nemusel nic předstírat. A stejně, neměla jsem se ti s čím svěřit. Mezi mnou a Gagnetem nikdy nic nebylo. Je to takový hlupáček. Je ochoten věřit všemu, co mu napovídám.“

„Někteří mládenci už jsou taková.“

„Vážně není můj typ. Abe nikdy nevytáhl paty z Damasku. Nemá tvůj rozhled, Charlie.“ Kateřina se opět přisunula těsně k Charliemu a položila mu hlavu na rameno.

„Aha. No dobře, stejně ho ale nesnáším. A jestli skutečně znal tvůj plán, neměl tě nechat vylézt z horního okna. To bylo nebezpečné. Mohla ses zranit.“

„Trocha nebezpečí tomu dodala na věrohodnosti. Vzbudilo to dojem, že jsem doopravdy zoufalá. A mimo to, byl to můj vlastní nápad. Ale stejně ti děkuji, že jsi o mě měl starost.“

„Byl to jenom tvůj vlastní nápad? Vymyslela jsi úplně sama? Oratorio a Rosalinda říkali, že to vymysleli oni.“

Kateřina se zasmála. „Opravdu? Jsou tak milí.“ Objala ho. „Až to bude všechno za námi, musíme jim dat nějaký pěkný dárek, že s námi měli takovou trpělivost. Možná něco stříbrného pro Oratoria a křišťálového pro Rosalindu. V Noile jsou skvělé obchody s takovými věcičkami. Hezky jim to zabalíme a – páni! – necháme jim tam vyrýt věnování. Od nás dvou.“ Zadívala se Charliemu do očí. „Nebude to skvělé?“

Za daných okolností se Charliemu nezdálo nic lákavějšího než trávit čas s Kateřinou, i kdyby to mělo znamenat doprovázet ji po nákupech. Ale měl práci a vlastní plány, které musel uskutečnit. S lítostí ji opustil a šel zavolat Oratoria, vyhledat Pollocka a promluvit si se svými strýci.

„Možná že byste jí měl přinést dárek,“ řekl Pollock.

„Kateřině?“ opáčil Charlie. „Pořád jí nosím nějaké dárky.“

„Myslel jsem velekněžce. Tu přece jdete navštívit, ne?“

Charlie se na něho zamračil. „Já se jí nemíním dvořit, Pollocku. Tohle je úřední záležitost. Vracím se do Matčina chrámu protože se jí potřebuji vyptat na ZMN. Jestli ji táta navštěvoval pravidelně a ona je skutečně jasnovidka, měla by o

tom něco vědět.“ Dva podomci mu podali otěže jeho koní. Přes jednoho přehodil sedlový vak a zkontroloval postroje obou.

„Je to žena. Neškodilo by přinést jí nějaký dárek.“

Pollock ukázal na řetízek, který měl princ kolem krku. „Ona vám při minulé návštěvě také něco darovala. Měl byste se revanšovat.“

„Když já nevím, co by se jí mohlo líbit. A nemám čas běhat po nákupech.“

„Byl jsem tak smělý a nechal jsem si z města doručit nějaké šumivé koupelové bombičky, Vaše Výsosti.“ Pollock mu ukázal krabici, kterou až doposud schovával za zády. Už byla zabalená ve stříbrném papíře a převázaná světle zelenou stužkou. Charlie ji váhavě přijal a strčil ji do sedlového vaku. Pak si všiml, že se na něj Pollock upřeně dívá.

„Co ještě? Předpokládám, že chceš, abych jí k tomu napsal věnování?“

Pollock si odkašlal. „Byl jsem tak smělý a už jsem ho napsal za vás.“

„Skutečně? Předpokládám, že něco romantického, co?“

„Jen pár veršů.“ Pollock vytáhl pero a inkoust. „Pokud byste se obtěžoval připojit k tomu svůj podpis.“

Charlie krabici zase vytáhl, pak ale zaváhal s perem nad vizitkou.

„Ona mi dala zlatý řetízek. Šumivé koupelové bombičky mi nepřipadají tak docela adekvátní.“

„Ještě před chvílí jste jí nemínil přivést vůbec nic. A teď kritizujete mou volbu dárku?“

Na okamžik to vypadalo, že chce Charlie něco říct, ale pak zavřel ústa, podepsal se, zašrouboval lahvičku s inkoustem a vrátil krabici zpátky do vaku. Nasedl na koně, ale než vyjel, znovu zaváhal. „Pollocku, já netvrdím, že se vyznám v tom, jak ženy uvažují...“

„Žádný muž se nevyzná v tom, jak ženy uvažují Vaše Výsosti.“

„Ale tohle by se mi mohlo vymstít. Mohla by si myslet, že na ni něco zkouším, a já s ní přitom rozhodně nemám žádné milostné úmysly.“

„Ne?“ Pollock na něho zamyšleně pohlédl. „Vůbec žádné?“

Charlie si na okamžik představil Siao, jak vychází zpoza paravánu a její naolejovaná pleť se leskne ve světlí svíci. „Ne.“

„Jsem přesvědčen, že jakmile ji lépe poznáte, shledáte, že má zlatou povahu,“ pokračoval Pollock. „Je velice chápavá a laskavá.“

„Laskavá, to ano.“ Charlie si vybavil Siaoina ňadra pevná a něžná, a pak jak se otřela nahým zadečkem o jeho stehna. Pokusil se obraz jejího těla zaplašit, ale jen ho nahradil vzpomínkou na její tmavé oči a na to, jak se na něho dívaly, a na její sladký hlas, když na něj promluvila. „Mně je to jedno.“

„Slyšel jsem, že je velice dobrosrdečná, veselá, nesobecká a má ráda děti a zvířata.“

„V tom případě nemáme vůbec nic společného.“

„Říká se, že se protiklady přitahují.“

„Zmlkni, Pollocku.“ Princ nasedl na svého koně a pobídl ho patami. Zpočátku se vzpíral proti udidlu, ale brzy se uklidnil do pokojného klusu a druhý kůň ho bez odporu následoval. Pollock Charlieho žádal, aby si s sebou vzal nějaké strážce, jelikož všeobecná nálada proti němu je čím dál vyhrocenější a není vyloučeno, že by mohl ochranu potřebovat. Charlie se ale rozhodl, že pocestuje nalehko a spolehne se na rychlost svých koní, díky níž se všem potíží vyhne. Velice brzy narazil na skupinu dělníků, kteří opravovali kamenný most nad říčním korytem – jeden z projektů veřejných prací. Pozorovali Charlieho podrážděné, což bylo v pořádku. Ale koryto bylo vyschlé, což bylo špatné. Když vjel do hor, okolní scenérie se změnila. Sněhové čepičky stále ještě tály a v potůčcích bublala

chladivá voda. Zamračeně sledoval jejich toky, které se od Damasku vzdalovaly. Každou hodinu měnil koně a ani jednou se nezastavil, aby si odpočinul, a do chrámu dorazil o něco dříve než při své minulé návštěvě. Znovu projel starým vstupem do tunelu, pak podél břehu jezera Organza, v jehož chladných, čistých vodách se odráželo bezmračné modré nebe, a stejně jako posledně se mu nakrátko naskytl výhled na pobřeží s přístavem Noile v dálce. Když ale dorazil ke schodišti, tentokrát tam žádný dav nečekal. K jeho překvapení se z četných tabulí rozmístěných kolem vchodu dozvěděl, že chrám Matky je pro veřejnost uzavřen. Přesto dva mniši čekali aby se postarali o jeho koně, a třetí ho odvedl přímo k velekněžce.

„Jdete pozdě,“ řekl mnich.

„Cože? Nevěděl jsem, že mám smlouvenou schůzku.“

„Nemáte. Ale velekněžka samozřejmě věděla, že přijíždíte.“

„Jestliže předpověděla, že přijedu, měla by být schopna předpovědět i to, že se opozdím.“

„To udělala. Ale stejně jdete pozdě. Měl jste ji navštívit dřív.“

Charlie pochopil, že proti mnichovým argumentům nemá nejmenší šanci.

Tentokrát ho zavedli do chrámové budovy se střešní zahradou vydlážděnou terakotovými cihlami, kde Siao seděla na polštářích v lotosové pozici, s očima zavřenýma a hlavou svěřenou. Na sobě měla kaftan. Charlie byl klamán. Ačkoliv sám sobě namlouval, že sem přišel výhradně v záležitostech Damasku, stále ve skrytu duše doufal, že ho vezme do svého pokoje a zopakuje tu věc s nahotou a olejem. Když vyšel po schodech nahoru, velekněžka ani nevzhledla. Teprve když na ni dopadl jeho stín, zamumlala: „Jémináčku. Potřebovala bych si šluknout.“

Vedle ní stál mnich s plnou hrstí papírových proužků. „Zbývá už jenom několik posledních.“ Přidržel před ní další papírek.

„Odpověď zní ne,“ řekla Siao. Oči měla stále křečovitě zavřené. „Ne, její manžel ji nepodvádí. Samozřejmě že o ni ztratil zájem, když tak příšerně ztloustla, co jiného čekala?“

Mnich se podíval na papírek. „Hm možná, že tentokrát bychom měli vymyslet něco kryptičtějšího?“

„Ále, dej to sem.“ Siao mu vzala zbytek papírků a přitiskla si je k čelu. „Ano, ne, ne, ano, v úterý, ano, ne ve spodním šuplíku druhého příborníku, ne, ne, ne, ano, měl žízeň.“ Zmačkala papírky v dlani a vrátila je mnichovi. „Tak. Jestli nedokážou snést pravdu, je to jejich vlastní problém.“

„Vidím, že Vaše ctihodnost je unavena.“ Mnich se poklonil. „Můžeme pokračovat později. Mezitím, je tady Jeho Výsost princ regent Damasku.“ Uklonil se Charliemu a zamířil ke schodům.

Siao vyskočila na nohy a v příštím okamžiku už byla v Charlieho náručí a těsně se k němu tiskla, a když se Siao tiskla, měla sklon používat k tomu celé tělo. Charlie měl zase jednou pocit, že si jeho mozkové buňky odskočily na svačinku. Siao neměla vznešené vystupování a jemné rysy či klasickou krásu Kateřiny Duraceove. Rozhodně ale byla docela roztomilá, a když se k němu tiskla svým horkým pružným tělem, principi činiло potíže myslet na jakoukoliv jinou ženu nebo si vzpomenout, kvůli čemu sem vlastně přišel. Vlastně dokázal myslet jen na to, jestli pod tím kaftanem něco má.

Teprve když od něj po chvíli poodstoupila, byl s to znovu střízlivě uvažovat. „Potřebuji tvou pomoc, Siao.“

„Chceš se něco dozvědět o zbrani magického ničení,“ opáčila Siao okamžitě. Pořád ho držela za ruku. Neměla v úmyslu mu ji pustit.

Charlie byl přirozeně překvapený a nemálo zaskočený. Snažil se nedát to najevo. „Ty víš o ZMN? No jistě,

samozřejmě že bys měla. Čekal jsem to. Proto jsem sem přišel. Ale to už taky víš, že?“ Siao na něho mlčky hleděla s hlavou nakloněnou na stranu a Charlie získal neodbytný pocit, že blábolí. „Jsi přece jasnovidka, že? Věděla jsi, že vím, že to budeš vědět. Je to tak?“

„Tak teď fakt nevím, jestli jsem zhulená já nebo ty,“ řekla Siao. „Co máš v úmyslu se zbraní magického ničení udělat?“

„Zničit ji. Představa zbraně, před kterou nemůže prozíravý člověk utéct, se mi ani trochu nelíbí.“

„Správná odpověď. Ale jelikož stejně nevíš, kde je, jaký je v tom rozdíl?“

„Protože nechci, aby ji našel někdo jiný. Tak co kdyby sis teď nacpala tu svou vodní dýmku kouzelnými bylinkami, zamávala rukama nad křišťálovou koulí, nebo co vlastně při tom děláš, a řekla mi, kde je?“

„Je mi líto,“ opáčila Siao rozhodně. „V tom ti nemůžu sloužit.“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Tvoje tajemství se ukrývá za dveřmi, které jsou zavřené i pro mne.“

Charlie si ji zamyšleně prohlédl. Siao se už zase podezřele rychle proměnila z potřeštěné pubertářky v chladně kalkulující mladou dámu.

„A co se stalo se všemi těmi místami, co je vidíš a my ne, o kterých jsi mi povídala posledně?“

„Po některých cestách putovat nemůžu. Thealonius je mocný a chytrý čaroděj. Když se rozhodne něco skrýt, pak to zůstane skryto nejen před zraky, ale i před všemi ostatními smysly a způsoby vnímání.“

Charlie se na to zaměřil. „Mluvíš o Thealoniovi jako kdyby byl stále naživu. To víš jako fakt?“

Siao se na chvíli zamyslela. „Thealonius zavřel dveře i za svou cestou. Nejsem schopna nalézt ani jeho.“

To znělo vcelku věrohodně. Což ještě neznamenal že je to pravda. Když vyrůstáte mezi bohatými a mocnými, uslyšíte za svůj život spoustu lží. Charlie se dávno naučil, že nejlepší lháři jsou dokonale přesvědčiví. „Nebudu tlačit na pilu,“ řekl nakonec. Pustil Siaoinu ruku. „Když říkáš, že nevidíš budoucnost ZMN, věřím ti. Ale co král? Přicházel tady přece pravidelně. O čem jste spolu mluvili?“

Mluvili jsme o tobě, pomyslela si Siao, ale ubránila se pokušení vyslovit to nahlas. „Hovořili jsme o budoucnosti Damasku.“

„Neříkal něco o nějaké superzbrani?“

„Mně ne.“

„Ale mohla jsi využít svých věšteckých schopností a zjistit si, co má v úmyslu, že ano?“

„To už je minulost. Já vidím budoucnost. Král je mrtev. Jeho cesta skončila.“

„A vypadá to, že moje taky.“ Charlie se rozhlédl po židli, žádnou nenašel a nakonec se posadil na nízkou zídku táhnoucí se po obvodu střešní zahrady. Kolem byly rozmístěné malé červené javory zasazené v soudcích. V dřevěných truhlících rostly podivné bylinky. „Dostal jsem se do slepé uličky. Vypravit se sem byla zbytečná ztráta času.“

„Ne tak docela,“ řekla Siao. Vzala ho za obě ruce a zvedla ho na nohy. Zvedl se lehký větřík a částečně ji zakryl tvář vlasy. Pohodila hlavou, aby se jich zbavila. Zavířily kolem ní v temném mraku, aby se jí elegantně rozprostřely po ramenou způsobem, jaký vyžaduje měsíce cvičení před zrcadlem. „Pořád se tu ještě můžeš něco naučit.“

„Člověk se vždycky může něco naučit,“ řekl princ.

„Život je jedna velká škola a příroda je učebna světa. A tak dále, a tak dále. Ale pokud by ti to nevadilo, nechal bych teď té filozofie a přikročil k prognostice. Jestli skutečně dokážeš, co jsi říkala, musíš vědět, co táta dělal. Musíš o ZMN

něco vědět. Alespoň nějaký náznak. Něco, co by mě přivedlo na stopu.“

„Nemám, co bych ti k tomu řekla. A teď pojď za mnou.“ Kráčela pozpátku a přitom ho táhla za ruce, oči stále upřené do jeho, proplétala se mezi květináči, aniž se musela ohlédnout.

„Co kdybychom šli do té místnosti s kouřem, svícemi a sitárovou hudbou? Možná by to pomohlo.“

„Nepomohlo. Kromě toho, s tím jsem už skončila. Než odejdu, potřebuji si pořádně vyčistit hlavu.“

„Ty odcházíš?“ Charlie měl pocit náhlé ztráty, který nedokázal dost dobře rozumově vysvětlit.

„Říkala jsem ti, že se blíží čas mého odchodu na odpočinek. Příliš dlouho jsem naslouchala zdejšími lidem a poznala jsem příliš mnoho jejich tajemství. Takové znalosti jsou příliš těžkým břemenem pro jediného člověka. Už teď kotví v přístavu Noile loď, která mne odveze z této země.“

„Ehm, ano. Opravdu ses o tom zmínila. Nejspíš jsem jenom nečekal, že to bude tak brzy.“ Siao pustila Charlieho ruce, otočila se a zamířila po schodišti dolů. Charlie se vydal za ní. „Takže budeš mít něco jako rozlučkový večírek, co? Zmínil jsem se, že jsem ti přinesl dárek?“

„Tudy.“ Siao sešla ze schodů a otevřela dveře. „Vejdi dovnitř. Na konci chodby jsou další dveře. Nejsou zamčené. Projdi jimi. Až se sem vrátíš, už tady nebudu.“

Charlie nahlédl dovnitř. Chodba byla dlouhá a temná.

Na její konec nedohlédl. „Skvělé, další setkání tajemným. Než tam vlezu, chtěl bych vědět –“

Siaoin polibek mu utrhla slova od úst. Vrhla se mu do náručí a přitiskla se k němu, jako kdyby ho chtěla svým tělem omotat. Skrze tenkou látku kaftanu cítil každý kousek její anatomie a okamžitě mu bylo jasné, že pod ním opravdu nic nemá. Její malá kulatá prsa se mu tiskla, k hrudníku tak, že ho její bradavky dloubaly do kůže a její hebká, horká ústa přisátá k jeho byla lehce pootevřená. Tiskla se k němu dost dlouho,

aby její teplo proniklo šaty, pak se odtáhla a řekla poněkud zadýchaně „Jenom jsem se chtěla přesvědčit, že pořád ještě nosíš to udělátko pro dostání se z úzkých.“

I Charlie lapał po dechu. Vylovil si řetízek zpod košile a prohlédl si talisman na jeho konci. „Stačilo se zeptat.“

„Dávám přednost vlastnímu způsobu.“ Charlie si okamžitě pomyslel, že on taky. Nahlas řekl: „A k čemu mi vlastně má být dobré?“

„Je mi líto,“ odpověděla Siao. „To ti nemůžu říct. Ale –“

„Až přijde čas, přijdu na to sám. Jo, jasně, jak jinak.“

„Když znáš odpověď, neptej se jasnovidky. Jenom tím marníš její čas a svůj také.“

„Jasnovidci a čarodějové. Cokoliv řeknou, je ztráta času. Proč nám nemůžete na naše otázky dát jasné odpovědi? Jasnovidce by třeba mohl říct: ‚Než uplynou tři týdny, bude ti tvůj protivník držet meč na krku.‘ A čaroděj by mohl říct: ‚Tady, vezmi si udělátko pro dostání se z úzkých. Když to aktivuješ, roztaví se mu jílec v ruce. Nebo něco takového. Pak bychom všichni věděli, na čem jsme.‘“

„Poslouchej,“ řekla Siao. „Mohla bych ti vyprávět zajímavé příběhy o tom, že kdybys věděl, že ti ta věcička pomůže zvítězit v souboji na meče, pouštěl by ses do spousty bitek, kterým by ses jinak vyhnul, a v důsledku toho by sis vybral cesty, po nichž ses vydat neměl. Ale správná odpověď zní: Taková je magie. S logikou s ní nic nezmůžeš. Čarodějové ji prostě takovou udělali a čarodějové jsou podivíni. Kdo ví, co se jim děje v hlavách?“

Jakmile se nad tím Charlie trochu zamyslel, připadalo mu to docela věrohodné. Znal spisovatele, kteří pyšně psali nesrozumitelné knihy a hudební skladatele vytvářející kryptické písně. „No dobře,“ řekl nakonec. „Kouzla zřejmě nemusí být logická.“

„Slib mi, že to budeš mít stále u sebe,“ řekla Siao.

„Slibuji.“

„Nezapomínej, že jsem velekněžka Matky. Přísahu velekněžce nemůžeš jen tak porušit.“

„Řekl jsem, že slibuji, jo? Očividně si myslíš, že se brzy dostanu do úzkých. Kdybys mi jenom naznačila...“

„Na konci chodby,“ připomněla mu Siao a ukázala rukou. „Dveře.“

„Jo, jasně, nezapomněl jsem.“ Princ zaváhal, snažil se vymyslet něco příhodného, co by měl říct. „No dobře, tak tedy ano. Řekl bych, že tohle je rozloučení.“

Siao se na něj potutelně usmála. „Dveře. Běž.“

„Jo. Dobře. Už jdu.“ Charlie vešel do chodby. Zastavil se, aby se ohlédl přes rameno. Velekněžka tam už nebyla.

Než vyrazil chodbou, zůstal několik minut stát, aby mělo jeho libido čas se usadit, a jelikož byl podezřívavý jako každý, kdo nějaký čas zastává státnickou funkci, strčil do dveří kámen, aby se za ním nemohly zavřít. Na druhé straně chodby doopravdy byly další dveře, ačkoliv než k nim dorazil, byla tma tak hluboká, že musel šátrat rukama po stěnách. Kliku našel po hmatu. Pode dveřmi neprosvítalo žádné světlo, z čehož usoudil, že ať už ho za nimi čeká cokoliv, bude tam tma. Mýlil se. Za dveřmi byl těžký černý závěs, a jakmile ho odsunul, ocitl v místnosti dostatečně osvětlené voskovými svícemi a malým ohničkem hořícím v krbu. Některé ze svícnu, které patřily na zdi, byly rozestavěny po stole, u nějž seděl muž sklánějící se nad hromadou papírů.

Když Charlie vešel do místnosti, muž vzhlédl, ale nevstal, jen prince regenta mlčky pozdravil kývnuty hlavy. Byl to pořádný kus chlapa – zdál se být velký dokonce i když seděl – se svalnatými pažemi a širokými rameny. Charlie si ho zařadil jako někoho, kdo v mládí zacházel s mečem a v dospělosti vedl jiné muže zacházející s meči. Měl mírně prošedivělý vous zastřižený v přísně vojenském stylu. Ze své vojenské haleny si odřízl hodnostní označení, stejně jako lampasy z vlněných jezdeckých kalhot, a výsledek se snažil ukrýt pod vybledlým

zeleným cestovním pláštěm. Charlie se s ním nikdy dříve nesetkal. Přesto ho poznal okamžitě.

„Generál Fortescue,“ řekl.

Fortescue přikývl. „Princ regent.“ Charlieho překvapilo, jak je Fortescue starý. Pak se opravil. *Ne, já vím, že je mu šestatřicet. Ale podepsala se na něm desetiletí válčení.* Stejně jako vousy, měl i vlasy prokvetlé šedinami a vrásky na jeho čele byly hlubší, než bylo pro jeho věk obvyklé. Zvedl proužek rýžového papíru a řekl: „To je úžasné, co všechno ta žena ví.“

„Chcete říct, že vám ta její proroctví dávají smysl?“

„Vždycky. Naneštěstí v polovině případů až poté, co se naplní. Když je po bitvě, přčtete si je a řeknete si: ‚Zatraceně, zase jsem si to vyložil špatně. Teď už chápu, jak to ve skutečnosti myslela.‘“

„To ano.“

„Často se v nich skrývá jistá dvojznačnost. Samozřejmě netvrdím, že to, že si její slova někdy vykládám správně, je její chyba. Dává mi informace, které má. Je na mně, abych je dokázal použít.“

„To ano.“

Fortescue vstal, protáhl se a nalil si ze zelené lahve pohár hnědé tekutiny. „Portské, Vaše Výsosti?“

„Děkuji, generále.“ Charlie věděl, že podle protokolu musí přijmout. Kdyby víno odmítl, znamenalo by to, že i myslí, že ho chce Fortescue otrávit. „Takže sem chodíte už dlouho?“ Přijal pohár a maličko upil. Generál vypil ten svůj do dna a znovu si dolil.

„Samozřejmě. Ale držím svoje návštěvy v tajnosti. Mí protivníci navštěvují Matčin chrám rovněž, ale skutečnost, že nevědí, že já vím, co vědí, mi zaručuje jistou výhodu.“

Charliemu chvíli trvalo, aby to rozšifroval. „To ano.“

Fortescue se znovu posadil. Charlie si vybral židli proti němu a rovněž usedl. Generál vzal ze stolu jiný proužek papíru a ukázal ho Charliemu. „Ale velekněžka předpověděla, že se

setkáme. Když jsem se dozvěděl, že se sem chystáte, pomyslel jsem si, že teď je na to ten správný čas. Vyplatil jsem slušnou částku vašim strýcům, Výsosti, a další jim ještě zaplatím. Věřím, že jsou to čestní mužové, ale... hm... občas není na závalu se o tom ujistit.“ Fortescue postavil pohár na stůl a usmál se na Charlieho. Všechna jeho slova a gesta vyzařovala ten srdečný, chlapecký postoj typu přeskočme formality a vyložme karty na stůl, kterým byl zvyklý vytvářet důvěru mezi svými důstojníky. Stejný vliv by to mělo bezpochyby i na Charlieho, nebýt toho, že čas od času vídal svého otce, jak používá stejný tón na ty, které se snaží podvést. „Samozřejmě to za ty peníze stojí, protože nic není nákladnější než válka. Ale chtěl jsem se přesvědčit, že i vy souhlasíte s rolí, kterou v tom sehraje.“

„Vážím si toho, že se o mě zajímáte osobně, sire.“ Charlie si obezřetně proťapával cestu rozhovorem. „Mí strýcové v tuto chvíli podněcují veřejné nepokoje a mně se celkem daří poštvat si proti sobě veškerou šlechtu. Jelikož jim teď hrozí zabavení všech držav, uvítají, když se do toho vložíte a sesadíte mě. A jelikož sami nemají čím nasytit nepokojné davy, budou vám vděční za obnovení pořádku.“

„To je dobře. Mám v záloze spoustu mužů. V situaci jako je tahle, je pořádná přehlídka síly velice důležitá. Vaši protivníci nemají tendenci odporovat, když je od začátku jasné, že by byl každý odpor marný.“

„Budu si to pamatovat, pane. A co bude s potravinami? Situace už začíná být opravdu vážná. Mnoho času nám nezbývá.“

„Žádný strach. Vozy s obilím pojedou hned za jednotkami.“ Fortescue se tiše zasmál. „Zpočátku je povežeme na vojenských vozech a rozdáme svým mužům větší přídělky, než mohou spotřebovat. Vytvoří se tak dojem, že se s civilním obyvatelstvem dělí o vlastní jídlo. Odpor proti cizím vojskům se tím značně sníží.“

„Chytré,“ souhlasil Charlie. Ve skutečnosti mu bylo jedno, co si obyvatelstvo myslí o okupantech, pokud při tom nehladoví. „V tom případě zbývá už jen dohrát naši hru do konce.“

Fortescue přikývl. „Samozřejmě je tu ještě otázka ZMN.“

„Hm,“ řekl Charlie. Přikývl, jako kdyby ho generálova slova dokonale zaskočila. „Musím připustit, že nejsem tak docela... nejsem si tak docela jist, jak do toho všeho zapadá ZMN.“

A pomyslel si: *Dávej si pozor, Charlie. Skoro jsi mu potvrdil, že zbraň magického ničení máme. Fortescue tyhle hry hraje mnohem déle než ty. Proto zařídil, abyste se setkali, když u toho nebudou tví strýcové. Packard a Gregory by takhle nikdy neuklouzli. Zároveň ho napadlo, jak se o tom asi Fortescue dozvěděl. Od Siao? Ale musel o tom přece vědět ještě dřív, než sem přišel.*

Tak či tak, už byl ve střehu. „Chci říct,“ pokračoval, „cílem toho všeho je vyhnout se válce. Chceme boje obmezit na minimum. Zabránit jim úplně, bude-li to jen trochu možné. Takže nechápu, k čemu by nám ZMN byla dobrá.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ řekl Fortescue srdečně. „Vždycky se snažíme minimalizovat ztráty na životech. Malé povstání, ukázka síly, vojenská přehlídka, budeme se dívat jinam, když budete prchat ze země, a pak začneme pracovat na znovu sjednocení. Pokud pokojně složíte zbraně, nečekám, že dojde k nějakým potížím.“

„Ano, přesně tak.“ Charlie měl najednou pocit, že se v místnosti ochladilo. „Ehm, generále? Zdá se, že jste si dost jistý, že nějakou ZMN skutečně máme.“

Fortescue se znovu zasmál a nalil si další pohár portského. „Nebudete se ji přede mnou snažit zatajit, že ne, Vaše Výsosti? To by jen způsobilo zbytečné potíže nám všem.“

„Ne, nebudu se ji před vámi snažit zatajit.“

„Mí lidé s tím měli hromadu starostí. Spoustu čarodějů ve spoustě království strávilo celá desetiletí snahou vyvolat širokorozsahové magické reakce. Nakonec se ale všichni shodli, že jestli to někdo dokáže, pak to bude Thesalonius.

Pak se ten muž stáhl do ústraní. Jeho každodenní práci převzali jeho asistenti. Objednal si hromadu podivných věcí – materiál, o kterém naši lidé soudí, že může být určen jedině pro ZMN. A nakonec zmizel. Tak co si o tom máme myslet?“

Zatraceně! Charlie si uvědomil, že mu Fortescue právě sdělil, že má Noile v Damasku špiony, pravděpodobně přímo na královském hradě, takže by se Charlie raději neměl o blufování vůbec pokoušet. „Thesalonius si prostě udělat prázdniny.“

„Jistě, připouštím, že to jsou všechno jenom dohady a nepřímé důkazy. Pravděpodobně bychom si s tím takové starosti nedělali, kdybyste tak skvěle nezapadal celkového obrazu.“

„Já?“ Charlie byl každou minutou zmatenější.

„O vaší krutosti ví každý. Koneckonců, jste Zlý princ Charlie.“

„To můžu vysvětlit,“ řekl Charlie spěšně. „Pravda je taková, že jsem se jí *zeptal*, jestli chce zákusek, a ona mi odpověděla: ‚Ne, já si jen tak zobnu od tebe.‘ Tak jsem objednal –“

„Už jen to pomýšlení, že byste se mohl ZMN zmocnit vy, nedá spoustě lidí spát. Kdybych nevěřil, že nám ji vydáte sám, vzal bych si ji silou. V každém případě bych musel podniknout preventivní útok, abych vám zabránil použít ji jako první.“

„To nebude třeba.“ Charlie najednou pochopil, proč jeho otec ukrýval ZMN a proč se Thesalonius, jestli byl vůbec ještě naživu, stále schovával. Měl Damask svoje špiony v Noile? Nikdy ho nenapadlo zeptat se na to svých strýců. „Ale vaše obavy chápu. Proto si myslím, že pro Damask bude nejlepší,

když ZMN zničíme. Pak se ani jedna strana nebude muset strachovat, že by ji ta druhá mohla použít proti ní.“

Generálovi to zjevně připadalo zábavné. Odpověděl dalším srdečným smíchem. Charliemu, který měl už tak dost nízký práh popudlivosti, to začínalo připadat protivné. Napadlo ho, kolik portského už asi Fortescue vypil. Jeho osobní názor byl, že muž činící rozhodnutí, které by mohlo mít za následek velký počet mrtvých, by měl být přinejmenším střízlivý.

Fortescue si znovu dolil číši. „Skutečně zajímavá myšlenka, Vaše Výsosti. Ale přece vám nemusím říkat, že celé to děláme jenom proto, abychom získali vaši zbraň magického ničení? Vlastně je to klíčový bod mých příštích plánů.“

„Opravdu?“ Charlie se rozhodl, že z čistě diplomatického hlediska bude nejlépe setkání co nejdříve přerušit, aby nemusel slíbit něco, co rozhodně slíbit nechce. „Myslel jsem, že vám jde o znovuspojení Damasku a Noile, aniž by šlechta ztropila povyk, že přichází o svou nezávislost.“

„Damask bude pro Noile břemenem. Nemá nijak strategickou polohu, neobejde se bez pomoci zvenčí a jeho představitelé jsou mimořádně sobečtí, zkorumpovaní a krátkozrací i na poměry šlechty. A i malé okupační vojsko bude něco stát. Pro ty muže a materiál mám lepší použití jinde. Vyplatí se mi to jedině, pokud tím získám ZMN.“

„Chápu,“ řekl Charlie, který si tím ve skutečnosti vůbec nebyl jistý.

„Kdyby mi ji tví strýcové prostě prodali, měli by potíže, až by jednou přišel čas ji použít. Vypadali by jako dokonalí ničemové. Už by v Damasku nemohli dále žít. Ale jestliže se zbraně zmocním násilím, je to něco jiného, to jim přece nikdo nemůže vyčítat. Jistě, budou to vyčítat vám, ale vy přece nejste ten typ, který by si dělal hlavu z toho, co si o něm lidé myslí.“

„Ale proč ji vůbec chcete použít?“ Charlie se snažil, aby jeho hlas nezněl příliš zoufale. „Noile je klidná země. Damask získáte nenásilnou cestou. Koho chcete –“

„Tohle je moje životní šance, Charlie.“ Fortescue se už nezatěžoval formálním oslovením. Vstal, popadl láhev portského a napil se přímo z ní. „Tohle je čas, kdy se píšou dějiny. Okolní státy nebudou chtít riskovat svoje lidi proti takové zbrani. Můžeme rozšířit svoje území dál, než se nám kdy snilo. Pro Noile to bude počátek nové epochy. Naše děti a děti jejich dětí nám za to poděkují.“

To ne, pomyslel si princ. *Ne další megaloman toužící dobýt svět*. Co to s těmi vojenskými týpký je? Že by jim ze všeho toho salutování a drilu měkl mozek?

Jeho výraz musel Forteskovi prozradit, na co myslí protože sotva generál zachytil jeho pohled, okamžitě zařadil zpátečku. „Ne že bychom ji doopravdy použil,“ spěchal ujistit Charlieho. „Samozřejmě že ne to by přece bylo hrozné. Vysvětlíme svým nepřátelům že se k jejímu použití uchýlíme, jen když nebude vyhnutí a z čistě obranných důvodů, abychom jim zabránili nás napadnout. Zvlášť poté, co napadneme my je. Možná odpálíme jednu, abychom dokázali, že ji skutečně máme. A že jsme odhodláni ji použít. Možná ještě jednu aby bylo jasné, že jich máme víc. Ale určitě ne víc než dvě. A i to jen za předpokladu, že dokážeme napodobit to, co Thessalonius vyrobil. V tom směru jsou ale naši čarodějové velice sebejistí.“

„Jistě,“ řekl Charlie. „Jistě. Ale víte, já si nemyslím, že ZMN je doopravdy vhodná pro tento druh strategické obrany. Nejsem si sice v tomto směru úplně jistý fakty, ale táta mi vysvětloval, že ta věc je velice ošidná a nespolehlivá – a že by bylo doopravdy nejlepší ji prostě někam zakopat a zapomenout, že existovala. Je to nedodělek, říkával. Drž se od toho raději dál.“

„Ano, jistě.“ Fortescue se na Charlieho vlídně usmál. „Slyšeli jsme o tom. Říkáte, že vám to pověděl váš otec? Vy teď posloucháte rady duchů?“

V jeho tónu bylo něco, co způsobilo, že se Charlie postavil do defenzívy. „Žijeme ve složitém světě, generále. A jsou v něm věci, které nedokážeme vysvětlit pouhou filozofií.“

Fortescue odsunul stranou hromádku papírů a objevila se učebnice. Charlie si přečetl její název vzhůru nohama – *Úvod do přírodní filozofie*. Generál ji otevřel a jel prstem po obsahu. „Duchové“, přečetl nahlas. „Vysvětlení“.

„Ehm. Já jsem to myslel obrazně.“

Fortescue nezvedl oči z knihy. Řekl: „S ZMN konsoliduji svou moc a můj sňatek s Kateřinou vyřeší všechny statní potíže politického rázu. Potom –“

„S Kateřinou?“

„S lady Kateřinou Duraceovou. Mou snoubenkou. To vám přece řekli?“

Svaly na Charlieho šíji se zauzlovaly. Jeho levá ruka, která stále ještě držela pohár portského, na kloubech zbělela. „Vy jste zasnouben s lady Kateřinou Duraceovou? Budete si ji brát?“

„Hmmm? Ano, jistě. Byl to její nápad, jak jsem pochopil– Musím říct, že mně to nijak zvlášť chytré nepřipadá – nejsem zrovna rodinný typ, i když mi říkali, že je docela hezká – ale její rodina na to váže svou podporu.“

„Aha.“ Zauzlené svaly se přesunuly ze šíje na čelist.

„Vždycky se najdou nějací ti potíživí, kteří mě nazvou uzurpátorem a neocení, co jsem pro Noile udělal. Ale rod Duraceových patří do následnické linie jak v Noile, tak v Damasku, takže můj sňatek podobné řeči spolehlivě umlčí. Několik lidí bude muset být popraveno pro vlastizradu, ale to je jen malá cena za bezpečí.“

Charlie vstal. „Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, generále Fortescue. Musím teď odejít. Jsem objednaný u zubaře. Úplně jsem na to zapomněl.“ Prošel závěsem, rozrazil dveře a rychle přešel chodbou k východu na druhé straně. Venku zamrkal do jasného, studeného světla. Musel asi minutu bez hnutí stát, aby

si na ně jeho oči přivykly. Potom se rozběhl ke stájím, kde viděl dva mnichy, jak hřebelcují jeho koně. Překvapeně ustoupili stranou, když vtrhl mezi ně, hodil koním na hřbet sedla, upevnil postroje a odjel tak rychle, až koním odletovali od kopyt jiskry. A stejným zuřivým tempem ujížděl až do Damasku.

Teplý letní den pomalu ustoupil teplé letní noci. Prapory nad damasským hradem tu a tam zapleskaly v závanu větru, ale po většinu času visely schlíple, dokud je strážní v uniformách na noc nesundali. Z prádla rozvěšeného před prádelnou tiše odkapávala voda. Ve východním křídle se v místnosti starších důstojníků pomalu šelo jak kouř z jejich dlouhých hliněných dýmek stále více zastíňoval poslední paprsky slunce pronikající dovnitř otevřenými okny. Důstojníci spolu probírali události uplynulého dne a bavili se vyfukováním kroužků, které se jim v nehybném vzduchu hezky dařily. V čarodějnické věži cvičil Jeremy podle ilustrované monografie: i on měl v zubech dýmku a učil se dělat z kouře lodičky a podobné věci, které se od čarodějů očekávají. Evelyn a Tweezy mu v tom ve stylu vlastního všem asistentům na celém světě pomáhaly drzími poznámkami. Nad kuchyněmi stoupal kouř z komínů přímo k nebi, zatímco dole na nádvoří rozsvěcoval lampář lucerny. Nevšiml si přitom postavy v plášti a kápi, která za jeho zády tiše přešla nádvoří a zamířila nahoru po schodišti.

Role věrného rodinného sluhu stavěla Pollocka do příhodné pozice. Byl díky ní dost vysoce postavený a měl dost blízko trůnu, aby mohl být považován za dvořana. Jeho práce zahrnovala úkoly natolik osobní povahy, že nikoho nepřekvapovalo, když ho zahlédl na schodišti pro personál. Přesto si při této konkrétní pochůzce dával dobrý pozor, aby ho nikdo neviděl.

Holuba měl schovaného ve vnitřní kapse pláště. Jak už mnohokrát v minulosti si pomyslel, že to nové plemeno jsou úžasní ptáci. Byli klidní a poddajní, takže se snadno ukrývali. Mohli jste s nimi pod kabátem klidně projít místností plnou lidí, aniž by někdo z nich zaznamenal něco podezřelého. A jakmile jste je vypustili, byly fantasticky rychlé. Když mu dali poštovního holuba poprvé, Pollock se obával, že by ho mohl dostat jestřáb. Hory byty jestřábů plné. Ale devadesát procent holubů se přes ně dostalo. A ti z nového plemene dokázali létat i v noci.

Stoupal po schodech na vrcholek střední věže. Ve stěně byla malá okénka, která dovnitř propouštěla slábnoucí světlo, ale když byl na opačné straně než zapadající slunce, musel před sebou tápat rukama. Nebylo to příliš riskantní – hrad byl poměrně moderní, žádná rozpadající se zřícenina, a schody byly jeden jako druhý, pevné a neošlapané. Poslat zprávu, pomyslel si Pollock, nebyla ta nebezpečná část. Tou bylo ji napsat. Nejprve je psal na nečisto, a když je dostatečně zestručnil, stylisticky vypiloval a opravil chyby, přepsal je na proužek rýžového papíru, ten svinul a strčil do poštovní kapsle, zatímco originál spálil v krbu. I když pokaždé pečlivě zamykal dveře, věděl, že některé komorné, strážce a jiní lidé mají univerzální klíč. Stále se nedokázal zbavit strachu, že ho někdo přistihne a bude se zajímat, proč pálí papíry. Oddechl si vždycky, až když měl tuhle část za sebou.

Zahnul za roh. Dostat se zpátky do slunečního světla byla úleva, přestože ho už mnoho nezbývalo. Zastavil se na odpočívadle, na tom, kde byly malé, zamčené dveře. Věděl, že za nimi je malý balkonek přehlízející východní část hradeb. Jakmile je otevře, bude muset jednat co nejrychleji, aby ho někdo zdola nespátril. Dotyčný by při tom hleděl do zapadajícího slunce, takže by ho stejně nepoznal, ale i tak se nechtěl vystavovat nebezpečí odhalení déle, než bylo absolutně nutné. Z levé vnitřní kapsy vytáhl klíč a odemkl dveře. Z pravé

vytáhl holuba. Přitiskl si ho k prsům a chvíli ho hladil prstem a obdivoval jeho elegantní tvary. Jmenoval se Tomaso po jedné postavě z Barwellova dramatu; jeho roli kdysi v mládí hrál. Ale on ho nepojmenoval. Jména měli když je dostal. Všichni poštovní holubi měli jména stejně jako třeba závodní koně. Co Pollockovi nelezlo z hlavy, byly záležitosti kolem plemen. Řekli mu, že tohle je černopruhý pestrobarevný bělouš. Černé pruhy měl ale jak mohl být zároveň pestrobarevný a bělouš?

Na tom nezáleželo. Proti tmavnoucímu nebi to stejně nebylo vidět. Pollock zkontroloval, že má kapsli se zprávou spolehlivě připevněnou na nožičce, a ještě jednou ho pohladil. Holub skoro neslyšně zavrkal a načepýřil peří. Pollock strčil klíč do zámku, pootevřel dveře a vykoukl šterbinou ven. Balkon byl prázdný. Zdálo se, že vzduch je čistý.

Najednou se ale za ním ozval zvuk kovu klouzajícího po kovu a schodiště zaplavilo světlo z odkrytých zlodějských luceren. Pollock uslyšel nezaměnitelné zasvištění mečů tasených z kožených pochev. Ani se nemusel otáčet. „Sakra,“ bylo všechno, co řekl, pak rozrazil dveře a vyhodil holuba do noci.

„Zatraceně! Zadržte ho,“ zavolal známý hlas a Pollock uslyšel dusot nohou na schodech. Ve stejném okamžiku jiný známý hlas rozkázal: „Chopte se ho!“ a ozval se zvuk nohou *sbíhajících* po schodišti. Dva muži se skoro současně prosmýkli kolem Pollocka na balkon a zvrátili hlavy k nebi. Holub už zmizel.

„Sokolníci,“ řekl Packard. „Pošlete pro sokolníky. Ať vypustí sokoly.“

Gregory zavrtěl hlavou. „Ti v noci nelétají. Nechte ho být. Na něm teď nezáleží. Zprávu nepotřebujeme.“ Otočil se a podíval se na Pollocka. „Máme *jeho*.“

Kateřina měla pro Charlieho vysvětlení. Kateřina *vždycky* měla pro Charlieho vysvětlení. Hrála si zrovna s nějakým vyšíváním a vzhlédla k němu s mírným překvapením. „Ale Charlie, copak ti to Packard a Gregory nevysvětlili? Je mi to *tak* líto. Myslel jsem, že to víš.“

„Ne,“ odsekl Charlie. „Nevysvětlili. A nevím.“ Princ přecházel dlouhými kroky sem a tam po jejím salóнку, jednu ruku na jílcí meče, druhou křečovitě sevřenou v pěst.

„Ach jámináčku. Tak to tedy chápu, že je to pro tebe tak trochu šok. Ale ano, před nějakým časem jsem se zasnoubila s Bradleyem.“

„S Bradleyem! Kdo je k čertu zase Bradley?“

„Generál Fortescue.“

„Aha. Jistě.“

„Je to samozřejmě politický sňatek.“ Kateřina vstala a pokusila se vzít Charlieho za ruku. Odstrčil ji. „Ale z hlediska stabilního znovusloučení našich zemí je to naprosto nezbytné, Charlie. Já zlegitimizuji Forteskovu vládu a všechno tak pro nás bude mnohem snazší.“

„Pro nás?“

„Pro Bradleyho a pro mne.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Charlie. Slunce zapadalo, ale lampy ještě nebyly rozsvíceny. Jeho obličej byl ve stínu, takže nemohla vidět, jak se tváří, ale hlas měl drsný a studený. „Nelíbí se mi, jak to pokračuje. Tajné zbraně, tajné schůzky a tajné svazky. S ničím z toho jsem nesouhlasil.“ Udeřil pěstí do stolu. „Všechny ty tvoje sladké řečičky o tom, jak se sejdeme v Noile, až bude po všem, a nikdy ses mi neráčila zmínit, že jsi zasnoubená. Proč jsi mi něco neřekla?“

„Ach, Charlie.“ Kateřina to řekla tak, jako kdyby najednou prozřela. „Já jsem si to vůbec neuvědomovala. Ty jsi měl ohledně nás dvou nějaké plány, Charlie?“

Princ ji mlčky probodával pohledem.

Kateřina přistoupila až k němu a vzala ho za ruku Tentokrát neucukl. Druhou rukou ho začala jemně hladit po tváři. „Ty můj ubožáčku. Nejspíš se teď cítíš hrozne? Musíš si myslet, že jsem tě oklamala. Je to všechno má vina.“ Podívala se mu do tváře. V očích se jí zaleskly slzy. „Charlie, můžeš mi to někdy odpustit?“

Charlie ji najednou od sebe odstrčil. Kateřina ztratila rovnováhu a upadla na zem. „Charlie!“

„Mlč,“ odsekl princ. Tasil meč a rychle přešel místnost. „Co to bylo?“

„Co?“

„Zdálo se mi, že slyším nějaký zvuk. Kdo je tady ještě?“

„Nikdo tady není. Já jsem nic neslyšela.“

„Někdo nás špehuje! Tady, za záclonou!“

„Tam nikdo není... Charlie!“

Princ bodl mečem do záclony. Vztekla ho vytrhl a bodl znovu, pak ještě jednou. Potom odhodil meč na zem a s ponurým uspokojením si záclonu prohlédl. Kateřina vykřikla a odstrčila ho stranou. „Zbláznil ses? Uvědomuješ si, co jsi udělal?“ Popadla záclonu oběma rukama a zděšeně na ni vytřeštila oči. „Charlie, tohle je ručně paličkováná krajka!“

„Ale ne.“

„Ano. Je příšerně drahá.“

„Oni ho chytili.“

Díval se přes ni, z okna, na ústřední věž. Kateřina jeho pohled sledovala, právě včas, aby uviděla ptáka, který z ní vzlétl k nebi, a pak zahalenou postavu mizící zpátky dovnitř. „Co to bylo?“

Princ ji popadl za ruku. „Ukážu ti to.“

Když se rozhodnou být šarmantní, nikdo to nedokáže lépe než starci. Měli celá desetiletí na to, aby se naučili, na čem

lidem doopravdy, hluboko uvnitř, záleží, měli dost času, aby si vypracovali schopnost číst jim v tvářích interpretovat i sebenepatrnější nuance v hlase a gestech. Šarmantní starci vědí přesně, co vám říct, abyste se cítili spokojeni sami se sebou.

Ale dostatek znalostí a zkušeností také umožňuje zlým starcům být *doopravdy* zlí. Prostředí temného schodiště kamenné věže a zapadajícího slunce tomu dodalo správnou atmosféru. A i kdyby tohle samo o sobě k zastrašení Pollocka nestačilo, měli Packard a Gregory v záloze půl tuctu zamračených strážů. Dokonce i Oratorio za normálních okolností přátelský mladík, shlížel na Pollocka přísným, nemilosrdným pohledem.

„Když si pomyslím, že jsme ti důvěřovali,“ řekl Packard, protože tohle říkají lidé vždycky, když chytí špiona. Samozřejmě mnoho lidí nikdy nemá tu příležitost nějakého špiona chytit, takže to v širším hledisku není zase tak zprofanovaná fráze. „Zrazoval jsi nás Forteskovi, že je to tak?“

„Ne, mylordi! Nikdy.“ Pollock se od samého začátku mentálně připravoval na to, že bude dopaden, a vymyslel si hrdinnou a vtipnou odpověď na každou otázku, která se dala v takovém případě očekávat. Ale teď ho drželi dva silní gardisté, kteří mu tiskli ruce tak, že mu bolest vystřelovala až k ramenům a do šíje. Nebylo snadné zachovat si chladnou hlavu a zdání klidu.

„Kdo jiný by to mohl být?“ zeptal se Gregory Packarda. „Že by s námi hrál Fortescue dvojí hru?“ Podíval se na Pollocka. „Co ti řekl?“

„Nic! Já o Forteskovi nic nevím!“

„Komu byla určena ta zpráva?“

„Nikomu. Chci říct... ehm... bylo to pro můj receptářský klub. Znáte to, každý měsíc rozešlete svým známým jeden recept – tenhle byl na tvarohový koláč s mandličkami – a oni zase pošlou recept vám, takže– *auuáá!*“

Jeden ze strážných mu surově zkroutil ruku. Oratorio zamračil a pokynul mu, aby toho nechal.

„Samozřejmě je možné, že Fortescue jenom shromažďuje informace,“ řekl Packard. „Jsem si jist, že nám nedůvěřuje o nic víc než my jemu. To ještě nemusí nutně znamenat, že nás zrazuje.“

„To zjistíme,“ odpověděl Gregory. „Máme čas. Přimějeme ho mluvit.“ Podíval se na Pollocka a nejzlověstnější na tom bylo, že se nikdy *nesnažil* být zlý. Proste jen říkal pravdu. „Povíš nám všechno, co víš. O králi o ZMN, Thessaloniovi, Charliem, Forteskovi, všechno Jestli máš nějaká tajemství, která se dají vyzradit, vyzradíš je. Víš, že je to tak. Po několika hodinách budeš žebrot, abys nám to směl říct. I když se budeš svíjet v bolestech ještě několik dní poté, co s tebou skončíme.“

„Ne,“ zašeptal Pollock.

„Odved'te ho do kobek,“ rozkázal Packard Oratoriovi. „Do *Hvězdné komnaty*.“ Oratorio se teď tvářil skutečně nešťastně, ale kývl na dva svoje muže, aby rozkaz vyplnili.

Daleko se nedostali. Zespod se ozvalo prásknutí těžkých dveří, dupot nohou na schodech a objevil se princ, který za sebou vlekl Kateřinu. Přeletěl pohledem své strýce, stráže a zatčeného rodinného sluhu a okamžité mu bylo jasné, co se stalo. „Ty!“ zařval na Pollocka. „Špicle!“

„Ne!“

Princ pustil Kateřinu, která dopadla na schody a začala si třít zápěstí. S pěstmi zaťatými zamířil k Pollockovi. „Když si pomyslí, že jsem ti důvěřoval!“

„To jsme už říkali,“ skočil mu do řeči Packard. „Tak či tak, my ho přinutíme, aby nám –“

„Ty jsi mne zradil!“ zaječel Charlie. Vrhł se na Pollocka a přirazil ho ke zdi. Ve světle luceren se krátce zableskla ocel a dýka, kterou měl Charlie v opasku, najednou trčela v Pollockově hrudi. Oba strážní starého muže pustili a ustoupili. Pollock se vytřeštěně zadíval na rychle se zvětšující rudou

skvrnu která se mu objevila na košili, na jílec dýky, který Charlie stále svíral v ruce. Pak se jeho oči pomalu zvedly a setkaly se s princovými. Princ vytrhl dýku z jeho těla. Pollock obrátil oči v sloup a skácel se na Charlieho. Ten ho popadl a hodil ho do náruče Oratoriovi. „Zbav mě ho,“ vyštěkl. „Hod’ tu mršinu na hnojiště. Zrádce si lepší pohřeb nezaslouží.“ Zastrčil si dýku zpátky za opasek a otočil se k odchodu.

Oratorio mu pohledem probodával záda. Neřekl však nic, jen si přehodil mrtvé tělo přes rameno a vyšel z místnosti. Oba strážní ho následovali. Charlie se obrátil ke Kateřině. Ta se před jeho pohledem celá schoulila, zády přitisknutá ke zdi.

„Skutečně, Vaše Výsosti, to bylo nanejvýš nemoudré,“ řekl Gregory. „Pollock nám mohl poskytnout mnoho užitečných informací.“

„Na tom nesejde. Nepotřebujeme ho.“ Charlie stále probodával Kateřinu očima. „A teď mi odpovězte na jedinou otázku. Věděli jste, že tady naše lady Kateřina Duraceová je zasnoubena s generálem Forteskem? A že k tomu došlo už před několika měsíci?“

„Cože?“ zvolal Gregory.

„Kateřina?“ podivil se Packard.

„Přesně to jsem si myslel.“ Charlie se rozhlédl po zbylých strážích postávajících kolem a ukázal hlavou na vyděšenou dívku. „Odved’te ji. Dejte ji pod zámek.“

Dva strážní přistoupili ke Kateřině a jemně jí pomohli vstát. Další dva zaujali pozice před a za nimi. Celá skupina pomalu vykročila ke schodišti. Kateřina se otočila, aby na prince vrhla pohled plný vzdoru.

„Ne,“ řekl Charlie. Vojáci se zastavili. „Ne zpátky do věže.“ Princ ohrnul rty, až se mu zaleskly zuby. „Strčte ji do Barsteelu.“

„Jak se to jen mohlo stát?“ sténal Packard. Seděl v jejich obvyklé schůzovní místnosti, ruce vražené ve vlasech Předtím měli schůzku s aristokracií království, aby ujistili, že všechno jde stále podle jejich plánů, a stul teď pokrýval les prázdných lahví – portské pro konzervativce, klaret pro liberály. „Dělali jsme si starosti, že by s námi mohl hrát Charlie dvojí hru, a hlídali jsme si ho Dělali jsme si starosti, že by s námi mohl hrát dvojí hru Fortescue, a byli jsme na tu eventualitu připravení. Báli jsme se, že by se znenadání mohl objevit Thessalonius nebo že nás prozradí králův duch, a jistili jsme se pro ty případy. Ale Kateřina? Zdála se být tak... já nevím... tak vstřícná.“

„Chytřejší muži, než jsme my, už byli oklamáni hloupějšími ženami, než je naše slečna Duraceová,“ řekl Gregory, pomalu zvedl svou sklenici klaretu k plamínku svíce a zakroužil s ní. „Nevyčítej si, že jsi nedokázal předvídat jednání jedné z nich. Jejich myslí pracují v úplně jiné rovině než ty naše.“

„Domluvila se s Forteskem. Naplánovala si, že se stane královnou Noile a Damasku. Chápeš, co to znamená pro nás? Udělala z nás pitomce! Jak můžeš být tak klidný?“

„Protože kdyby nebyla dost dobrá, aby oklamala nás, neoklamala by ani Charlieho.“

„Jenomže ona ho neoklamala. On ji odhalil.“

„A strčil ji do vězení. Uklidni se, Packy. Nic se nezměnilo. Nalej si trochu klaretu. Tu láhev už můžeme docela dobře dopít.“ Gregory se cítil sebevědomý. Všichni damasští lordi se připojili k jejich klice. Všechny je přesvědčili, že pokud princ Charlie neopustí zemi dobrovolně, budou ho k tomu muset přimět násilím. Packard jim, slíbil, že s mladíkem promluví, ale velkou naději jim nedával. Gregory varoval, že princ regent má svou vlastní gardu a dobýt hrad by nebyla jednoduchá záležitost. Ztráty na životech by byly nevyhnutelné.

Packard přijal od svého bratra láhev a dolil si číši. „Zatraceně. Kéž by Charlie tak nepovolil uzdu svému temperamentu. Hrozně rád bych věděl, co to Pollock k čertu dělal.“

„Zajišťoval předávání informací mezi Kateřinou a Forteskem. Copak to není zřejmé? Co jiného by mohl dělat? Je to škoda. Promarnili jsme skvělou příležitost. Mohli jsme to využít a dodávat Forteskovi falešné informace.“ Gregory se zaklonil na židli. „Uklidni se, Packy,“ zopakoval. „Vůbec nic se nezměnilo. Fortescue neměl v úmyslu nechat Charlieho žít. Ví toho příliš mnoho. A my jsme zase neplánovali nechat naživu Kateřinu. I ona toho ví příliš mnoho. Pollock, jak se zdá, toho také věděl příliš mnoho, a Charlie ten problém vyřešil za nás. Stejně jsme ho nemohli nechat žít.“

„Nemůžu se uklidnit, Gregory, a hned ti povím proč. Za prvé, Forteskovo vojsko je už na hranicích. Přejde sem, ať už na něj budeme připraveni, nebo ne. To znamená, že už nám nezbývá dost času, abychom našli ZMN.“

„Takže se dostáváme zpátky k rezervnímu plánu. Sebereme všechny svoje prachy a prodáme zem Forteskovi, přesně jak jsme řekli Charliemu.“

„Dobře. A tím se dostáváme k bodu dvě. Nemůžeme zabít Kateřinu, když je teď zasnoubená s Forteskem. Našel by si nás a pak by nás zaživa stáhl z kůže. To znamená, že se stane královnou a z jejího úhlu pohledu budeme *my* vědět příliš mnoho. Jaký život si myslíš, že pak povedeme? Já ti to povím. Neklidný, nejistý a velice krátký.“

„Hmm,“ řekl Gregory. Pak se usmál a dal si nohy na stůl. „My přece Kateřinu nezabijeme. Zabije ji Charlie.“

Packard se nad tím zamyslel. „Ne,“ prohlásil a zavrtěl hlavou. Znovu se zamyslel. „Ano. Já vážně nevím, doopravdy si myslíš, že to udělá?“

„Ne, samozřejmě že ne. Pořád ještě je do ní zamilovaný. A neudělal by to, ani kdyby do ní zamilovaný nebyl. My to

uděláme za něho. My vydáme rozkaz, ale bude opatřen jeho pečeti. Jeho z toho budou obviňovat Nevidíš, jak dobře se to pro nás vyvíjí, Packy? Vlastně mě na ten nápad přivedl Charlie.“

„Zabít Kateřinu?“

„Navrhoval, že by vydání rozkazu k popravě lorda Gagnota mělo mladého Albemarla Gagnota vyprovokovat k útoku. No a my přece dobře víme, jak to štěně vzhlíží k lady Kateřině. Bude to na něj mít stejný účinek. Zaútočí na Charlieho hned, aby mohl Kateřinu vysvobodit. Běda,“ řekl Gregory, aniž by se mu ve tváři objevil výraz lítosti. „Přijde příliš pozdě na to, aby tu nebohou dívku zachránil. A pak, jestli se Gagnetovi nepodaří Charlieho porazit, Fortescue to dokončí za něj. Z toho nemá nejmenší šanci se vyvléct.“

„Doufám, že ne. Ten mladík mě začíná dost znervózňovat. Všechno se to nějak zvirtlo, Gregory. Vybrali jsme ho, protože nám připadal jako dokonale nezúčastněná třetí strana. Nikdy se nesnažil vznést nárok na trůn. Vlastně to vypadalo, že nechce vůbec nic, že nemá žádné cíle. Jen se tak poflakoval kolem, jak už to studenti dělávají. V životě by mě nenapadlo, že probodne člověka.“

„Zdá se, že když ze sebe budeš dost dlouho dělat zlého prince, dříve nebo později se jím doopravdy staneš.“

„My také popravujeme lidi, a nejsme zlí.“

„Ano, ale to je něco jiného. Děláme to ve jménu zajištění maximálního dobra pro co nejvíce lidí. Neděláme to pro sebe. Prospíváme tím damasské populaci jako celku.“

„Máš pravdu.“ Packard vzal ze stolu prázdnou láhev

Prohlédl si vinětu. „Tohle je doopravdy dobrý klaret, máme ho víc? Až odsud budeme mizet, nesmíme zapomenout zabalit si ho s sebou.“

„To nebude potřeba. Stále si myslím, že budeme schopni Forteska porazit.“

„Ale no tak, Gregory. Jestli jsme ZMN nenašli až doteď, už ji nenajdeme. Duch Charliemu nic užitečného neřekl a od té doby se už neukázal. Špatně jsme odhadli situaci. Měli jsme to přece jen raději zkusit s Jasonem.“

„Nemožné. Přece nemůžeme zabít jednoho z nás.“

„Ano, to je pravda.“

„A já si pořád myslím, že se nakonec všechno zlé v dobré obrátí.“ Vstal a zatahal za šňůru zvonku, aby zavolal sluhy a nechal je uklidit síň. „Zbraň magického ničení je koneckonců kouzelná. Objeví se na poslední chvíli, v poslední vteřině. Vždycky to tak dělají.“

Kateřina se náhle ocitla v prostředí, které se diametrálně lišilo od toho, na jaké byla zvyklá. Cely Barsteelu nebyly navrženy tak, aby byly pohodlné, a také pohodlné nebyly. Vlastně byly stěží víc než železné klece – navzdory jménu jen některé měly mříže z oceli* – s holou kamennou podlahou. Jediné malé okénko nabízelo výhled na nádvoří. Stál na něm popravčí špalek, takže Kateřina vyhlížením mnoho času netrávila. (Toto zařízení žilo samozřejmě výhradně pro šlechtu – obyčejní kriminálníci byli věšeni veřejně na prvním nádvoří). I za slunečních dnů pronikalo do cely jen málo světla a šero uvnitř pomáhalo dotvářet atmosféru zoufalé beznaděje. Skutečnost, že protější celu obýval markýz de Sadness Kateřině náladu nijak nezlepšila, protože ji neustále častoval poznámkami jako: ‚Hezké šaty. Zrovna takové jsem viděl přede dvěma lety v Illyrii,‘ nebo ‚Kdybyste počkala ještě čtrnáct dní, koupila byste úplně stejné střevíčky se čtyřicetiprocentní slevou.‘

* Barsteel – ocelová mříž, ovšem řečeno tak, aby čtenáři neunikla podobnost s jiným slavným vězením, jehož dobytím začala francouzská revoluce. Pozn. překladatele.

Jakkoliv byly cely konstrukčně jednoduché, rozhodně byly bezpečné. Návštěvníci Damassku často komentovali kvalitu veřejných budov, o kterých se vyjadřovali jako o prostých a nenápaditých, ale solidně stavěných. Bylo to tím, že všechny byly postaveny v rámci projektů veřejných prací při předchozích neúrodách. S levnou pracovní silou se toho dá dokázat hodně. Většina kletí byla přeplněná – markýz teď sdílel tu svou s lordem Gagnetem a zkorumpovaným městským odhadcem – ale Kateřina ji měla jako jediný vězeň ženského pohlaví sama pro sebe. Noc strávila na dřevěné pryčně, která sloužila jako postel, třesouc se pod tenkou vlněnou přikrývkou. Na to, aby trpěla zimou, bylo ještě příliš teplo – trásla se strachy. K ránu se jí ale podařilo své emoce dostat alespoň zčásti pod kontrolu. „Není čeho se bát,“ řekla si. „Charlie má zlost, ale to ho přejde. Není doopravdy zlý. Proto jsi přece před ním dala přednost Forteskovi.“ Pokusila se na svou situaci podívat z té lepší stránky. Vykoupala se a převlékla těsně před tím, než ji Charlie uvěznil, a večer mínila přijmout hosty, takže její obličej a šaty byly pořád ještě relativně čisté. Pokud ji někdo přijde navštívit, bude alespoň vypadat reprezentativně. A když nic jiného, určitě ji povolají k nějakému slyšení před dvorem, ne? Forteskova armáda byla na úpatí hor a čekala jen na znamení aby obsadila město. V nejhorším případě dorazí za několik málo dní. To vydrží. Nakrátko se ukázaly strážce „donesly jí z kavárny v přízemí cappuccino a sušenky. Ignorovala je. *Brzy se odsud dostanu*, myslela si, *takže si můžu klidně počkat na pořádnou večeři*. To ale bylo předtím než se strážce vrátily s mistrem popravčím.

Kateřina kata nikdy dřív neviděla. Nikdy si nezašla na popravu – dívat se, jak jsou lidé zkracováni o hlavu, i nepřipadalo jako zvlášť povznášející zábava. Ale popravčího poznala na první pohled – v tom svém vytahaném černém tílku, kalhotách a kápi, která zakrývala celý jeho obličej až na otvory pro oči, byl nezaměnitelný. Tam, kde měl ústa, měl látku

zvlhlou. Jen nebyl tak velký, jak čekala, a místo sekery si nesl obrovský scimitar. Zítra,“ řekl. „Jeho Výsost si v tomto případě nepřeje žádné otálení. Zítra za úsvitu.“

„Musí to být za úsvitu?“ zasténal strážný. „Proč to vy chlapi vždycky musíte dělat tak brzy?“ Strážný byl jeden z městských vojáků, čerstvý odvedenec, nikoliv člen profesionální palácové gardy.

„Co na tom sejde?“ opáčil popravčí sarkasticky. „Máš snad rande?“

„Náhodou ano. Zítra je neděle. Dnešní večer mám pořádně nabitý a myslel jsem si, že bych si zítra trochu přispal.“

„Ty máš fakt rande? Si děláš srandu.“

„A navíc s nóbl kočičkou,“ vychloubal se strážný. „Je to jedna z dam z paláce. Ale koukni se, je léto. Slunce vychází kolem páté ráno. Opravdu chceš vstávat tak brzy? Vždycky jsem si myslel, že celá ta záležitost s popravami za úsvitu je jen takové okřídlené rčení.“

„Není to okřídlené rčení. Myslíš si, že mě baví pařit se celý den v černé kápi?“ Popravčí si zastrčil ukazováček za přední díl trička a ostentativně jím zatřásl, aby pod něj pustil vzduch. „Zvlášť v létě. Jakmile vyjde slunce, je v té kápi zatracené vedro. Musí se to udělat brzy než slunce začne pražit.“ Otočil se ke Kateřině. „Pro vás to bude taky lepší, slečinko. Kdyby bylo moc horko, potila byste se a líčidlo by vám teklo po obličejí. Lidi by si mysleli, že bulíte. O moc lepší je udělat to dokud je po ránu ještě chládek. Ať si lidi pamatují, jak jste byla statečná.“

„Mohli bychom počkat do večera,“ navrhla Kateřina „Mně nevádí si počkat.“

„Nemohli.“ Popravčí zavrtěl hlavou. „Večer musím vzít synka na fotbal.“

„A já mám přijít k mámě na večeři,“ ozval se strážný „Poslyš, nemůžeš to odložit alespoň o pár hodin? Na nádvoří je

většinu dne stín. Slunce tam začíná doopravdy pražit až po poledni.“

„No,“ zamyslel se popravčí. „Řekl bych, že by mi taky nevadilo trochu si přispat. Co takhle, řekněme, o deváté?“

„V deset,“ opáčil strážný. „Vždyť to nebude trvat dlouho, že? Ufikneš jí hlavu a lidi ještě stihnou vrátit se domů na pořádnou nedělní baštu.“

„Tak tedy v deset,“ souhlasil popravčí. Přehodil si meč přes rameno a zamířil spolu se strážným zpátky ke schodišti. „Jestli to svoje děvče bereš na gáblík, zkuste La Terrace. Mají tam docela dobré menu za pevnou cenu a jsou v tom i šampaňské koktejly.“

„Šampaňské koktejly? Myslel jsem, že vy chlapi pijete Krvavou Mařenu,“ řekl strážný. „Chá, chá,“ jejich hlasy pomalu utichaly na schodech.

„Pořád ti ještě zbývá Gagnot,“ pomyslela si Kateřina. „Abe tě zachrání. Dostaneš se odsud natotata.“

„Co má tohle všechno být?“ zeptal se Charlie. Díval se na hromadu kovu na stole. Vedle leželo několik tlustých vycpávek a tlustá kniha vázaná v kůži. „Vaše zbroj, sire,“ řekl Oratorio.

„Tohle není moje zbroj.“

„Bojím se že je, Vaše Výsosti. Vaši strýcové ji nechali nabarvit na černo někdy tou dobou, kdy vám vyměnili šaty. Tvrdili, že to podpoří vaši image.“

Charlie roztrpčeně potřásl hlavou. „Alespoň že velikost zůstala stejná.“

„To ano, sire. Zkontroloval jsem to. Většina dílů je prakticky stejná jako u mé vlastní zbroje.“

Gagnotova výzva přišla necelou hodinu po Kateřinině uvěznění. Charlie poslal vzkaz, že ji přijímá, po stejném

poslovi. Zvedl ze stolu knihu. „Co je tohle? Code Duello, předpokládám?“

„Ne, Vaše Výsosti. Code Duello je pro profesionální duelanty. Vy jste amatér, takže pro vás platí Code Duellittante. Přinesl jsem vám výtisk z knihovny.“ Oratorio vzal knihu a otevřel ji na straně s obsahem. „Najdete tam toho spoustu o újmách na cti. Je tam újma na cti přímá i nepřímá, nespravedlivá újma na cti, neprokázaná újma na cti, újma na cti invektivní – to když je doprovázena urážkou – a újma na cti subjektivní – to když je to věc názoru.“

Charlie mu nahlédl přes rameno. „A újma na cti konjektivní?“

„To jsem nikdy nepochopil. Občas ji používají Francouzi. Tak či tak, ten, kdo utrpí újmu na cti, má volbu zbraně. Další kapitola pojednává o výběru sekundantů, sextantů – to je pro námořní souboje – a sextánek, v případě soubojů gymnazistů.“

„Jak je vidět, mysleli na všechno.“

„Pravidla stanovují, že výzva nesmí být doručena v noci! Sokové musí dostat čas, aby zchladli, a pokud jsou opilí, musí mít příležitost se prospat. Nesmí být doručena před snídaní, protože hladoví lidé jsou popudliví. A nesmí být doručena v přítomnosti půvabné ženy, protože pak by muž mohl se soubojem souhlasit jen proto aby udělal dojem na dámu, a ne aby učinil spravedlnosti zadost.“

„Co když je u toho ošklivá žena?“

„Skutečný gentleman se ke všem ženám chová jako kdyby byly půvabné.“

„Ano, samozřejmě.“

Oratorio knihu zavřel. „Existuje spousta důvodů, abyste ten souboj odmítl, Vaše Výsosti. Jsem si jist, že Gagnot vás vyzval na souboj jedine proto, že to vzhledem k tomu, že jste jeho otce obvinil z korupce, považuje za svou povinnost. Kdyby to neudělal, nepřímou by tím potvrdil otcovu vinu. Ale vy nemusíte výzvu přijmout.“

„Už jsem ji přijal, Oratorio. Co si myslíte o tomhle černém chocholu?“

„Bojím se, že chocholům jsem na chuť nikdy nepřišel.“

„Ani já ne.“ Charlie otrhal z přilby pštrosí pera. „Myslím, že bychom to mohli zkusit s tímhle.“ Zvedl dlouhý meč, potěžkal jej, vytáhl jej z pochvy, pozorně si prohlédl ostří, vrátil jej do pochvy a pak jej předal Oratoriovi, aby ho také zkontroloval. Kapitán hlídky jej vytáhl a několikrát jím zkusmo švihl nad hlavou a kolem ramen. Zamračil se. „Není příliš dobře vyvážený, Vaše Výsosti.“

„Ocel taky za moc nestojí. Snažím se podporovat domácí výrobu, i když v Damasku žádné dobré zbrojře nemáme. Nepočítal jsem s tím, že jednou budu něco takového potřebovat.“

„Ano, používají se většinou jenom při přehlídkách.“

„A já se vsadím, že ani tohle nebude nic jiného. Víte, jak tyhle formální souboje obvykle vypadají. Gagnot přijde se svou suitou. Já přijdu se svou suitou. Gagnot vyrazí vpřed a vmete mi do tváře svou výzvu. Já vyrazím vpřed a jeho výzvu přijmu. Sudí zkontroluje naše zbraně. Sudí zkontroluje zbroj. Začne hrát hudba. Všichni se hrnou ke stánkům s občerstvením. Je namalován ring. Sudí zkontroluje ring. Shromážděným divákům je přečten *Code*. Naši sekundanti se setkají. Potvrdí, že oba na souboji trváme. Znovu začne hrát hudba. Všichni se rozejdou na čaj.“

„Já vím, jak to myslíte, sire. Je snadné někoho vyzvat na souboj, ale jen málo duelantů dychtí do sebe skutečně bodat a sekat.“

„No, já po tom také netoužím. Myslíš, že řekne něco jako: ‚My se ještě setkáme,‘ nebo: ‚Příště to s tebou skoncuji,‘? Vsadím se, že ano. Bylo by mu to podobné.“

„To nemohu říct, sire.“

Princ se na něj podíval. „Já vím, že jsi nešťastný kvůli Pollockovi a Kateřině, ale situace si žádala drastické řešení.“

Pro tebe se tím nic nezmění. Pořád jsi zodpovědný za obranu hradu.“

„Znám svou povinnost, sire.“

„Jak to přijala Rosalinda?“

„Ne moc dobře, sire. Pláče.“

„Až to bude za námi, všechno pochopí. Poslyš, Oratorio, ty přece víš, jak se situace má. Při první vhodné příležitosti se vzdej Forteskovi. Postarej se, aby to všem tvým mužům bylo jasné. Nesnažte se držet hrad proti jeho armádě, ať už u toho budu, nebo ne. Nemá to smysl. Oni jsou profesionálové. Nebudou s vámi zacházet zle.“

„Ano, sire. Muži už byli v tomto směru instruováni.“

„Kdy že to vlastně Abe říkal, že začneme? Nepojal to jako jednu z těch věcí, co se odehrávají za úsvitu, že ne?“

„Ne, sire. Můžeme ho čekat někdy dopoledne.“

„Tak trochu počítám s tím,“ řekl Charlie, „že Gagnet nedokáže zvládnout svoje muže. Při troše štěstí se řady brzy změní v nikým neřízený dav. Nemá žádnou zkušenost s velením mužům v bitvě.“

„To my také ne, Vaše Výsosti,“ odpověděl Oratoři

Poblíž úpatí strmých svahů hor, které se tyčily nad přístavem Noile, stál uprostřed malé mýtiny hostel. Nebyl zvlášť dobře umístěný, protože se nalézal několik set yardů od cesty, ale mýtiny byla široko daleko jediný kousek rovné země vhodný pro stavbu větší budovy. Okolní lesy zajišťovaly ideální soukromí, a proto skvěle vyhovoval mnichům Matky. Rezervovali si všechny pokoje a Siao propašovali dovnitř zamaskovanou jednou z jejich světle modrých kuten s kápí. Na utajení jí vlastně nijak zvlášť nezáleželo, ale dělala v prognostické branži dost dlouho, aby dokázala ocenit trochu toho tajemna. Teď stála u okna a dívala se, jak vozy a zbytek

mnichů pokračují po cestě k přístavu. Zátoku jí zakrývaly stromy, ale ráno ji viděla z hřebenu hory. A viděla i loď se světle modrými vlajkami, která ji odsud odveze.

„Nejraději bych šla s nimi,“ řekla jednomu z mnichů, kteří s ní zůstali, aby ji střezili. „Ve městě jsem nebyla, co jsem se stala velekněžkou. Bylo by hezké trochu si před odjezdem nakoupit.“

„Napište mi seznam, co potřebujete, a já vám to seženu.“

„To není totéž, Singu. Mohla bych si tam zaskočit za soumraku. V převleku.“

Sing zavrtěl hlavou. „Krámy se večer zavírají. A zamaskovat vás není snadné. Teď, když je nás tu tolik, se po vás budou lidé dívat. Velekněžka se musí objevit se vši slávou a pompou příslušející jejímu postavení. Nemůžete si Jen tak zaskočit do hospůdky a objednat si utopence. Lidé by ztratili úctu k vašemu úřadu.“

„Hmm“ Siao odstoupila od okna a svalila se na postel zvedla jednu po druhé několik odborných publikací – *Rukověť moderního jasnozření, 101 neurčitých prorocství pro každou příležitost a Svalové čtení pro pokročilé* zalistovala v nich a zase je odložila. „Kdy vstoupím do města?“

„Zrovna pracují na harmonogramu. Ne moc brzy. Patrně někdy kolem poledne. Musíme dát ulicím šanci se zaplnit. Realizační tým už na tom pracuje. Očekáváme, že se shromáždí slušný dav lidí, kteří si přijdou poslechnout tvoji řeč na rozloučenou.“

„Už jsem se to naučila nazpaměť. Není to moc vzrušující, co?“

„Jak to myslíte?“

„No, v podstatě se v ní říká jen ahoj, bylo hezké vás poznat, tak buďte hodní a teď se rozejděte v pokoji a věřte v sebe. Copak něco takového může lidi skutečně inspirovat? Je to vůbec k něčemu?“

„Ne, ale je to tradice. Co jiného byste chtěla říct? Sbohem, a teď se zase vraťte ke vzájemnému vyvražďování?“

„Dala bych si šluka.“

Sing se zatvářil překvapeně. „Ne, Vaše ctihodnosti. Tohle jsme už přece probrali. Teď už to není součást vašeho životního stylu.“

„Já vím, já vím,“ povzdechla si Siao. „Neříkala jsem, že si ho *dám*. Říkala jsem jen, že bych si ho *dala*.“

„Už jste si prostudovala složky?“

Podrážděně na mnicha pohlédla. „Už jsem ti to říkala. Nemám v úmyslu naučit se nazpaměť tlustospis každého aristokrata v Noile. Ne kvůli jedinému průchodu městem. Realizační tým pracuje na zhuštěných výtazích. Všechno, co potřebuji, je pár lehce zapamatovatelných informací o každém veřejném činiteli, se kterým bych se mohla setkat.“

Mnich se na okamžik zatvářil, jako kdyby se s ní o to chtěl přít, ale vyrušilo je zaklepání na dveře. Vstoupil další mnich s balíčkem kartotéčních lístků zabalených v hnědém papíře. Podal je Singovi a ten je předal veleknězce. Ta je rozbalila a zalistovala jimi. „Výborně,“ řekla oběma mužům a obdařila je úsměvem. „Tohle naučím za dnešní večer. Oni už věří tomu, že znám jejich minulost i budoucnost. Stačí, abych utrousila pár vhodných poznámek, kterými jejich víru utvrdím.“

„Nejsou to žádná hluboká, temná tajemství,“ řekl druhý mnich omluvně. „Většinou pouhé drby a všeobecně známé informace.“

„Nic víc nepotřebuje,“ řekl mu Sing. „Už v její moc věří. Velekněžka jim musí dát jen něco, na čem by mohla jejich obrazotvornost pracovat.“

„Na druhé straně,“ ozvala se Siao, „chtěla bych kompletní, aktualizovanou složku Zlého prince Charlieho. Nejčerstvější informace, které o něm máme.“

Oba mniši překvapeně vzhlédli. „Proč?“

„Prostě mě to zajímá, to je všechno.“

„Je v Damasku. Není pravděpodobné, že si sem přijde poslechnout vaši řeč. A už jste se s ním rozloučila.“

„Kdo ví, co skrývá budoucnost?“ opáčila Siao.

Nikoho asi nepřekvapí, že Kateřina prožila další bezesnou noc. Většinu jí strávila přecházením po své kleci, přičemž se pravidelně zastavovala u okna, aby se podívala na popravčí špalek, pro případ, že by přece jen nějakou naprosto nepravděpodobnou náhodou zázračně zmizel. Byl tam pořád, dobře osvětlený měsíčním světlem. Napadlo ji, jestli už byl použit. Stěti byl trest pro ty, kdo byli usvědčeni z vlastizrady, a až doposud s tímto zločinem v Damasku žádné problémy neměli. Žádná cizí země netoužila vyzvědět jeho tajemství a nikdo mimo královskou rodinu necítil potřebu mu vládnout. Bylo docela možné, že zasvětlí úplně nový špalek.

Ve vedlejší kleci zabředli markýz de Sadne a lord Gagnot do zdánlivě nekonečné hádky ohledně Gagnotova prodeje obilních rezerv, přičemž lord nepřestával prohlašovat, že měl právo nakládat s nimi podle své vůle. Markýz apeloval na Kateřinu, aby ho podpořila. „Lidé hladoví,“ řekl. „Nemají chleba, kterým by se nasytili.“

„No tak ať jedí bábovky,“ odpověděla Kateřina popuzeně, protože ji právě teď nezajímaly žádné jiné problémy než její vlastní. Ale sotva to vypustila z úst, už toho litovala. Zmocnilo se jí silné podezření, že by se ta replika mohla dostat do dějin jako její poslední slova, a neznělo to úplně správně. *Tak ať jedí housky? Tak ať jedí loupáky?* Ne. *Tak ať jedí koblihy?* Tak to už vůbec nebylo ono. *Dalamánky?* Ne, ty se taky dělají z chlebového těsta. Měla to slovo na jazyku, ale ne a ne si ho vybavit.

Pořád nad tím ještě dumala a přecházela sem a tam po své cele, když zbytek bloku už dávno spal. Znovu se podívala na

popravčí špalek. Teď na něm seděla kočka. V Barsteelu bylo jen málo krys. Nepovalo se tam dost jídla, aby je to přilákalo, a hradní kočky je stačily zahnat. *Škoda*, pomyslela si Kateřina. Docela ráda by teď ve své kleci nějakou tu krysu měla. Nakopla by ji, až by jí ta její malá korálková očička vylítla z hlavy.

Ulehla na postel, pak z ní zase vstala a šla k oknu. Rozhodla se, že tam zůstane celou noc a bude se dívat na východ slunce. Mohl by docela dobře být poslední, který uvidí. Stála u okna skoro hodinu, než si vzpomněla že není obrácené na východ. Sluneční paprsky do něj dopadnou až někdy po poledni. Pomyslela si, co Albemarlovi Gagnetovi trvá tak dlouho. Ti muži! Nedal na ně spoolehnot s ničím. Jistě, byli dost pohotoví když šlo o květiny a malé dárky, ale když jste je pověřili jednoduchým úkolem, jako třeba zajít k zelináři a koupit hlávku salátu nebo vás vysvobodit z nedobytného vězení, jediné, čeho jste se od nich dočkali, byly výmluvy.

Znechuceně se vrátila ke své pryčně a posadila se n ni. Napadlo ji, jestli by neměla začít plakat. Když se do toho pustí teď, bude do deseti hodin vybrečená a pak bude moci čelit smrti s nehybnou tváří. Pak to zamítla. Kdyby to udělala, určitě by vzbudila všechny vězně a ti by to vyžvanili, takže by do historie vstoupila jako slabá žena. A to rozhodně nehodlala. Bude si to ještě muset promyslet. Kromě toho, Abe se mohl objevit každou chvíli a ona nechtěla, aby ji viděl s opuchlými očima.

Čas plynul. Venku začalo svítat. Ostatní vězňové se začali vrtět. Kateřina dál seděla na svém lůžku, mlčky hleděla na podlahu a šoupala jednou nohou. Pak uslyšela zvuky ozývající se od schodiště: někdo pomalu stoupal nahoru. Zamračila se. Strážný říkal, že bude spát. Neměl se tu objevit ještě kolik hodin. Že by jí přinesli její poslední jídlo? Pak se dveře na konci chodby otevřely a ona uviděla černou katovskou kápi.

Ostatní vězňové byli rázem na nohou, přilepení k mřížím. Lord Gagnot se tvářil zděšeně. Markýz de Sadne si olizoval rty a těžce oddechoval. Nikdo neřekl ani slovo. Tiše se dívali, jak černě oděná postava odemyká dveře Kateřininy klece. Ta dál seděla na prýčně a hleděla na něho v hrůze. „Jdete brzy,“ řekla. „Můj čas ještě nenastal.“

Neodpověděl, jen ji trhnutím zvedl na nohy a vyvlekl ji z klece. Omámené mu dovolila, aby ji odvedl ke dveřím. Teprve když se za ní zabouchly, zmohla se na odpor.

„Ne“ vydechla chraptivě, vytrhla ruku z jeho sevření a odtáhla se před ním ke zdi. „Ne! Ještě není čas.“ Jedna noha jí uklouzla na schodu. Ztěžka dopadla na zadek. Z otvorů v kápi na ni zvědavě hleděly krví podlité oči.

„Ještě není deset hodin. Sám jste to říkal. Vzpomínáte? V deset. La Terrace? Šampaňské koktejly?“ Vstala, popadla ho za tričko a zacloumala jím. „Pořád mám ještě čas!“

Pak se proti své vůli rozplakala. Okamžitě však vzlyky potlačila a utřela si oči hřbetem ruky. Ne, neztratí svou důstojnost před tímto mužem.

Popravčí ji vzal za obě ruce a jemně ji zvedl na nohy. Teprve teď si všimla, jak staré to jsou ruce, jak žilnaté a sukovité. Pak si zastrčil prst pod kápi a nadzvedl si ji. Vzhlédla, aby se mu podívala do tváře. Objevil se bílý plnovous lehce potřísněný vínem, pak masa rozcuchaných bílých vlasů, které lemovaly vrásčitý, laskavý obličej. Usmál se na ni.

„Pollocku?“ vydechla.

„Ten parchantský princ regent se dopustil osudové chyby,“ poznamenal Albemarle s ponurým uspokojením. Upravoval si na ramenou tlusté vlněné vycpávky, zatímco jeho panoš mu k dolní části těla připevňoval jednotlivé části plátové zbroje.

„Volba zbraní byla na něm, a stejně si vybral dlouhý meč. Vím naprosto spolehlivě, že nikdy nebyl u jízdy. Je nepravděpodobné, že by měl nějakou zkušenost s bojem s těžkým mečem a štítem. Pochybují, že se vůbec udrží na hřbetě svého koně.“

Packard a Gregory zamyšleně přikývli. Byli ve zbrojnici Gagnetova panského sídla. Packard seděl na jediné zbylé židli, která se v místnosti nacházela. Gregory stál a opíral se o hůl. Na stěnách kolem nich visel široký sortiment nejrozličnějších zbraní, většinou těžké jezdecké šavle a meče s lamači ostří, končírky a kordy, a dokonce i dvorský meč. Lehčí zbraně byly mnohem zdobenější. Některé měly dokonce jílce posázené polodrahokamy. Zato těžší čepele byly strohé a funkční. Gregory si všiml i všechny mají jedno společné. Byly dobře nakonzervované, bez sebemenší stopy po rzi a ostře nabroušené.

„Zajímalo by mě,“ řekl Pollock, „jestli si myslí že pro něj bude bezpečnější bojovat v drátěné košili.“

„Jestli ano, tak se plete,“ odpověděl Gagnet. „Jeho zbroj je nepochybně slavnostní. Je vyrobena, aby dobře vypadala, ne pro skutečný boj. Ochrana, kterou poskytuje, je u ní až na druhém místě.“ Zabušil pěstí do svého hrudního plátu. „Tohle je opravdové brnění, vyrobené pro bitvy. A při našich trénincích se osvědčilo. Je jednoduché, funkční a odolné.“

„Takže jsi si jistý, že nebudeš mít problém ho porazit?“

„Vůbec žádný.“

„Nemůžu ani vyslovit, jak moc je mi to líto,“ řekl Gregory. „Nikdy by nás nenapadlo, že to skončí takhle.“

„Za několik hodin skončí on. Já si teď spíš dělám starosti o lady Duraceovou. Možná bych se ještě mohl pokusit probít do Barsteelu a osvobodit ji i svého otce.“

„Nemyslím, že by to bylo moudré,“ namítl Packard spěšně. „Tam je patrně nejbezpečnější. Stěny věznice ji ochrání před pouličním násilím, které by mohlo propuknout.“

„Ale co když se Charlie rozhodne popravit ji ještě před soubojem? Já znám ten typ. Taková zlomyslnost by mu byla podobná.“

„Neboj se,“ řekl Gregory. „Nezapomínej, že celé město ví, že s tebou má dnes ráno souboj. Princ regent možná popravu nařídil, ale nikdo ji nevykoná, dokud nebude známo, kdo v souboji vyhrál.“

Gagnot se podíval na hodiny. „Pořád je ještě čas. Mohl bych ji navštívit, ještě než vyrazím.“

„Ne!“ zvolal Gregory rychle. „To není dobrý nápad.“

„Proč ne?“

„No, víš přece, jak se ženy dovedou strachovat,“ řekl Packard. „Rozrušilo by ji, kdyby se dozvěděla, že tě čeká souboj.“

„Protože jí na tobě velice záleží,“ dodal Gregory.

„To je pravda. Tak jí o tom souboji neřeknu. Jenom se přesvědčím, že je v pořádku.“

„Už máš na sobě zbroj. Není dost času, aby sis ji sundal a pak si ji zase oblékl. Já ti povím, co uděláme. Packy a já za ní zajdeme a ujistíme ji, že ji brzy přijdeš vysvobodit.“

„Raději bych jí to řekl sám,“ namítl Gagnot. „Ale nejspíš máte pravdu.“ Zvedl helmu a prohlédl si péra, která ji zdobila. „Co říkáte na tenhle chochol?“

„Je moc hezký,“ odpověděl Packard.

„Co to má být?“ zeptal se generál Fortescue.

„Gryf,“ odpověděl sochař. Uhladil skicu na stole, aby si ji zákazník mohl lépe prohlédnout.

„Žádal jsem koně.“

„Já bych chtěl zkusit něco nového.“

„Zadal jsem tu zakázku vám, protože jste nejlepší sochař přes jezdecké sochy ve Dvaceti královstvích. A žádal jsem vás o koně, protože chci koně.“

„Dělat koně mě už unavuje. Chci se rozvíjet.“

„A co je zase tohle?“ Fortescue odsunul skicu stranou a prohlížel si jinou, která byla pod ní. „Tygr?“

„Přesně tak,“ odpověděl sochař hrdě. „To je alegorie, jízda na tygrovi představuje problém, kterému jste musel čelit, když jste se rozhodl obnovit pořádek v Noile.“

„Překvapuje mě, že jste mě neposadil na draka. Nebo na jednorožce.“

Sochař bolestně zkřivil obličej. „Ti jsou tak zprofanovaní, generále.“

„A co má být tohle? Obří delfín?“

„Kosatka. Jedete na zádech velryby zabijáka a v ruce držíte trojzubec. Přemýšlejte o tom, generále. Byla by to skvělá fontána. Navrhl jsem to tak, že se budete vypínat k nebi ze zpěněné vlny. Přirozeně, některým lidem by se mohlo zdát, že je kosatka pro alegorii příliš krvelačná“

„A tady na té skice jsem obklopený vlky. Ti nejsou krvelační?“

„Vlci si získali svou špatnou pověst naprosto nezaslouženě. Ve skutečnosti jsou to inteligentní tvorové, kteří starostlivě pečují o svá mláďata a vybírají si partnery na celý život.“

„Ušetřete mě toho. Předpokládám, že máte i nějaké skice koní.“

Sochař neochotně otevřel druhou složku na skici a vytáhl z ní další hromádku návrhů. Podal je generálovi. „Já jen žádám, abyste k tomu přistupoval s myslí otevřenou, generále.“

„Myslím, že tady trochu předjímáte,“ řekl Fortescue, když se podíval na první skicu. „Když má kůň jednu nohu ve vzduchu, znamená to, že jezdec byl zraněn v boji. Když má ve

vzduchu dvě nohy, byl jezdec v boji zabit. Já ještě žiju a všechna moje zranění byla díkybohu lehká.“

„To je jen obecně rozšířený nesmysl,“ prohlásil sochař. „Spousta lidí si *myslí*, že pro jezdecké sochy existuje nějaký kód, ve skutečnosti to tak ale není. Můžete navštívit historická bojiště a v mnohých případech to tak skutečně vypadá, ale to je jen pouhá náhoda. Kůň na jezdecké soše může stát jakkoliv.“

Fortescue si znovu prohlédl skici. Byly nakresleny uhlem na velínu. Musel si dávat pozor, aby nerozmazal impozantní postavu s mečem zvednutým do vzduchu, vlasy rozcuchanými větrem. „Tenhle kůň je obrovský. Na tak velkém koni jsem jakživ neseděl. Nikdy jsem tak velkého koně ani *neviděl*. Jaké je to plemeno?“

„To je umělecká nadsázka. Lidé chtějí, aby byli jejich hrdinové a koně jejich hrdinů větší, než ve skutečnosti jsou. Jsou tak zvyklí vidět sochy s koňmi v nadživotní velikosti, že kdybych ho udělal takového, jaký doopravdy je, vypadalo by to, že jedete na poníkovi. Ze stejného důvodu jsem vám zvětšil svaly.“

„Ne, takové je mám i ve skutečnosti.“

„Máte pravdu, máte,“ ujistil ho sochař rychle. „Socha bude z nerezavějící bronzové slitiny. Podstavec uděláme ze žuly z místního dolu. Plaketa bude rovněž bronzová.“

„Viděl jsem několik soch vyrobených z toho nového bílého bronzu. Řekl bych, že vypadají docela dobře.“

„To není materiál pro vás, pane,“ prohlásil sochař rozhodně. „Je v něm příliš mnoho zinku. Věřte mi. Za několik let se ty sochy rozpustí v dešti.“

Do velitelského stanu vešel Forteskův pobočník a postavil se do pozoru. „Omluvte mě,“ řekl Fortescue sochaři a vrátil mu skici. Vyšel ven a pobočník ho následoval. Před stanem už na něj čekali velitelé jednotlivých pluků. Vojsko tábořilo v nehlubokém údolí obklopeném hřebeny hor. Svahy byly porostlé stromy. Údolí zaplňovaly stany, vozy, muly, muži,

koně a táborové ohně. Přestože Fortescue nemohl vidět přes hřebeny hor, zadíval se směrem k Damasku. Věděl, že je vzdálený už jen půl dne pochodu.

Otočil se a rozhlédl se po údolí. Vojáci ještě nebyli připraveni nastoupit, ale ohně už uhasínaly, koně byli sedláni a stany strhávány. S výjimkou pluku generála Chomleye. Jejich stany nebudou strženy, dokud se jeho muži nepřevléknou do parádních uniforem. Chomley se tvářil zachmuřeně. Fortescue se tiše zasmál. „Uklidněte se, pánové. Pojd'te dovnitř, dáme si sklenku portského. Nepochodujeme přece do boje. Je to obyčejná přehlídka. Byli jsme sem *pozváni*. Postačí jim pouhá ukázka naší síly.“

„Ano, pane,“ odpověděli všichni, ale Chomley dodal „Pokud jsme nebyli zrazeni, pane.“

„Proto jsou tady ostatní pluky. Máme tu vozy plné jídla a všichni ti vojáci jsou tady, aby je hlídali a zabezpečovali zásobovací trasy. To je naše krycí historka a toho se budeme držet. Je to všem jasné?“ Přikývli „Dobře. Tak pojd'te dovnitř a dejte si se mnou sklenku portského.“ Chomley následoval svého velitele do stanu. Ostatní následovali Chomleye. Sochař si mezitím sbalil všechny svoje skici do složek. Fortescue mu položil ruku na rameno. „Znáš prince regenta Damasku?“

„Zlého prince Charlieho? Ano, generále.“

„Udělej nějaké skici jeho sochy. Toho chlapce čeká těžký úděl. Myslím, že si zaslouží nějakou trvalou památku.“

„Žádný problém, pane. Má to být stojící socha, sedící nebo jezdecká?“

„Posad' ho třeba na koně. Je to mladý muž a určitě by chtěl, aby si ho lidé pamatovali takhle. Dvě nohy ve vzduchu.“

„Dvě nohy?“ zeptal se Chomley. „Očekáváte, že bude princ regent zabit v boji, pane?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Fortescue. „To je jen pouhá náhoda.“

„Ale...“ řekla Kateřina. „Jak... proč... jak se vám podařilo... cože?“ Slabší žena by možná omdlela. Kateřina Duraceová nebyla omdlévací typ. Podle ní ženy omdlévaly jen proto, že si příliš utáhly korzet. Přesto teď cítila, že kdyby někdy chtěla být omdlévací typ, teď by k tomu byla ta správná příležitost.

Jako všichni na hradě samozřejmě věděla, že se na hradebním ochozu zjevoval králův duch. Na vlastní oči viděla, jak byl Pollock probodnut, a viděla krvavou skvrnu která se mu objevila na prsou. A na schodišti bylo koneckonců dost šero. Takže bylo vcelku pochopitelné, se dospěla k názoru, že si pro ni přišel pekelný démon a chystá se ji odvléct vstříc zatracení věčnému.

A když si ten démon sáhl pod halenu a vytáhl dýku, krev jí ztuhla v žilách.

„Divadelnická dýka,“ řekl Pollock a podal jí ji. „Vidíte, čepel zajíždí do jílce. Jeho Výsost ji dostala od hereckého souboru. Vytváří dokonalou iluzi probodnutí, zvláště ve slabém světle.“

Kateřina od něj vzala dýku roztřesenýma rukama. U jílce byla trochu nabroušená, ale špičku měla úplně tupou. Přitlačila jí proti dlani. Když čepel skutečně lehce vklouzla do jílce, zaplavila ji vlna nesmírné úlevy. Prohlédla si ji pořádně a uvědomila si, že je to ta dýka, kterou Charlie nosil u pasu.

„Musíme sebou hodit,“ řekl Pollock. „Pojďte.“ Znovu ji vzal za ruku a táhl ji dolů po schodech. Dole se zastavil a sundal si katovskou kápi. Pak pomaloučku otevřel dveře, vystrčil hlavu a opatrně se rozhlédl na obě strany.

„Kam jdeme?“

„Zpátky do hradu. Je čas, aby Charlie odjel ze země, a vy pojedete s ním. Tady už nejste v bezpečí.“

„V bezpečí nejsem s Charliem! On mě chce zabít!“

„Vůbec ne. Rozkaz k vaší popravě podepsali Packard a Gregory. Zařídili to tak, aby vina padla na Charlieho. Ulice jsou teď prázdné. Poběžme.“

Přeběhli ulici a zamířili ke hradu, přičemž využívali temné uličky a průchody. „Stejně to pořád nechápu,“ řekla Kateřina. „Charlie přece tu dýku dostal už před mnoha týdny. Copak jste tohle všechno plánovali dlouho?“

„Neplánovali jsme vůbec nic. Improvizujeme. Charlie je přesvědčen, že Packard s Gregorym zabili jeho otce a myslí si, že se pokusí zabít i jeho. Tu dýku si vzal aby mohl sehrát vlastní sebevraždu, kdyby se dostal do úzkých. Pak, když viděl, že se mě jeho strýcové chystají mučit, předstíral, že mne v záchvatu zlosti zabil. Tak mne mohl dostat z hradu.“

„Takže ty jsi věděl, že je to divadelnická dýka?“

„Ne, dokud mne s ní nebodl. Naštěstí mám jisté herecké zkušenosti. Dokázal jsem improvizovat. Tudy.“

Odlepil se od stěny a proběhl kolem západní strany hradu. Kateřina měla ještě spoustu otázek, které mu chtěla položit, ale starý muž už zpomaloval a sotva lapal po dechu. Přehodila si jeho ruku kolem krku, aby ho podepřela, a společně dorazili ke hradbám. Pollock se o ně opřel zády, aby se vydýchal.

Rozhlédla se. V západní hradbě nebyla brána. Pak uviděla několik koní, osedlaných a s nasazenými postroji, připoutaných ke sloupku. „Jak se dostaneme dovnitř?“

Pollock ukázal nahoru. Skoro ve stejném okamžiku se shora spustil provazový žebřík. Kateřina vzhlédla. Nikoho neviděla. „Kde jsou všechny strážé?“

„Na hradě zůstala jen minimální posádka. Všichni ostatní teď jedou jako doprovod prince regenta na souboj s Gagnetem. A teď, vylezte nahoru.“

Kateřina se jala s jistými obtížemi šplhat po žebříku. V duchu si říkala, že cest nahoru a dolů už si dnes svůj díl užila a to je teprve ráno. Nahoře se štíhlá ručka chopila jejího zápěstí a vytáhla ji na hradbu. Ručka patřila Rosalindě. Objala Kateřinu

a zašeptala jí do ucha: „Vážně jsem si nepomyslela, že ti budu pomáhat uprchnout do hradu.“

„Ještě mí to budeš muset všechno vysvětlit. Pojd', pomůžeme Pollockovi.“ Pokusily se ho vytáhnout na provazovém žebříku, ale ani spojenými silami se jim nepodařilo s věrným rodinným sluhou hnout. Nakonec vylezl vlastními silami, přepadl přes hradbu a zůstal vyčerpaně ležet na zemi.

„Uf. Ty hradby jsou dnes nějak vyšší, než bývaly dřív.“

„Příliš mnoho vína a tabáku,“ připomněla mu Kateřina vyčítavě.

„Prosím. Tohle slyším od prince pořád.“ Pollock se obrátil k Rosalindě. „Co ten chlápek, který měl hlídat celou lady Duraceové?“

„Spí. Včera večer jsem mu dala do jídla odvar z makovic. Nevzbudí se ještě celé hodiny.“

„Dobře.“ Pollock se namáhavě postavil na nohy. „Pojďte za mnou, dámy.“

„Kam jdeme?“

„Do jižní věže.“ Pollock vzal Rosalindu za ruku a táhl ji po hradbním ochozu. Kateřina se chopila Rosalindiny druhé ruky. „Ale tam nás přece věznili předtím!“

„Právě proto vás tam nikdo nebude hledat.“

„A musíš si sbalit nějaké šaty,“ dodala Rosalinda. K. věži se dostali, aniž je někdo spatřil, a začali vystupovat po schodech.

„Počkat!“ zvolala náhle Kateřina. „Právě mě něco napadlo. Krev! Pollocku, když tě odnášeli, byl jsi celý od krve. Jak je to možné, když ta dýka byla falešná?“

„Má v jílci malou nádržku. Plní se rajským protlakem. Když se čepel zasune dovnitř, vytlačí to červené svinstvo ven.“

Kateřina vzala dýku a vyzkoušela to konečky prstů. „Nic takového nedělá.“

„Včera jsem měl k večeři makaróny. Asi jsem ji zapomněl doplnit.“

„Aha. Dobře.“

„Předstírat smrt není vůbec snadné, i když si třeba myslíte opak,“ pokračoval Pollock, zatímco je vedl chodbou. „Spousta lidí se domnívá, že stačí, aby obrátili oči v sloup a svalili se na zem, ale když chcete působit doopravdy přesvědčivě, tak to rozhodně nestačí. Musíte v podstatný *být mrtví*.“ Došel ke dveřím Kateřininy komnaty a otevřel je. „Musíte se zeptat samy sebe: Jakou mám motivaci zemřít?““

„Tvoje motivace byla, že jsem tě probodl,“ řekl Charlie.

„Charlie!“

„Nevšímejte si ho,“ zabručel Pollock. „On vůbec nemá cit pro umění.“ Na posteli ležel otevřený nejmenší Kateřinin kufřík. Princ zalovil v její skříni, vytáhl z ní náruč šatů a hodil je na postel vedle kufříku.

„Ale Charlie,“ řekla Kateřina zmateně. „Já tomu nerozumím. Jestliže jsi tady, kdo teď jede na souboj s Gagnetem?“

Později se všichni z obecnstva shodli, že souboj začal skvěle.

Lepší počasí si na to snad ani nemohli přát. Svítlo slunce, ale stále ještě bylo dost brzy, než aby bylo nepříjemně horko. Vzhledem k tomu, že už dlouho nepršelo, nebylo bláto, ale půda byla suchem ztvrdlá, takže se ani neprášilo. Lehký, chladivý větřík třepetal s praporky. Dav, který obklopil náměstí, byl vskutku impozantní. Mnozí přerušili práci na nejrůznějších veřejných pracích, aby to představení viděli. Značné procento z nich si s sebou přineslo i svoje nástroje – vidle a srpy, lopaty a velká kladiva. Mnozí byli v uniformě – čerství vojáci z nejrůznějších částí země shromáždění damasskou šlechtou. Ti byli ozbrojeni meči a kopími.

Navzdory časné hodině jích až příliš mnoho mělo v ruce korbel Durkova piva. Alkohol a zbraně, to je vždycky dobrá kombinace.

Pekaři a preclíkáři smutně hleděli na ten shon. Obilí bylé na příděl a oni neměli skoro co prodávat. Všichni kolektivně vzdychali nad tou promarněnou příležitostí.

Nižší patra městské radnice, která náměstí vévodila, byla přeplněná dvořany z hradu. Kolem radnice postávaly stráže a vojáci. Packard s Gregorym měli židle před velkým křídlovým oknem, z něhož se jim nabízel skvělý výhled na dění dole.

Začalo to už mnohem dříve setkáním sekundantů, čtením Code Duellittante, odsouhlasením kolbiště a kontrolou zbraní, načež byla vyhlášena přestávka na ranní čaj. Dorazila hudba a zahrála tradiční bojové melodie – ‚Whisky po ránu‘ a ‚Sally Jalovcová‘. Potom všichni vstali, aby zazpívali národní hymnu Damasku, která má stejnou melodii a slova jako národní hymna Noile, jenom místo Noile se v ní zpívá Damask. (Rozpočet byl vtom roce zvlášť napjatý a částka určená pro skladatele byla škrtnuta.) Pak se sekundanti vrátili ke svým plukům a dav se přesunul na náměstí, aby se podíval na přehlídku.

Gagnetovi muži přijeli k náměstí od jihu. Byla to soukromá jednotka. Jejich zbroj se leskla, byla bez jediné poskvrny a vyrobená pro přehlídky. Jejich přilby zdobily chocholy zářivých barev. Jejich meče měly bohatě zdobené jílce a vězely v ještě okázalejších pochvách. Stejně vyšňoření byli i jejich koně. Klusali vesele vpřed, šťastní, že se mohou předvést. Jejich prapory byly z hedvábí a při jízdě hlasitě pleskaly ve větru. Albemarle Gagnet jel v čele. Přilbici měl sundanou. Přes rameno mu visel malý plátěný pytlík na silném koženém řemínku. Jak ujížděl kolem, dav ho zdravil hlasitým jásosem a on kynul na všechny strany. Za ním jeli jeho sekundanti a vlajkonoš, který nesl prapor s erbem rodu Gagnetů.

Královská garda přijela na náměstí od severu zbroj byla vojenského typu, vycíděná do matného lesku. Nebyla tak okázalá jako zbroj oponentů, zato byla robustní a praktická. Meče, které měli u pasu, měli prosté jílce ovinuté kůží a obyčejné kožené pochvy označené královským erbem. Jejich koně byli těžcí váleční oři, z nichž vyzářovala věcnost veteránů znavených světem, kteří už všechno viděli a hned tak pro něco se nenadchnou. Muž v čele měl na sobě černé brnění s nasazenou přilbicí. Za ním jeli důstojníci, kteří zastávali funkci sekundantů. Praporečník nesl vlajku Damasku, a jedině proto dav černého jezdce nevypískal. I když někteří to dělali i tak.

Obě jízdní jednotky dojely až k náměstí a tam se zastavily. Uprostřed náměstí byl malý kruhový travnatý parčík osázený třešněmi a kvetoucími švestkami. Stromy strádaly suchem a podle toho i vypadaly. Gagnot pokynem ruky přikázal svým mužům, aby zůstali na místě a sám dojel tryskem doprostřed parčíku, kde se zastavil. Díval se na černého jezdce a čekal, že i on dojede doprostřed trávníku. Ten se však nehýbal ze svého místa. Gagnot se snažil skrýt svou nejistotu. Očekával princ regent, že dojede až k němu? Měl to tak udělat? Nebo by tím dal najevo, že se podřizuje Charlieho autoritě?

Černý jezdec se stále ani nehnul. Jeho sekundanti si po chvíli zvedli hledí přileb a tázavě se na sebe podívali. Gagnot pochopil, že i oni jsou na rozpacích. Z davu, který už přišel s předsevzetím být nespokojený, se ozval nespokojený šum. Gagnot se rychle rozhodl: pojedje dál, ale s celým doprovodem. Počtem královskou gardu převyšovali. Jízda přes náměstí jim umožní předvést svou sílu. Zrovna se chystal zvednout ruku, aby k sobě přivolal svoje muže, když černý jezdec trhl otěžemi a vyrazil.

Místo aby zamířil kupředu, však stočil svého koně doleva a náměstí *objel*. Ujížděl před řadami diváku, kteří na něho zarputile zírali, pak kolem Gagnotových mužů jako kdyby byl na přehlídce! Gagnot tiše zaklel.

Černý jezdec objel i druhou stranu náměstí, na okamžik zastavil před stánkem s cukrovinkami, jako by se rozmýšlel, co by si dal, ale nakonec se zřejmě rozhodl nekoupit si nic a pokračoval v jízdě až na místo, odkud vyrazil. Teprve pak stočil svého koně k parčíku a rozjel se ke Gagnetovi.

Svého koně zastavil vedle Gagnetova, takže teď stáli bok po boku. Gagnet se na něho zarputile mračil. Přes náměstí se k nim rozběhli dva chlapci, každý z jedné strany, a nesli meče. Abe si od jednoho z nich vzal ten svůj v pochvě zdobené drahokamy a připnul si ho na opasek. Pak počkal, až si černý jezdec připne svůj meč v obyčejné černé kožené pochvě a chlapci odběhnou do bezpečí.

„Tak dobře, *princi* Charlie. Tentokrát žádné výmluvy a nikdo nás už nepřeruší. Tvoje prohnílá vláda se chýlí ke konci.“ Pro dramatický efekt se odmlčel. „Teď to s tebou skončuji.“

Muž v přilbě se sklopeným hledím si odfrkl. Gagnet to ignoroval.

„Tvoje královská garda je početně slabší než mí vlastní muži, nemluvě ani o tom, že ostatní lordi se svými vojsky jsou rovněž proti tobě. Lid tě nepodpoří. I kdybys mě dnes porazil, tvoje pozice je neudržitelná. Jenomže ty mě neporazíš. Sám dobře víš, že se mi se zbraní v ruce nemůžeš rovnat.

Přesto k tobě chci být milosrdný, Charlie.“ Gagnet sáhl do plátěného pytlíku a vytáhl z něj svitek pergamenu. „Toto je tvá abdikace. Podepiš ji a já ti zajistím bezpečný průjezd k hranicím. Mí muži tě tam doprovodí. Dávám ti na to svoje slovo.“ Natáhl ruku se svítkem.

„Jářku, Abe, víš, co mi tohle připomíná?“ řekl Oratorio bujaře. Zvedl hledí své přilby. „Můj přijímací obřad do školního bratrstva. Víš, museli jsme si obléknout dámské prádlo, a pak –“

Gagnetovo vzteklé zavytí bylo jasně slyšet až na hradě.

„Psst,“ řekl Charlie. Všichni okamžitě znehybněli. Směrem od města k nim slabě doléhal křik. „A je to. Revoluce začala. Gagnet se zmocní hradu. Večer tady bud Fortescue. Musíme se dostat ze země.“ Trhnutím otevřel zásuvku komody a začal z ní vytahovat obsah.

„Charlie! Okamžitě toho nech!“

„Cože?“ Charlie se otočil. Kateřina i Rosalinda ho šokovaně probodávaly pohledy. Ohlédl se. „Co se děje?“

„To je moje zásuvka na prádlo. Nemůžeš se přehrabovat mými spodničkami.“

„Jejda. Omlouvám se.“

Kateřina ho vzala za ruce a odvedla ho od postele. „Rosalinda to sbalí. Ale Charlie, proč vlastně musím prchat? Abe mi přece neublíží.“

„Zato mí strýcové ano. To oni podepsali tvůj rozsudek smrti. Nikdy neměli v úmyslu zaprodat nás Noile. Chtějí ho dobýt. Jistě, jejich cílem je spojení těch dvou zemí, ale pod nadvládou Damasku. Jestli se dostanou k ZMN dříve než já, přesně to udělají. A nestojí o to, abys jim stála v cestě.“

„Zbraň magického ničení? Chceš říct, že doopravdy existuje? Ty jsi ji našel?“

„Řekni jí to, Pollocku.“

Věrný rodinný sluha přikývl. „Je ukryta v Matčině chrámu.“

„Fortescue táboří v mělkém údolí těsně za hranici. Jestli ZMN exploduje tam, bude celá jeho armáda smetena z povrchu zemského. Noile se ocitne bez ochrany. Dokonce i Damask ho bude schopen dobýt a naše ozbrojené síly už byly zmobilizovány.“ Přísně se podíval na Pollocka. „Kdybys mi věřil hned od začátku, Pollocku, všemu tomuhle bychom se mohli vyhnout.“

Pollock se zatvářil zkroušeně. „Je mi to velice líto, Vaše Výsosti. Ale nevěděl jsem, jestli si mou důvěru zasloužíte. Možná kdybyste víc věřil vy mně...“

„Ano, no dobře, co se stalo, stalo se.“ Hluk zvenčí rychle sílil. Charlie se rozběhl k oknu. Ostatní ho následovali. „Ženou se sem. Vytvořil se dav. Je to přesně, jak jsme plánovali.“

„Je to z velké části i moje vina,“ ozval se Pollock. „Byla to právě zpráva o mé vznešené smrti, co změnilo jejich tichý odpor v otevřenou vzpouru.“ Z náprsní tašky vytáhl výstřižek. „Nevím, jestli jste si všimli téhle zprávy z novin: *Tragická a hrdinná smrt věrného rodinného sluhu bývalého krále vzedmula vlnu vášni v každické duši v Damasku.* ‚Vzedmula vlnu vášní‘, není to hezké? Vidíte, čeho se dá dosáhnout profesionálním provedením.“

„Jo, jasně,“ řekl princ. „Tím svým šmíráctvím jsi to skoro pokazil.“

„To vy jste to skoro pokazil pachem česneku a oregana! Co vás to napadlo, naplnit dýku omáčkou marinara?“

„Já jsem princ regent! Není pro mě snadné vkrást se do kuchyně, aniž by si mě někdo všiml! Musel jsem popadnout první červenou omáčku, kterou jsem našel.“

„Pánové,“ přerušila je Kateřina. „Oni míří sem. Tak máme nějaký plán, nebo ne?“

„Váš kufřík,“ řekla Rosalinda a podala jí ho. Charlie jej od ní vzal. Pak je vedl ze dveří a zpátky cestou, kterou přišli; jen jednou se zastavili, aby se podívali směrem k městu. Uviděli oblak prachu zviřený koňskými podkovami a v něm rozeznávali šedo zelené uniformy královské gardy bojující při svém defenzivním ústupu zpátky do hradu. Stráže, které zůstaly na hradě, už otevřely bránu, aby je vpustily dovnitř. Charlie mlčky kývl a pak pokynul ostatním, aby ho následovali. Odvedl je zpátky k západní hradbě, kde Rosalinda s Kateřinou nechaly vytažený provazový žebřík. Ukázal na koně dole

„Ti jsou pro vás. Oratorio vzdoruje, jen aby získal čas a dav se sem nepřihnal příliš brzy. Zároveň se ale snaží minimalizovat ztráty, takže stráže nebojují příliš tvrdě Jakmile bude mít jistotu, že jste pryč, otevře bránu Gagnetovým mužům a vydá mu hrad. Pokud se bude moci později vytrádit, dožene nás a doprovodí vás do Bitburgenu. Je to neutrální země a univerzitu teď navštěvuje spousta mladých žen, takže je to skvělé místo, kam se na nějaký čas uchýlit a počkat, až se to všechno přežene.“

„A kam jdeš ty, Charlie?“

„K Matce. Musím zničit ZMN. Najdu si vás později v Bitburgenu.“

„Proč v Bitburgenu? Proč ne v Noile? Fortescue mne ochrání.“

Charlie zavrtěl hlavou. „Já nevěřím ani Forteskovi. Pokud se mu podaří získat ZMN, nebude tě potřebovat. Budeš pro něj jen další konkurence. Až tenhle zmatek skončí, budeš se moci sama rozhodnout, jestli za ním chceš jet do Noile. Nebo...“

Odmlčel se, ztěžka polkl a podíval se na Pollocka. Pollock se diskrétně odvrátil. Charlie vzal Kateřinu za ruku. „Nebo můžeš zůstat se mnou,“ dodal nejistě. „Nemusí to být v Bitburgenu. Odvezu tě do kterékoliv země, do kteréhokoliv města. Nebo bychom mohli cestovat. Po Dvaceti královstvích nebo za moře, třeba až na Dálný východ. Mám spoustu peněz. Všechno jsem investoval... investoval... Hej, Pollocku? Kam vlastně moje matka investovala všechny peníze?“

„Přece do sítě kavárniček, Vaše Výsosti.“

„Opravdu? Páni. Tak co na to říkáš?“

Kateřina ho vzala i za druhou ruku. „Charlie, pamatuješ se na ten večer, kdy jsme šli spolu na večeři?“

„Nikdy jsem z něj nezapomněl jediný okamžik.“

„Vzpomínáš si, o čem jsme spolu tenkrát mluvili?“

„Ehm, zrovna tohle jsem asi zapomněl.“

„Ptala jsem se tě, jestli jsi někdy pomýšlel na to obrátit se na sněmovnu lordů s žádostí, aby tě prohlásili za legitimního a ty sis tak mohl činit nárok na trůn Damasku?“

„Aha, jistě. Smál jsem se, protože to byl takový směšný nápad. Vládnutí opravdu není můj šálek kávy.“

Kateřina se na něj smutně usmála. „Ne,“ řekla. „To tedy opravdu není.“ Políbila ho na tvář. „Tak běž. Najdi ZMN. O mě se neboj. Já vím, co mám dělat.“

„Takže se uvidíme později.“ Charlie přehodil nohu přes parapet a rychle slezl po žebříku dolů. Odvázal dva koně, na jednoho z nich vyskočil a s druhým na uzdě vyrazil po cestě k horám.

„Měli bychom také jít,“ ozval se Pollock.

„Počkej,“ řekla Kateřina. „Dejme mu trochu náskok. Kdyby se vyskytli nějakí pronásledovatelé, budeme je tak moci odvést jiným směrem.“

„Aha. Dobrý nápad.“

„Nebo...“ řekla Kateřina. Zahleděla se za vzdalující se postavou.

„Nebo co?“

Kateřina byla chvíli zticha a její čelo se zkrabatilo v zamyšlení. Dívala se za Charliem, dokud nezmizel za zatáčkou. „Víš, já skutečně uvažuji o tom, že bych si ho mohla vzít. Myslíš, že by byl z Charlieho dobrý král?“

Pollock se podíval na nyní už prázdnou cestu. „Asi ano,“ řekl nepřiliš přesvědčeně. „Chytrý je na to dost a je ochotný dělat nepopulární opatření. Ale není vůbec ambiciózní.“

„Někdy muž potřebuje ženu, aby dala jeho životu správný směr.“

„Ano, to by mohl být Charlieho případ. Se správnou ženou by si vedl skutečně dobře. Ale jako král Noile? Nedával by do toho srdce.“

„Ne,“ souhlasila Kateřina. Pořád ještě měla Pollockovu dýku zastrčenou za pasem. Teď ji vytáhla a zamyšleně si s ní pohrávala. „Ale ze mě by byla dobrá královna“

„Jsem si jist, že tady v Damasku byste byla velice oblíbená.“

„V Noile také.“

„Nejspíš ano, ale to je jen pouhý sen. Tam to není jako tady v Damasku, kde je následnická linie nejasná. Tam jsou nejméně čtyři lidé, možná i pět, kteří by stáli mezi vámi a trůnem.“

„To se může změnit,“ odpověděla Kateřina. Pozvedla dýku ke slunci. Ostří u jílce se zablesklo v paprscích jasného světla. „Lidé mohou být obviněni z velezrady. Mohou skončit v žaláři. To není těžké zařídit. Několik nehod, několik poprav a na řadě jsem já.“

Pollock se zatvářil šokovaně. „Je pravda, že se všechny ty věci mohou stát, má paní. Ale náš princ Charlie by se nikdy k ničemu takovému nepropůjčil.“

Kateřina se nakláněla přes parapet a dívala se na provazový žebřík, který visel skoro až k zemi, i na zbývající koně, kteří se popásali na uschlé trávě. „Ne,“ řekla si sama pro sebe, tak tiše, že ji Pollock nemohl slyšet. „To ne.“ S rukama ukrytýma pod parapetem začala přerežávat provazy. „Ale Fortescue ano.“ Několika rychlými pohyby práci dokončila a pak se dívala, jak žebřík padá na zem. Dýku hodila za ním. Zazvonila o dláždění.

„Co to bylo?“ Pollock byl jediným skokem u ní. Podíval se dolů. „Cože! Co se stalo s žebříkem? Co jste s ním udělala?“

Kateřina se rozběhla.

Běžela po hradebním ochozu zpátky k hlavní bráně. Rosalinda, příliš překvapená, než aby nějak zareagovala zůstala na místě. Pollock se pokusil Kateřinu chytit, ale o mnoho mladší ženě nestačil. Dostala se k přední hradbě a naklonila se přes ni, snažíc se nějak zorientovat ve zmatku dole. Před

bránou se zformovala krátká dvojitá linie královské gardy. Asi tucet rytířů na koních před ní přejíždělo sem a tam a pokoušelo se ji prolomit, ale pěšáci s píkami je drželi v bezpečné vzdálenosti. Za nimi se hemžila a přelévala obrovská neorganizovaná masa pěších vojáků, pěších gardistů, jízdních gardistů, jízdních rytířů a ozbrojených poddaných; všichni křičeli, řinčeli zbraněmi, vzájemně si vyhrožovali a zalykali se prachem. Úplně vzadu stál na kraji cesty královský kočár s Packardem a Gregorym. Charlieho strýcové stáli na jeho střeše, odkud měli lepší výhled na celé dění.

Kateřina vytáhla kapesník a začala jim mávat v naději, že na sebe upoutá pozornost. „Abe! Albemarle Gagnote!“

Od davu se oddělil jeden rytíř na koni a rozjel se ke hradbám. „Lady Kateřina?“ Rytíř si zvedl hledí právě ve chvíli, kdy Pollock dorazil k bráně, takže mohl vidět, že je to Albemarle Gagnot, kdo se na něj dívá. A na koho volala Kateřina.

„Abe, on prchá po cestě k horám. Princ Charlie. Míří do Matčina chrámu. Musíš ho zastavit!“

Charlie věděl, že bude mít pronásledovatele brzy v patách. Hnal své koně až na samotnou hranici vyčerpání a posledního z nich zanechal na břehu jezera Organza; odtud už dorazil do chrámu pěšky. Zdál se být opuštěný. Mnichové v blankytně modrých kutnách byli pryč. Zářivé hedvábné praporky zmizely a mlčící fontány se pomalu plnily suchým listím. Už necítil vůni kadidla, neslyšel cinkot zvonků ani tajemnou disharmonickou hudbu. Dveře a okna kavárničky byly zatlučené prkny. Nepřekvapilo ho to. Pochopil, že takzvaný kult Matky dokončil svůj úkol. Ale princ regent Damasku ten svůj nedokončil. Ještě ne.

Našel budovu, ve které se setkal s Forteskem, a pak i tu větší, s orákulem, kde mnichové vyráběli svoje předpovědi. Našel i Siaoin soukromý budoár. Všechny ty místnosti byly prázdné, nábytek i tapisérie z nich byly odneseny. Prázdnými chodbami vanul studený vítr. Chrám Matky byl opět opuštěný. Mezi dlažebními kameny už začínaly vyřázet semenáčky.

Je tady, pomyslel si Charlie. *Musí tady být. Nemohl to vzít s sebou a odejít od toho si také netroufal.* Vrátil se zpátky k hlavní bráně a zadíval se směrem k Damasku. Nad hřebeny hor se zvedal slabý obláček prachu. To stačilo, aby pochopil, že hrad už byl dobyt a on má v patách vojsko.

Rozběhl se do hlavního chrámu a zastavil se pod jeho velkou světle šedou kupolí. I ten byl opuštěn, a když zavolal: „Thessalonie?“ to slovo se odrazilo ozvěnou od kamenných stěn. Otevřel dveře do velké síně. Neměla okna a bez svící nebo pochodně tam byla příliš velká tma, než aby vůbec něco viděl. „Thessalonie, já vím, že tu jsi.“ Stál ve tmě a naslouchal. Nic neslyšel, ani oddechování nebo pohyb, jen šustění hmyzu a šeleštění větru, ale nemohl se zbavit toho nedefinovatelného pocitu, který člověk má, když je s ním v místnosti ještě někdo jiný. Už už se chtěl vrátit a podívat se někde po lucerně, když to náhle na druhé straně místnosti zajiskřilo a vzápětí ve tmě zablikal plamínek svíce.

Princ si ulehčeně oddechl. Vykročil ke světlu. Na tu vzdálenost nedokázal muže za svící rozeznat, ale byl si jist, že ví, kdo to je. „Hej, Thessalonie. To jsem já. Charlie. Kde ses celou tu dobu schovával?“ Když se dostal blíž, uviděl postavu sedící na nízké židli, zavinutou v bleděmodré mnišské kutně s kápí staženou do obličeje. Charlie se rozhlédl po druhé židli. Žádnou neviděl – vlastně v té tmě neviděl vůbec nic – a tak usedl na podlahu s nohama zkříženými pod sebou. Sotva tak učinil, muž v kutně postavil svíci na zem, takže Charlieho obličej byl jasně ozářený, zatímco ten jeho zůstával ve stínu.

„Už je to tak dávno, Thessalonie,“ začal Charlie. „Jak ses celou tu dobu měl?“ Muž v mnišské kutně neodpověděl, ale pozdravil Charlieho kývnutím hlavy. „Jsem to ale kus pitomce. Měl jsem si to domyslet dřív,“ pokračoval princ. „Jeremy měl pravdu. V předpovídání počasí jsi lepší než kdokoli jiný. Za celou dobu existence Dvaceti království se narodila jen hrstka lidí, kteří byli s to předpovědět počasí alespoň s jistou dávkou spolehlivosti. Představa, že by to dokázalo hned několik mladých děvчат po sobě, je prostě směšná. Pokud byly jejich předpovědi správné – a alespoň některé být musely, jestli se měl kult udržet – musel jsi jim je dodávat ty. To ty jsi to tady založil, že? Měl jsem si to domyslet hned.“

„Lidé obvykle vidí to, co vidět chtějí.“ Hlas v temnotě byl tichý, suchý a chraptivý.

„Ano, asi ano. Ale ne pořád. Já jsem sem přišel v očekávání, že tu najdu šarlatány. Myslel jsem si o sobě, jaký nejsem chytrák. Zapomněl jsem, že jsi génius. A ty jsi tu ve skutečnosti zřídil zpravodajskou síť.“

Muž pod kápí se krátce, skřehotavě zasmál. „Jenom se mi nesnaž namluvit, že jsi na to přišel sám, Charlie. Určitě ti o tom pověděl Pollock.“

„Ne, v tom se mýlíš. Domyslel jsem si to při své druhé návštěvě. Tehdy jsem si ještě nebyl Pollockem jistý. Nevěděl jsem, na čí straně je, dokud ho mí strýcové nepřistihli, jak ti posílá po poštovním holubovi zprávu. Ale celá ta síť špiónů v Damasku – a určitě jsi je měl i v Noile – to bylo jen něco navíc. Skutečná krása celé té věci spočívala v tom, že sem lidé chodili a *svěřovali se ti se svými tajemstvími*. S vojenskými tajemstvími obchodními tajemstvími, osobními tajemstvími – řekli ti všechno, a dokonce *platili* za to, že je někdo vyslechne. Měl jsi celý tým lidí, který ty informace třídil. A co víc na posty veleknězek jsi vybral mladé zajičky. To bylo dokonalé. Většina chlapů neodolá pochlubit se před hezkou holkou, že něco ví. Zatraceně, i já jsem to dělal.“

„Ty jsi byl mnohem opatrnější než většina ostatních mužů, Charlie. Jen dvěma lidem se podařilo odhalit mou malou hru tak rychle. A i když je mi jasné, že ti tím srovnáním nijak zvlášť nezalichotím, tím prvním byl tvůj otec. Vlastně to byl on, kdo vzal můj prostý jasnovidecký kult a vystavěl kolem něj špionážní síť. V těžkých dobách mu to umožňovalo dozvídat se, co se děje v Noile. Dokázal tak zajistit Damasku nezávislost, aniž by musel utrácet spoustu peněz za vojsko.“

„Nikdy jsem netvrdil, že můj otec byl hlupák. Jenom jsem ho neměl rád. Ale on, nebo spíš jeho duch, mi řekl něco, s čím musím souhlasit. Ten projekt, na kterém pracuješ. Je to příliš nebezpečné, než aby to padlo do špatných rukou. A když se jedná o něco takového, žádné dobré ruce nejsou. Musíš to zničit.“

Následovalo dlouhé ticho. Charlie se přinutil mlčet, aby dal starci možnost promluvit jako první, ale nedokázal se ubránit nervóznímu pošilhávání po dveřích. Netušil, kolik mu ještě zbývá času, než se sem vojsko dostane. Nakonec Thessalonius řekl: „Obětoval jsem tomu projektu celý život, Charlie.“

„Já vím, že tě to stálo spoustu úsilí, Thessalonie. Ale někdy věci nefungují tak, jak bychom si přáli. Vzpomeň si na ty slepice. Pokud jsi nedokázal –“

„Nemluv mi tady o slepicích!“ zaječel čaroděj vztekle. Charlie se od něj mimoděk odtáhl. „Celý svůj život o ničem jiném neslyším. Člověk udělá jedinou chybičku, vždycky se najde někdo, kdo mu to s radostí připomene.“

„Omlouvám se.“

„Nikdy tě nenapadlo, že to má i svou dobrou stránku? Že je možná Damasku bez slepic lépe? Víš, kolik lidí se ročně udusí kuřecí kostí?“

„Ne. Hodně?“

„Já nevím. Ale vsadím se, že jsou jich spousty. A pak; sou tu všechny ty alergie na peří a ptačí chřipka a... a... spousta dalších věcí.“

„Dobře, dobře.“ Charlie nechtěl starého muže zbytečně rozčilovat. „Mluvme raději o dešti. Dokážeš přivolat déšť, nebo ne?“

„Déšť? O čem to zatraceně mluvíš?“

„Ale no tak, Thealonie. Předě mnou si nemusíš na nic hrát. Vyrobil jsi zařízení na přivolání deště, že je to tak? To proto jsi ho ukryl tady v horách, že? ZMN nikdy neměla být nějaká superzbraň. Dokončil jsi ho? Dokážeš udělat, aby pršelo? Jestli ano, musíme to spustit okamžitě, protože se sem blíží hned dvě vojska, aby se toho zmocnila. A úroda stejně bez deště nevydrží už ani týden.“

„Charlie, kdybych dokázal přivolat déšť, byl bych tím největším čarodějem, který kdy žil.“

„Někteří lidé si myslí, že jsi tím největším čarodějem, který kdy žil. Zeptal jsem se Jeremyho, jestli by čaroděj mohl udělat déšť. Odpověděl mi, že ne. Řekl, že jediná bouřka má v sobě víc energie než všechna kouzla, která kdy byla vymyšlena, dohromady. Ale já vím, že čarodějové už po desetiletí mluví o tom, že se napojí na nějaký obrovský zdroj moci, něco, co se dá využít pro výrobu superzbraně.“

„Nechvalně známá zbraň magického ničení, po které každý pátrá.“

„Ano.“ Charlie dovolil, aby se mu do hlasu vkradl spiklenecký tón. „Až na to, že táta by nikdy nepodporoval takový zbrojní projekt. Války ani dobývání ho nezajímalo. Na druhé straně se vždycky snažil dostat do Damasku víc vody. Každý ví, že pracuješ na velkém a nesmíme tajném projektu. Musí to být ono. Něco tak mocného to dokáže změnit počasí.“

„To bylo chytré.“ Thealonius obdivně potřásl hlavou. „Všechna čest tvým deduktivním schopnostem Charlie.“

Způsob, jakým jsi interpretoval vodítka a dospěl k logickému závěru, je skutečně obdivuhodný.“

„Děkuji.“

„Samozřejmě jsi ale úplně vedle. Nemám ani potuchy, jak přivolat déšť. Je to naprosto nemožné. Vlastně jsem o tom nikdy ani na okamžik neuvažoval.“

Charlie si lehl na podlahu a zadíval se ke stropu, který byl ve tmě neviditelný. Nějaký čas mlčel. Nakonec řekl: „No dobře, vlastně ani nejsem moc překvapený. Podvědomě jsem nejspíš vždycky tušil, že je to jenom zbožné přání. Toužil jsem po dokonalém řešení všech našich problémů. A... chtěl jsem... si myslet, že můj otec dokázal přijít s něčím lepším než novou zbraní.“

„Inu, myslím, že je tu pořád ještě prostor pro mírný optimismus.“

„Jo, pořád ještě se musím postarat, aby nebyla ZMN použita. Forteskem, mými strýci ani nikým jiným.“ Princ vstal. „A Thessalonie, musím tě odsud odvést. Jestli se ti podařilo vyrobit jednu zbraň magického ničení, oni tě donutí vyrobit další.“

„K tomu nikdy nedojde.“

„Nebud' si tím tak jistý.“ Charlie se sklonil a vzal z podlahy svíci. „Žádný z nich by neváhal uchýlit se k mučení. Moderní metody mučení donutí každého – Můj bože!“

Prohlédl si čaroděje ve světle svíce. „Thessalonie, co se ti to stalo?“

Stařec si shrnul kápi z obličeje. Charlie měl co dělat, aby se neodvrátil, šokovaný pohledem na zanícenou, loupající se kůži a otevřené boláky. Čaroděj se znovu skřehotavě zasmál a Charlie konečně pochopil, že ten muž je těžce nemocný a nebude žít dost dlouho, aby ho kdokoliv k čemukoliv přinutil. „Mocná magie, Charlie. Nebezpečná magie. Poučil jsem se o tom tím těžším způsobem. Proto už nikdo nedokáže vyrobit ZMN, až já tady nebudu. A proto mi to trvalo tak dlouho.“

„Co?“

„Udělat ji čistou. Původní ZMN po sobě zanechávala reziduální magii.“

„Co tím myslíš? Dá se s tím něco dělat? Thessalonie, musím tě okamžitě dopravit do nemocnice!“

„To znamená, že oblast kolem ZMN a všechno po větru by bylo kontaminováno po celá staletí. Zbraň by vymrštila do vzduchu oblak magicky znečištěného prachu. Nic, s čím by se setkal, by příliš dlouho nepřežilo.“ Čaroděj se sípavě nadechl. „A ne, dělat se s tím nedá nic. Umírám a žádná kouzla ani léky mi nepomohou.“

„Kde je to, Thealonie?“

„Neboj se, chlapče. Nakonec se mi to podařilo. Stálo mě to život, ale nakonec jsem přišel na to, jak se vyhnout nežádoucím účinkům. Mohu ji použít, aniž bych riskoval dlouhodobou kontaminaci magií.“

„Takže co je vlastně zbraň magického ničení? Oblak jedovatého prachu? A ty jsi ho odstranil?“

„Úplně jsem ho odstranil, ano.“

„Takže už nehrozí žádná kontaminace smrtící magií?“

„Vůbec žádná.“

Charlieho úleva byla skoro hmatatelná. Konečně si dovolil vydechnout. „To mi spadl kámen ze srdce. Hrozně jsem se bál, že to Noile použije proti Damasku, nebo Damask proti Noile, nebo Fortescue proti komukoliv jinému, ale jestli už žádné nebezpečí nehrozí...“

„Jenom od exploze.“

„Takže ono to i exploduje?“

„Já jsem to neříkal? Exploze tak silná, že to svět ještě nezažil. Celé město bude v mžiku oka rozmetáno na kusy. Vojsko zničeno, než bys luskl prsty. Vojáci, civilisté, muži, ženy, děti, psy, kočky, koně, ptáci, nikdo nepřežije. Dokonce i žízaly v zemi zahynou. Lodě na moři vzplanou jako otepi slámy –“

„Dost!“

„A nejkrásnější na tom je, že se to obejde bez jakéhokoliv znečištění. Jeden den smeteš město z povrchu zemského a další den se můžeš nastěhovat a začít stavět. Ne, počkat, docela tak to není. Budeš muset počkat, až se uklidní ohnivá bouře. Takže řekněme za pár týdnů.“

„Ohnivá bouře?“

„Ano, jistě. Každého, kdo přežije počáteční výbuch zasáhne ohnivá bouře. Ani nemusí být příliš blízko, aby shořel na popel. Rázová vlna bude tak silná, že mu vysaje vzduch z plic.“

„Ne, nevysaje, protože to nikdo nepoužije,“ prohlásil Charlie ponuře. „Mně je jedno, jak je čistá. Zničím ji. A teď mi zatraceně řekni, kde je!“

„Nemusíš na mě křičet, chlapče. Je na dně jezera Organza.“

„Cože?“

„Slíbil jsem tvému otci, že ji uschovám na bezpečném místě. A kde by mohla být ve větším bezpečí než tam?“

„Na dně jezera? Myslíš tím na dně jezera a dost, nebo na dně jezera, spojená lanem s bójkou, takže se dá najít a vytáhnout?“

„Na dně jezera a dost. Žádná značka tam není. Nikdo ji nevytáhne. Je tam a tam i zůstane.“

„Takže ji nikdo nemůže použít? Víš to určitě?“

„No, *já* bych mohl. Ale neudělám to. A žádná hrozba mučení nebo mučení samotné mne v tom neovlivní.“

Čaroděj se znovu namáhavě nadechl a chraptivě se zasmál. „Nemůžou se mnou udělat nic, co by se vyrovnalo mému současnému utrpení. Věř mi, chlapče, za téhle situace pro mne bude smrt vykoupením.“

„To je mi vážně líto,“ řekl princ s takovou dávkou soucitu, jakou v sobě dokázal najít pro někoho, kdo si za svůj osud mohl sám. „Ale aspoň jsme teď v bezpečí. Mí strýcové

nebudou moci použít ZMN proti Noile. Noile ji nebude moci použít proti Damasku ani nikomu jinému. jsi si tím jistý? Proč jsi vlastně tolik riskoval při jejím sestrojení, když jsi ji nakonec hodil do jezera?“

„No, vždyť víš, jací jsou čarodějové podivíni, Charlie. Vždycky jsme dělali zvláštní věci.“

„Přestaň se takhle smát, Thessalonie. Běhá mi z toho mráz po zádech.“

Čaroděj se přestal skřehotavě smát. Vážně se podíval na Charlieho. „Vaše Výsosti, máte můj neupřímnější slib – neporušitelnou přísahu umírajícího čaroděje – že vaši nepřátelé zbraň magického ničení nikdy nepoužijí.“

Princ si ho podezíravě prohlédl. Byl zvyklý nevěřit lidem, ze kterých upřímnost jen čišela. Ve většině případů to znamenalo jen tolik, že mají větší praxi ve lhaní. Ale nevěděl, co ještě by Thessaloniovi řekl. Už teď se začínal opakovat.

„A teď, Vaše Výsosti,“ pokračoval Thealonius. „Navrhuji, abyste toto místo opustil. Okamžitě. Mým osudem je dožít svůj život v tomto chrámu, ale vás čekají jiné cesty, po kterých se musíte dát. A když už je řeč o cestách, tu do Noile bych na vašem místě vynechal. Je ucpaná muži generála Forteska.“

„Do Damasku se taky vrátit nemůžu. Jde po mně celá jeho armáda.“

„Nedostanou tě.“ Thessalonie se zmocnil divoký záchvat kašle. Když znovu popadl dech, řekl: „Mám jistou schopnost předpovídat budoucnost, Charlie. To přece víš. Takže tě mohu ujistit, že tě armáda Damasku nezajme. Klidně se tou cestou dej.“

Zdálo se to být stejně dobrá volba jako kterákoliv jiná. Charlie přikývl. Zamířil zpátky ke dveřím velké síně. U nich se zastavil a ještě jednou se ohlédl po jediné svíci, která vytvářela ve tmě louži světla, a shrbené postavě křehkého, nemocného starce v kutně a kápi, který v ní seděl. Právě chtěl říct něco na

rozloučenou, když čaroděj sfoukl plamínek a rozplynul se v chladivé, tiché temnotě.

Charlie vyšel z velké síně a zamířil ven z chrámu Chvíli se ještě potuloval po jeho opuštěných pozemcích hodil do fontány několik oblázku a pak komplex opustil a vydal se kolem břehu jezera Organza směrem k cestě do Damasku. Začínal litovat, že tak štvál svoje koně a pak je pustil. Teď si bude muset nějakého ukrást nebo prchat pěšky. I když jemu chůze nevadila. Měl alespoň čas si pořádně promyslet, co podnikne dál.

Pátrání po ZMN a pokus zabránit, aby se dostala do špatných rukou, zaměstnávaly jeho myšlenky od chvíle, kdy se setkal s duchem svého otce. To pátrání teď skončilo. Nebezpečí bylo zažehnáno. Ale Charlie nebyl tím, kdo zbraň zničil. Thessalonius ji hodil do jezera ještě dřív, než se o ní on vůbec dozvěděl, takže teď ani nemohl cítit zadostiučinění z dobře vykonané práce.

Do Damasku se vrátit nemohl. Udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby zmírnil následky sucha tím, že zavedl příděly vody a potravin a spustil program veřejných prací. Snažil se minimalizovat utrpení obyčejných lidí a měl za to, že si v tom směru vedl docela dobře, ale teď z něj byl štvanec. Tu práci už budou muset dokončit jeho strýcové nebo Fortescue.

Kateřina se spojila s generálem Forteskem. Charlie si uštědřil mentální pohlavek a další za to, že na ni pořád ještě myslí. Měl si uvědomit už dávno, že ho jenom vodí za nos. „Zatraceně, nejsi přece žádný puberták,“ řekl si. „Je ti dvacet, pro boha živého. Tak jak to, že jsi takový pitomec?“

Měl jsem strávit více času se Siao, pomyslel si. Pollock měl nejspíš pravdu. Vypadalo to, že se o něj vážně zajímala, a když si zrovna nehrála na jasnovídku, byla s ní celkem zábava. Ale Siao už byla pryč.

Zpátky do školy, rozhodl se. Nebyla to nijak zvlášť veselá představa. Po událostech tohoto léta pro něj měla vyhlídka

dalšího suchopárného studia pramalé kouzlo, Ale patrně mu to jen prospěje. Zabere se do učení. Dějiny, geometrie, klasická literatura. Alespoň zapomene na politiku a nešťastné lásky.

Zastavil se na konci jezera, kam zajeli při své první návštěvě s Pollockem, aby napojili koně, a kde ležela hromada kamení, která tu zůstala jako připomínka kopáčských prací. O několik set yardů dále začínala cesta do Damasku. Charlieho příjemně překvapilo, když uviděl jednoho ze svých koní, který se zjevně odpočatý pokojně popásal v trávě.

Zamířil ke koni. Ušel sotva pár kroků, když se na cestě objevila dvojice jezdců. Bez zaváhání zamířili přímo k němu. Charlie si s tím zprvu nedělal starosti. Copak mu Thessalonius jasně neřekl, že nebude zabit ani zajat ozbrojenými silami Damasku? Ale zdálo se, že se k němu blíží dost rychle a se zjevně nepřátelskými úmysly. Pak se k nim přidali další jezdci a noví se po dvojicích a trojicích vynořovali zpoza zákrutu cesty.

Charlie se rozhlédl po nějakém úkrytu. To jediné, co alespoň vzdáleně připomínalo útočiště pro pěšího člověka, byla hromada kamení ze starého výkopu. Nenápadně změnil směr chůze k ní. Asi ne dost nenápadně, protože dva z jezdců stočili koně, aby mu odřízli cestu.

Nebylo by to poprvé, co se nějaký čaroděj spletl pomyslel si Charlie. Dal se do běhu.

Jezdci pobídlí svoje koně.

Charlie to skoro dokázal. První z jezdců tasil šavli a dohnal ho právě v okamžiku, kdy dorazil k hromadě balvanů. Těžká jezdecká šavle pohybující se rychlosti běžícího koně dokáže zasadit strašlivou ránu, ale Charlie byl silný mladý muž a podařilo se mu ji vlastním mečem vykřýt. Síla nárazu ho i tak srazila k zemi. Zvedl se právě včas, aby uhnul před druhým jezdce, a jak se hnál kolem něj, ťal ho do stehna. Než se prvnímu jezdci podařilo obrátit koně, Charlie byl na nejbližším

balvanu odkud mohl útočit ve výši očí. Jejich čepele o sebe hlasitě zazvonily.

Charlie šplhal stále výš. Hromada kamení byla brzy obklíčena kruhem jízdních vojáků. Kdyby zaútočili pěšky, byl by Charlie mrtev během minuty. Vyvinula se však zvláštní situace. Nikdo nemůže vyjet na koni na hromadu volně položeného kamení. Na druhé straně každý z jezdců věděl, že dokud sedí v sedle, má osobní výhodu. Nikdo z nich nechtěl být první, kdo sesedne z koně a pokusí se vyšplhat na hromadu proti Charlieho meči.

Taková situace však může trvat jen po omezenou dobu, obvykle než se objeví důstojník a rozkáže svým mužům, aby podnikli pěší útok. A důstojník se naneštěstí ukázal. Pak víc důstojníků a více vojáků, dokud nebyla kolem Charlieho shromážděna docela impozantní vojenská síla. Ze své vyvýšené pozice na balvanech uviděl Albemarla Gagnota, jak k němu chvátá po cestě od Damasku.

Zatraceně, pomyslel si. Rychle vymyslel zoufalý plán. Počká, až někteří muži sesednou a zaútočí na pahorek. Zatímco budou ještě dole a nebudou na něj připraveni, vyrazí proti nim a pokusí se prosekat. Potom vyskočí na jednoho z jejich koní a tryskem odjede pryč odsud.

Ten plán Charliemu zaručoval životnost pinty ležáku a Oktoberfestu, ale nic lepšího vymyslet nedokázal. Znovu pohlédl směrem ke Gagnotovi a ke svému překvapení zjistil, že se zatím ani nepohnul. Ani se nedíval Charlieho směrem. Zastavil svého koně poblíž začátku cesty. Ohlížel se, zjevně na někoho čekal.

Koně kolem Charlieho začali nervózně pofrkávat. I ostatní jezdci se teď dívali směrem k cestě. Zdálo se, že všichni na někoho čekají. Tajemství netrvalo dlouho. Po několika minutách se na břehu jezera objevili Packard s Gregorym. To byl pro ostatní signál, aby obrátili svou pozornost zpátky k princovi.

Stál tam s mečem v ruce a díval se, jak se k němu pomalu blíží. Na okamžik mu blesklo hlavou, že ta hromada suti, na které stojí, je docela dobrá metafora pro jeho zruinovanou politickou kariéru a někdo s poetičtější nadáním by z toho patrně udělal docela břitký epos. Na další úvahy mu ale nezbýval čas. Vojáci se rozestoupili, aby uvolnili průchod Gagnetovi. Ten zastavil svého koně, aby si promluvil s několika poručíky, a Charlieho přitom okázale ignoroval. Packard a Gregory dojeli až k hromadě kamení a s odporem si ji prohlédli.

Gregory zvrátil hlavu. „Nepředpokládám, že bys chtěl sejít dolů a popovídat si s námi.“

„Mně je docela dobře tady nahoře,“ ujistil ho Charlie.

Packard už slezl z koně a hledal si cestu mezi balvany. Gregory ho následoval a přitom si něco rozčileně mumlal. Když vylezli až na vrchol hromady, Packard si sundal klobouk a začal se jím ovívat. „Hezký den, Charlie.“

„Jezero dnes vypadá opravdu skvěle,“ souhlasil Charlie.

„Zkraťme to,“ odsekl Gregory. „Kde je ZMN? Kde je Thessalonius?“

Charlie se podíval na Packarda. „Myslel jsem, že vznětlivý cholerik mám být já?“

„Původní dohoda stále platí,“ řekl Packard. „Dostaneš svůj podíl na celé transakci a zajistíme ti bezpečný průchod na hranice. Je mi líto, že ti to nevyšlo s Kateřinou, ale víš, že v tom směru byly karty od začátku zamíchané jinak.“

„Koho si myslíte, že oblafnete? Plánovali jste nás oba zabít.“

„Charlie, to byla chyba v úsudku. Ale nikomu se nic zlého nestalo a teď už chápeme, jak moc jsme se mýlili“

„Skutečně? A Kateřina se s tím spokojila?“

„Mluvili jsme s ní. Pořád to hraje na obě strany. Vyklouzla, aby se přidala k Forteskovi, ale když budeme mít

zbraň magického ničení, zase se k nám vrátí a pak ji posadíme na trůn Noile.“

„Jak příhodné.“

„Charlie, rozhlédni se kolem sebe,“ řekl Gregory. „Je tady půlka pluku. Jakmile odsud odejdeme, všichni se na tebe vrhnou. Co uděláš pak? Všechny je pobiješ?“

„Abe jim nedovolí, aby na mne zaútočili. Ne když mu povím, že jste tohle povstání naplánovali vy dva. A když se dozví, že jste nařídili Kateřininu popravu.“

„Bojím se, že dovolí, Charlie. Ještě než Kateřina odešla, pověděla mu, že sis vymyslel nějakou divokou konspirační historku odpovídající v hrubých rysech tomu, co jsi právě říkal, a že ti nemá věřit ani slovo. Je to jen jeden z tvých paranoidních výplodů, řekla mu, další důkaz, že nejsi schopen vládnout. My jsme to přirozeně potvrdili“

„To od vás bylo hezké.“ Charlie si vybil svoje roztrpčení na balvanu, do kterého několikrát šťouchl špičkou meče. Pojistili si to ze všech stran. „Zapomeňte na to. ZMN nedostanete. Thessalonius mi popsál její sílu. Vám bych ji nesvěřil za nic na světě.“

„Charlie, buď realista!“ Zdálo se, že Gregory každou chvíli ztratí trpělivost. „Je *po všem*, Charlie. Zásoby obilí sou skoro vyčerpané. Úroda schne na polích. Déšť není v dohledu. Co chceš dělat? Nechat lidi umřít hladu?“

„Neumřou. Fortescue má jídlo. Zmocní se Damasku tak či tak, se zbraní magického ničení, nebo bez ní. Už je na cestě. To přece víte.“

„Ale on *nám nezaplatí, zatraceně!*“ zaječel Gregory.

„To je směla,“ opáčil Charlie. „Vím o vašem plánu napadnout Forteska a nebudu se na něm podílet.“

Packard se stále ještě ovládal. „Jsi princ regent, Charlie. Musíš teď prokázat nějaké vůdcovská schopnosti. Víš, že Damask se sám neuživí. Buďto ovládneme Noile, nebo Noile ovládne Damask. Myslíš si, že Gregory a já budeme horší, než

Fortescue? Víš, jaké má dobytvačné plány. No tak, Charlie. Jistě, všichni jsme ho obdivovali, když zpacifikoval Noile. Jistě, všichni jsme si oddechli, když ukončil vleklé potíže. Ale se ZMN rozpoutá nikdy nekončící válku.“

„A co s ní plánujete udělat vy? Zničit ho i s jeho vojskem, že? Okamžitou smrt pro tisíce nebo desítky tisíc mužů.“

„Oni jsou *vojáci*, Charlie. Umírat v boji je jejich práce. Fortescue by ji použil na města. My to uděláme tady v horách. Nezasáhne to žádné hustě obydlené oblasti.“

„Ty jsi vážně lidumil strýčku Packarde. Ale stejně na tom nesejde. ZMN je pryč. Thessalonius ji hodil do jezera. Jak říkal strýček Gregory, buď realista. Je po všem.“

„On ji hodil do jezera?“ zeptal se Packard. „Do jezera Organza?“ Otočil se a podíval se na Gregoryho.

Pohled, který si jeho strýcové vyměnili, způsobil, že Charlie znervózněl. „Ano?“

Oba muži se k němu už otočili zády. Opatrně začali sestupovat z hromady kamení. Pak Packard zavolal přes rameno: „Charlie, víš, že průměrná hloubka jezera Organza je sto sedmdesát stop?“

„Ehm, ne. Opravdu? Jak to víš?“

„Tvůj otec si na toto téma zadal před léty studii. Tehdy jsem neměl ponětí, na co to potřebuje, ale teď už to vím.“

Gregory už mluvil s Gagnotem. „Abe, pošli do Damasku posla. Potřebujeme tady okamžitě lodního stavitele. A tým tesařů. Budeme stavět vor.“

„Dva vory,“ opravil ho Packard. „Tím se ušetří čas. Nech sem dopravit dvě sady řetězů a vlečných sítí. Prohledáme dno jezera.“

„Cože?“ zvolal Charlie. „Přece nemůžete prohledat celé jezero.“

Ignorovali ho. Gregory se rozhlédl po jezeře. „Dřevo na vory si opatříme přímo tady. Pošli pro nějaké sekery a urči muže na dřevorubecké práce.“

„To nebude k ničemu,“ zavolal na ně Charlie. „Prohledat jezero. Thessalonius na to určitě myslel.“

„A ať vezmou i pár těch seker pro opracování kmenů. Jak se jim říká, Packy.“

„Mám dojem, že teslice.“

„Správně. Ať vezmou teslice. Jo, a zabij Charlieho.“

Gagnot se usmál. Sesedl z koně. „To bylo slovo muže.“ Přelétl pohledem půl tuctu vojáků. „Za mnou.“ Muži sesedli z koní a vytvořili klín s Gagnotem na hrotu. Tasili meče. Vojáci na koních popojeli stranou, aby měli dost místa k manévrování.

Packard a Gregory mezitím slezli z hromady a rozdělili se, aby mohl Gagnot projít. Gagnot nespouštěl oči z Charlieho. „Na můj povel,“ zvolal dost hlasitě na to, aby ho všichni, ale Charlie zvlášť, slyšeli. „Do útoku.“

Charlie zastrčil meč do pochvy, vypjal se do plné výšky a obdařil Gagnota něčím, co doufal, že je sebevědomý úšklebek. „Zkus to, Abe, a je z tebe mrtvola.“ Sáhl po řetízku, který měl kolem krku. „Varoval jsem tě. Mám– AUVAJŠ!“

Jeho výkřik bolesti poplašil koně a odrazil se ozvěnou od okolních hor. Všichni nadskočili. Packard a Gregory se obrátili. Gagnot potřásl hlavou, jako kdyby si ji chtěl vyčistit, a zeptal se: „Co že to? Co máš? Vyhřezlou ploténku?“

Charlie sevřel přívěsek a vší silou za něj škuhl s úmyslem strhnout si talisman dramatickým gestem z krku. Jak řetízek tak spona se však ukázaly být nečekaně pevné. Jediné, čeho docílil, bylo, že se mu zlaté články řetízku bolestivě zakously do kůže. Zamnul si šiji. Už se mu tam začala tvořit podlitina. Mnohem opatrněji si přetáhl řetízek přes hlavu a podržel ho před sebou ve vzduchu. „To jsem udělal, jen abych upoutal pozornost. Mám udělátko pro dostání se z úzkých.“

Skutečně si získal jejich pozornost. Všichni vojáci stojící na zemi mimoděk o krok ucouvli, zatímco ti na hřbetech koní pevněji sevřeli otěže svých ořů. Pak Gagnot, který se nechtěl před svými muži ukázat jako zbabělec, znovu postoupil o krok

kupředu. „Hele,“ řekl, jako když máslo ukrajuje. „Možná mi to nebudeš věřit, ale já jsem ještě nikdy žádné neviděl. Opravdické udělátko pro dostání se z úzkých?“* A co přesně vlastně dělá?“

„Ehm,“ řekl Charlie. Podíval se na křišťálový přívěsek, který se mu houpal v ruce. „To ti nemůžu prozradit –“

„*Ale až nastane čas, dozvíme se to,*“ zarecitovali Gagnot, Packard, Gregory a většina vojáků sborem. Nikdo se nezasmál, a přesto měl Charlie neodbytný pocit, že mu vysmívají. Vztekle se kolem sebe rozhlédl.

„Dobře!“ zaječel. „Jak chcete!“ Popadl přívěsek a vši silou ho stiskl. Ozvalo se sotva slyšitelné kliknutí, zlatý drátek, který držel křišťál, se rozevřel jako květina a křišťál dopadl Charliemu do dlaně. Bez váhání jím mrštil po Gagnotovi a předloktím si zakryl obličej, aby si ho chránil.

Jak křišťál letěl vzduchem, zatřpytil se na slunci Opsal plochý oblouk, odrazil se od balvanu, dopadl na zem a dokutálel se Gagnotovi přímo pod nohy. Gagnot také vymrštil ruce v obranném gestu a s ním i většina mužů, kteří stáli kolem. Ale nic se nestalo, a tak ruce zase spustili a začali si křišťál opatrně prohlížet. Gagnot se nad ním sklonil. Dával si pozor, aby se ho nedotkl, ale studoval jej z bezprostřední blízkosti. Náhle křišťál rudě blikl, jako když svíce krátce vzplane předtím, než zhasne úplně. Dál nedělal nic. Už se ani netřpytil. Jen ležel na zemi, nečinný a nehybný. Gagnot se upjatě usmál a narovnal se.

„Tak trochu antiklimax, že?“ Přejel palcem po ostří svého meče. „Máte pro nás ještě nějaké překvapení, principi regente? Ne? V tom případě myslím, že je čas to ukončit.“

* Lowe, Nick. „Dobře naladěné prozápletkové udělátko.“ Ansible, červen 1986. Hele, opravdická poznámka pod čarou! Dokonce s odkazem na použitou literaturu.

Několikrát zkusmo švihl mečem do vzduchu povšechně Charlieho směrem, pak zvedl levou ruku a pokynul svým mužům, aby ho následovali. Počkal, aby měli čas obnovit původní formaci, a potom mávl rukou kupředu a dolů. „Do útoku!“ zvolal a rozběhl se do svahu.

Byl asi v polovině cesty na vrchol, když si uvědomil, že ho nikdo nenásleduje. Ohlédl se a uviděl, že jeho muži pořád ještě stojí dole pod hromadou. Když se podíval zpátky, spatřil Charlieho, který měl už zase meč v ruce a mířil mu jeho špičkou na srdce. Aniž by Gagnetovy nohy čekaly na signál z mozku, okamžitě zastavily další postup, vedeny jen pradávným, prvotním instinktem – touhou nenabodnout se na obnaženou čepel. Potom, jakmile si uvědomil, že působí poněkud komicky, když tam stojí sám na balvanu na půl cestě nahoru a mává mečem, pokusil se nenápadně dát svým mužům signál, aby se k němu připojili.

Potíž byla v tom, že se na něj nikdo nedíval.

Vlastně k němu teď všichni stáli obrácení zády a upírali oči na hladinu jezera. Muži, kteří byli na druhé straně hromady kamení, ji obcházel, aby získali lepší výhled, a přitom se mlčky a zdvořile prodírali mezi svými druhy. Dokonce i koně natahovali krky a pokoušeli se dostat blíž. Gagnet pohlédl směrem, kterým hleděli, a vytřeštil oči.

Packard a Gregory se oddělili od ostatních a stáli teď oba na samém břehu jezera. Voda nějaké půl míle od břehu se převalovala a bublala. Skoro to vypadalo, jako kdyby se vařila, avšak všichni viděli, že tomu tak není, protože se ve zpěnných vlnách honily a hrály si ryby, a když občasný poryv větru zahnal vodní tříšť až ke břehu, cítili na tvářích, že je studená. Voda se ve sloupu pěny a bublin odrážejících sluneční paprsky a barvicích se do modra, do ruda a do zlatova vzpínala do dvojnásobné výšky muže. Všechno to bublání a víření muselo dělat pořádný hluk, ale vojáci na břehu slyšeli vzhledem k velké vzdálenosti jen příjemné harmonické šumění. Působilo to

až hypnoticky – bubliny, které neustále praskaly a zase se formovaly nové, záblesky světla a barev, melodické šumění. Nikdo od té podívané nedokázal odtrhnout oči.

Až na Charlieho.

Podíval se na křišťál. Ze své vyvýšené pozice na hromadě kamení ho měl jako na dlani. Opět se rudě zableskl, tentokrát mnohem intenzivněji. Charlie se podíval k pěnícímu jezeru, pak znovu na křišťál. Ten blikl potřetí a pak znovu a znovu. Princ si byl jist, že se to blikání neustále zrychluje.

Bylo to jako odpočítávání času.

„Ehm, chlapi,“ zavolal. „Myslím, že bychom odsud raději měli vypadnout.“

Nikdo se nehnul. Vojáci dál fascinovaně hleděli na bubliny, ukazovali si na ně a vzájemně si svěřovali dojmy z té podívané.

„Ne, vážně,“ zavolal Charlie hlasitěji. „Nemyslím, že by bylo dobré se tu zdržovat. Podle mě bychom se měli přesunout o nějakou tu míli dál. Okamžitě.“ Znovu se podíval na křišťál; už zářil nepřerušovaně.

„Strýčku Packarde, strýčku Gregory! Opravdu si myslím, že jsme všichni ve velkém nebezpečí.“

Jeho strýcové ho ignorovali. „Takže teď konečně víme, kde to je,“ řekl Packard Gregorymu. „Alespoň nebudeme muset prohledávat celé jezero.“

„Sto sedmdesát stop jsi říkal?“

„To je průměrná hloubka. Mohlo by to být i hlouběji. Raději bychom měli být připraveni na takové tři stovky.“

„Jakmile získáme tuhle, můžeme nechat vyrobiť další. I kdyby byl Thessalonius jediný, kdo dokáže něco takového vymyslet, jiní čarodějové to určitě dokážou okopírovat.“

„Správně. Potom jednu nebo dvě odpálíme, abychom dokázali, že je máme. Víš, mohli bychom je dokonce prodat ostatním zemím. Můžeme požadovat procenta z kořisti, kterou získají, až vyhrají svoje války.“

„Abe, poslouchej mě! Já se vzdávám, ano? Vydávám se ti dobrovolně do rukou. Dávám se ti na milost.“ Charlie hodil po Gagnetovi kamínkem, aby upoutal jeho pozornost. Zasáhl ho do ramene. „Abe, musíš přikázat svým mužům, aby okamžitě vypadli od jezera.“

Gagnet mávl nepřítomně rukou, jako kdyby odháněl dotěrný hmyz. „Víš, co mi to připomíná?“ zeptal se jednoho ze svých důstojníků, aniž by odtrhl pohled od zpěněných vod. „Obrovskou šumivou koupelovou bombičku.“

„Myslím, že máte pravdu, pane.“ I důstojník nepřítomně zíral na hladinu. „Dokonce cítím jasmín.“

„Ne, to je šeřík. Roste tu všude kolem.“

Charlie pomyslel na útěk. Koneckonců, ještě před několika minutami se ho ti lidé chystali zabít. Mohl uprchnout sám, ponechat je svému osudu, a jestli se stane to, co si myslel, už nikdy ho nebudou ohrožovat.

Jenomže to nemohl udělat. Byli to damasští vojáci. Jakkoliv si nechtěl svou citovou vazbu na Damask připustit, byli to jeho spoluobčané. Většina z nich přišla rovnou ze statků, do vojska je přinutila vstoupit jen ekonomická nutnost. Oni si to válčení nevymysleli. Byli do něj vmanipulováni Charlieho strýci a také jím samotným. Nemohl je opustit.

Zbývala mu jen jediná možnost.

Musel nějak upoutat jejich pozornost. Musel pronést řeč, která je vytrhne z hypnózy a pronikne k jejich mozkům, rozpustí lepidlo, jež fixovalo jejich mysli na jezero, vrátí je zpátky do reality a varuje je před nebezpečím, v němž se nacházel. Věděl, co to znamená. Nechtěl to udělat. Zvedal se mu z toho žaludek, ale bylo mu jasné, že mu nic jiného nezbývá. *Zoufalé časy si žádají zoufalé činy*, řekl si. Damask byl pohádkové království a jakkoliv ho pomýšlení na to naplňovalo odporem, v situaci, jako je tahle, existoval jen jediný druh řeči, který mohl zapůsobit.

Jambický pentametr.

Spěšně si prsty pročísl vlasy, kapesníkem si přelešti boty, jednou nohou se opřel o balvan a pozvedl meč v gestu, které, jak doufal, bylo dramatické a elegantní. A pak začal:

*Ted' dál od břehu, muži, spějte dál,
neb jezero to ve mně budí děs.
Vy nenechte se zvábit bublin hrou
ni leskem slunce na hladině vod
či duhy barvami, jež zdobí ji.
Vy nenechte se zmámit hudbou vln,
na místě zmrazit představením tím,
neb kouzlo strašné dříme v hlubinách
a jako kraken, když se probudí,
svou mocí nesmírnou vás zahubí.
Pak zmar a zkáza postihne vše živé,
mor sklátí ty, co smrti uniknou.
Tak nestůjte na břehu prokletém
a úkryt sobě vyhledejte hned.
Za příklad vám ať v tomto slouží rak,
jenž nepříteli hrozí klepety,
však do své nory při tom couvá těž.
Jak srna buďte, jako králíček,
co před požárem lesním utekou,
neb ví, že bojem tu nic nezmohou.
Tak prchnou pryč, leč navrátí se zpět,
by pást se mohli zas, až zchladne zem.*

Fungovalo to! Zpočátku pomalu, jeden muž po druhém, ale postupně ve skupinkách po pěti nebo šesti se začali odvracet od divadla odehrávajícího se na jezeře a se znechucenými výrazy se ohlíželi po Charliem. Charlie v duchu zajásal. Znervózňující zvuk mizerného blankversu narušil jejich soustředění a vytrhl je z příjemné, uklidňující atmosféry

bublajících vod jako dudy na houslovém koncertě. Zhluboka se nadechl a pokračoval:

*Tak hněte kostrou už, ať černý šat
vdov zítra vaše ženy nehalí,
ať pro vás matky slzy neroní
a pojišťovna zuby skřípajíc
na dřevo funty sázet nemusí.
To, věřte, není smrt pro hrdiny,
co čeká vás. Tak domů spěchejte.
O tom, jak směle jste si vedli tu,
pak krásně vymýšlet si můžete.
To staří válečníci vědí přec,
že k slávě vede dobrý příběh spíš
než prostá pravda vrytá na pomník.
Tak vražte koním paty do slabin,
ať tryskem běží, pospíchají pryč,
jen ten, kdo zmizí včas, ten bude žít.*

Charlie se odmlčel, když zjistil, že se všichni muži odvrátili od jezera a mračí se na něj. Dokonce i koně se tvářili, jako kdyby ho chtěli nakopnout.

„Jste hlupák, nebo co?“ zaječel na ně. „Hněte sebou, nebo začnu zpívat kuplety!“

Bylo už skoro příliš pozdě. Vojáci, šokem navraceni do reality, se otočili, aby se znovu podívali na jezero. Změna výrazu v jejich obličejích prozrazovala, že si konečně uvědomili, že chování Organzy má do normálu daleko. Pobídlí svoje koně a tryskem vyrazili směrem k Damasku. Těch několik málo mužů, kteří předtím sesedli z koní, se teď spěšně vyškrábalo zpátky do sedel a v těsném závěsu následovalo hlavní skupinu.

Charlie na hromadě balvanů osaměl. Díval se, jak vojáci odjíždějí. Zvuk bublajícího jezera za jeho zády se začal měnit.

Otočil se a uviděl, jak zpěňená vod začala tryskat do výše, až vytvořila sloup vířící kapaliny sto stop vysoký. Bubliny zezelenaly, pak zmodraly a nakonec se zbarvily do zlatova – byl to skutečně úchvatný pohled. Pak ale nabyly zlověstně černé barvy jako kdyby ve vodě někdo rozpustil saze. Křišťál, který zůstal ležet pod hromadou balvanů, oslnivě žhnul. „Je čas zařídit se podle vlastní rady,“ řekl si Charlie, sešplhal z hromady na rovnou zem a rozběhl se pryč od břehu jezera, k horám, které se tyčily před ním. Utíkal, co mu nohy stačily, neodvažuje se ohlédnout.

A potom se mu země otevřela pod nohama.

Siao-jan, velekněžka Matky, se zastavila na vršku za městem a zahleděla se na loď, která ji brzy odveze pryč z Noile.

Protože úkol, na kterém se podílela ona a její společníci, byl u konce. Už ji nepotřebovali – ani sebe navzájem – a brzy se rozptýlí po celém světě.

Pomyslela si: *Měla bych odsud odjet beze smutku? Vždyť jsem sem přišla jako dítě a mezi těmito lidmi jsem vyrostla, oni jsou všechno, co znám. Jenomže teď už nejsem dítě a musím si najít svoje místo ve světě. Nemohu déle otálet.*

A tak vešla uprostřed vážného průvodu mnichů do města a jeho obyvatelé se shromáždili, aby se s ní rozloučili, a ona se rozhlížela po městě s lítostí, protože velice dobře věděla, že jí všechny ty výhodné sezonní výprodeje budou chybět. Když šla kolem salónu krásy, pomyslela si: *To by mě zajímalo, jestli bych ještě stihla nechat si udělat vlasy.*

Ale sotva jí ta myšlenka bleskla hlavou, dostala na sebe zlost a v duchu sama sebe pokárala za svou marnivost. Protože, pomyslela si, by to bylo hloupé a zbytečné. *Chytáš se přece na cestu po moři a slaná vodní tříšť spolu se silným větrem každý*

účes stejně rychle zničí. Jenomže i když to věděla, stejně se neubránila další myšlence, která se, nezvána, vkradla do její mysli: tak možná alespoň zkrátit, aby ti vlasy nepadaly na ramena a líp se udržovaly.

Avšak ani na to už nebyl čas, protože jak procesí postupovalo městem k přístavu, z radnice vyšel starosta a všichni radní. Sotva je spatřila, okamžitě jí bylo jasné, že budou chtít pronést řeč, a byla ráda, že se na tento den připravila předem a našprtala se dostatek příhodných frází.

A starosta ji pozdravil, řka:

Velekněžko Matky, po celá desetiletí jsi na nás shlížela ze své pevnosti v horách. Po desetiletí jsme šlapali po stezkách vedoucích do tvého chrámu a svěřovali jsme se ti se svými problémy a obavami. Protože jsi mezi nás přišla v čase, kdy celý národ byl ve zmatku, jeden občan na druhého úkosem hleděl a bratr bratru na jméno přijít nemohl. Budoucnost, která před námi tehdy ležela, byla temná jako noc. Nevěděli jsme, kterou cestou bychom se měli dát, a jisté je, že bychom se nejspíš nehnuli vůbec. Ty jsi však před námi pochodeň pozvedla a její světlo nám ozářilo první schod, za kterým následovaly další, a my jsme se jali po nich stoupat na své cestě vzhůru.

Na tomto místě prohlašuji rád, že vpravdě hluboké byly tvoje znalosti a pochopení, které jsi s námi měla, zatímco poplatky sis vždycky jen mírné účtovala, určitě menší než ti zatracení astrologové, co jsme měli předtím – vůbec nechápu, jak těm jejich žvástům někdo mohl věřit.

Nyní se tvoje loď houpá na vlnách a vítr, který tě od nás odveze, už plní její plachty. Ve velké hře života hledáš jiné jeviště, na kterém bys vystupovala. Ale nežli se příliv změní v odliv, ještě trochu času zbývá. Proto si dovoluujeme požádat tě, abys k nám promluvila a pověděla nám o sobě a co nás čeká. Protože to nás zajímá mnohem víc než ještě jedna řeč na

rozloučenou, kterou jsme už ostatně všichni slyšeli, tak se nad námi slituj a neodmítej.

Siao sklonila hlavu a zeptala se: Lide Noile, co vám ještě mohu říct jiného než to, co už stejně ve svých srdcích víte?

A jedna žena z městské rady vystoupila a řekla: „Promluv k nám o času.“

A Siao odpověděla: Čas je dar přírody měřený sluncem a ročními dobami. Nemůže být uvězněn v kleci ani ovládnut, nedá se ani spočítat – a každý pokus v tomto směru jen smutek přinese. Protože všichni jsme si dozajista už všimli, že v létě, kdy potřebujeme nové plavky, jsou obchody plné zimního zboží, zatímco v zimě, když si chceme koupit svetr, nic než letní oblečení regály neplní. Nezbyvá nám než smířit se s tím, že čas je vymknut z kloubů a my to už nespravíme, ale aspoň si můžeme nakoupit ve výprodejích po svátcích, když ceny vpravdě výrazně poklesnou.

Pak stará žena promluvila, řka: Pověz nám o dětech.

Děti jsou požehnáním pro svět a břemenem pro učitele osmých tříd. Přinesou radost svým rodičům, když se narodí, a ještě větší, když jsou konečně dost velké, aby se odstěhovaly. Děti plní dům láskou, teplem a pohodou. Přesto si raději poříd'te kočku, protože ta to dělá taky, a ještě vás zbaví myší.

Potom předstoupil mladý muž s vousem na bradě a řekl: Pověz nám o Gaie, Matce Zemi, bohyni, duchu, který nás všechny obklopuje a naplňuje každického živého tvora, která tiší naši žízeň svým deštěm, hřeje nás svým světlem a hovoří k nám ve větru šelestícím v korunách stromů, jo, lidičky, stromy ke mně mluví a země je živa, cítím její pulz, *cítím tep země*, lidičky, a je to fakt husté a totálně kosmické.

Siao mu řekla: Wau, to mi tedy pověz, co jsi to kouřil? Myslím, že bys to měl na nějaký čas vysadit, kámo.

Pak zvedla ruku módně hubená herečka a řekl: Promluv k nám o kráse.

Je krása přírodní a krása v umění a krása lidského ducha a krása v duši. Krása a smutek se skrývá v ženských tvarech, protože krásná žena roznlítí vášeň všech mužů, a přitom má co dělat, aby naplnila touhy alespoň jediného. Krása mládí je prchavá a pomíjivá a radost, kterou přináší, je dočasná. Tudíž se nesnažte pěstovat pouze krásu svého zevnějšku a nezanedbávejte krásu, již nosíte ve svém nitru. Protože pravdou je, že i tlustá žena může jednou shodit nadbytečná kila, avšak vychrtlá štekna příjemnou povahu nikdy mít nebude.

Pak řekl učenec, promluv k nám o učení.

Moudrý o sobě ví, že je hloupý, zatímco hloupý si myslí, že je moudrý, a oba mají pravdu. Všichni jsme svým omezeným způsobem moudří, a jakkoliv jsme odborníky na několik málo nepodstatných věcí, ve všem ostatním jsme naprostí ignoranti. Filozofové touží poznat sama sebe a věří, že život, který není zevrubně zkoumán, nestojí za to žít, ale nenapadne je, že i život v centru pozornosti může být zcela bezcenný.

Na tomto místě Siao rozpráhla ruce a obsáhla tím gestem všechny lidi shromážděné na náměstí.

Proto se nesnažte porozumět sami sobě, ale svým bratrům a sestrám, svým sousedům a společníkům, abyste jim mohli být lepšími přáteli.

Rozhodla se, že je čas ukončit tuto diskusi, nalodit se a přezout se do něčeho pohodlnějšího. Zvedla ruce k okolním horám.

„Snažte se porozumět světu, který vás obklopuje, abyste mohli žít v harmonii s přírodou.“

Zvedla se lehká bríza, která způsobila, že přední část jejího tenkého roucha přilnula k její štíhlé postavě, zatímco zbytek vlál za ní. Spustila jednu ruku volně podél těla a druhou dramaticky ukázala ke vzdálenému skalnímu štítu, kde stál chrám Matky a tenká modrá linka řeky Ozark se klikatila po zeleném svahu, zatímco bílý chochol označoval místo, na němž

jezero Ozark opouštěl vodopád. Dav se otočil a podíval se směrem, kterým ukazovala.

„Pohleďte k horám a slunci, protože změna přijde jako nový úsvit a světlo vědomostí oslepí ty, kdo před ním zavrou oči. Vy však mějte oči otevřené dokořán a uvidíte pravdu.“

Sotva to dořekla, na vrcholcích hor vzplálo světlo jasné jako úsvit nového slunce. Nebylo to přesně v místech, kam ukazovala, ale dost blízko, aby mohla rychle posunout ruku, než si někdo stačil uvědomit, že je o pár stupňů mimo. Světlo se rozrostlo do kruhu, malého na tu vzdálenost, ale tak oslepujícího, že lidé mhouřili oči. Uvnitř bílé koule světla se objevil žlutý ovál, jako kdyby se na ně upíralo kočičí oko. Lidem připadalo, že to trvalo celou věčnost, ale ve skutečnosti to bylo jen pár vteřin, než světlo vystřelilo k obloze a pak pohaslo.

Siao dál ukazovala na hory. Spíše cítila, než slyšela, šum úžasu a posvátné bázně šířící se davem. I bez dívání věděla, že všechny hlavy jsou obráceny k ní a brzy na ní spočinou i jejich oči, protože pokud jich se týkalo, právě byli svědky zázraku. Proto se snažila udržet si uvolněnou, sebejistou pózu a nevyzpytatelný výraz v obličeji, ale hlavně nedát ani mrknutím oka najevo, že to, co se právě přihodilo, bylo pro ni stejně tajemné a nečekané jako pro ně. Ani sebelehčí pohyb rtů nebo zachvění očního víčka neprozradily její myšlenky, které by se nejspíš daly vyjádřit slovy:

Wau! To bylo fakt husté!

Pak je zasáhla tlaková vlna.

Jednou z všeobecně známých lékařských trivialit je, že omráčení lidé jsou stíženi krátkou amnézií. Poté, co opět nabudou vědomí, si nedokážou vzpomenout na několik okamžiků bezprostředně předcházejících úrazu. Například oběť

přepadení si nevybavuje, že byla udeřena do hlavy, ani obličej útočníka, pokud k tomu došlo dost rychle. Tento fakt je odborníky akceptován tak široce, že je využíván i vyšetřovateli snažícími se určit, zda vyslýchaná oběť násilného útoku mluví pravdu, nebo lže.

Ze stejného důvodu si Charlie ani poté, co byl zase schopen se postavit, nedovedl vybavit, jak se ocitl na zemi. Vzpomínal si, že ze všech sil utíkal pryč od jezera a snažil se najít úkryt za skalním výhozem. Vzpomínal si, že se mu země třásla pod nohama a balvany velké jako vozy létaly kolem jako popcorn na horké pánvičce, stromy s kmeny silnými jako dveře se třáslы a kolébaly jako studenti na maturitním plese a hluk vydávaný bublajícím jezerem se změnil na ohlušující hromové burácení.

Nevzpomínal si, jak skočil po hlavě do bezpečí za skaliskem ani jak přitom tvrdě dopadl na zem. Nemohl si vzpomenout na ohnivou kouli, která vyletěla z jezera, na stěnu vody a bahna, jež ji doprovázela, tlakovou vlnu ani vražedný žár. Vstal naprosto dezorientovaný, pokrytý blátem a špínou, srdce mu divoce bušilo, každický sval v těle ho bolel a zmateně se rozhlížel kolem po vyvrácených stromech a sežehlé zemi. Postupně si začal uvědomovat bolest v levé ruce. Dva prsty zůstaly ležet mimo stín skály. Chloupky měl až ke kloubu sežehlé Kůže se mu začínala pokrývat puchýři. Zašklebil se a zabalil si ruku do kapesníku.

Postupně se mu začaly vracet vzpomínky. Napadlo ho, že by se měl přesvědčit, co je s Thessaloniem, a podíval se směrem k Matčině chrámu. Okamžitě pochopil že by zbytečně marnil čas. Prastarý chrám se proměnil zpátky v ruinu. Jeho zdi se znovu zřítily a obří kupole se zhroutila. Thessalonius byl navždy pohřben pod tunami kamení. Charlie ho podezříval, že to tak plánoval od začátku.

Potom se rozhlédl kolem.

Řekl: „No ať se propadnu.“

A rozesmál se.

Po chvíli uslyšel Gregoryho. „Na tom není nic k smíchu.“

Charlie si naopak myslel, že je. Došel ke břehu nově vzniklé řeky a posadil se na něj, pak nechal všechno napětí a stres uplynulého léta, aby z něho vyrazily ve formě hysterického smíchu. Dlouho trvalo, než se zase dokázal ovládnout. A dokonce i pak, když konečně vstal, podíval se přes řeku a uviděl Gregoryho vzteklý výraz, měl co dělat, aby se zase nerozesmál. „Haló, strýčku Gregory,“ zavolal. Musel křičet hodně hlasitě, aby ho bylo slyšet před dunění valících se vod. „Kdepak je strýček Packard?“

Gregory ukázal k horské cestě, odkud se postupně začali trousit vojáci rozhlízející se s očima vypoulenýma po tom dopuštění. „Packy si vyvrtl kotník. Snažil se ujet zemětřesení a spadl přitom z koně. Všichni ostatní měli tolik rozumu, aby sesedli včas.“ Podíval se na řeku. „Taková škoda úsilí a magie. Ti čarodějové! Kdopak jim dokáže porozumět? Všechno to plánování a výzkum – a výdaje – úplně k ničemu. Tvůj táta byl pitomec.“

Tentokrát se Charlie začal smát doopravdy. „Ty jsi to pořád ještě nepochopil, strýčku Gregory? Ale no tak, podívej se přece!“ Ukázal na skalní stěnu, kde se v žule objevila třicet yardů široká puklina. „Prošlo to horou! Šest mil solidní skály prasklo jako nic!“

Počkal, dokud se ve strýcově obličeji konečně neobjevil záblesk pochopení. Pak se znovu zasmál a zatančil veselý taneček. „Cesty zahloubené do země! Já jsem si myslel, že to jsou cesty zahloubené do země. Jenomže to byly *zavodňovací kanály*! Tvůj bratr byl génius, strýčku Gregory.“ Někteří z vojáků už došli až ke Gregorymu. Charlie počkal, až dorazí na břeh. Odtamtud, kde stál, oddělený od nich třiceti yardy divoké vody, se na ně mohl vesele usmívat. „Táta našel způsob, jak svést řeku Organzu do Damasku. Zavodňovací kanály. Do těch

se teď tato řeka vlévá. Úroda je zachráněna. Sedláci budou mít vody, kolik potřebují.“

„K čertu s celou úrodou!“ odsekl Gregory. „Co to s tebou je, Charlie? Myslel jsem, že jsi na naší straně. Mohli jsme odejít na odpočinek a žít si v přepychu. Teď jsme zase tam, kde jsme začali. Pořád jsme jen obyčejní šlechtici z provinční malé zemičky.“

„Jo, je mi vás líto,“ opáčil Charlie beze stopy sympatií. „A co je ještě horší, teď je to země, která má budoucnost. Budete muset začít vládnout zodpovědně. Každý, kdo bude chtít vládnout Damasku. Jason, Richard, vy dva nebo Fortescue. Už žádné drancování a prodávání ‚na stojato‘. Budete muset začít uvažovat v dlouhodobé perspektivě.“

„Zatýkám tě!“ zaječel Gregory. „Pokud se lidu Damasku týče, jsi stále tyran a stále jsi svržený. Odvedeme tě před soud.“

„Tak si pro mě pojd‘.“ Charlie zvedl ze země kamínek a hodil ho do rozbouřených vod.

„Pošleme muže kolem jezera. Neutečeš nám. A až budeš sedět ve vězení a čekat na popravu, můžeš přemýšlet o tom, že jsi jim dal zemi, o kterou teď stojí za to bojovat. My jsme jim nabízeli poklidnou okupaci. Chtěli jsme se vyhnout válce. Teď se tu bude bojovat a všechno je to tvoje vina.“

„Ohlédni se.“

Gregory se otočil. Vojáci, kteří ještě před chvílí stáli za ním, teď pelášili směrem k Damasku.

„Vracejí se zpátky na své statky. Nebudou válčit. Dokud budou mít svou půdu, je jim jedno, kdo Damasku vládne.“

Počkal, dokud poslední z vojáků nezmizel v dálce. „A mně jakbysmet. Padám odsud. Pozdravuj ode mne Packarda a Kateřinu, strýčku Gregory. Bylo to skvělé léto. Adié.“

Bez jediného ohlédnutí zamířil pomalou, línou chůzí pryč od řeky. Prošel kolem zbořeného chrámu, cestou přelézal kmeny vyvrácených stromů a na břehu jezera se na chvíli zastavil, aby si umyl obličej a ruce v chladivé vodě. Cítil se

velice spokojený sám se sebou. Damask teď měl vodu a budoucnost. Nehrozilo, že se strašná zbraň dostane do rukou někomu, jako byli jeho strýcové nebo generál Fortescue. Jistě, tohle nebylo jeho dílo. Celé to naplánovali jeho otec a Thessalonius. Ale Charlie měl za to, že i on přiložil ruku k dílu zavedením přidělového systému, antikorupční kampaní a programem veřejných prací. A nikdo nebyl zabit. Charlie byl přesvědčen, že i tohle si může přičíst k dobru.

Nyní jeho role v plánu skončila. Byl volný a svobodný, nevázala ho žádná zodpovědnost. Slunce už zapadalo a vyšla večernice, světlušky začaly poletovat a houstnoucím šerem zazníval zpěv cvrčků a nočních ptáků. Lehký vánek čechrал trávu v hravých vlnkách. Vzato kolem a kolem to byl jeden z nejpříjemnějších večerů, jaký Charlie zažil – dokud jej nedopadli Forteskovi muži a nezajali ho.

Noc předtím, než se měl Fortescue vrátit do Noile, vyklouzla Kateřina ze svého stanu, zamaskovaná tmavě zeleným cestovním pláštěm. Pod ním měla korbel s vodou a kus bábovky.

Cesta od jezera Organza k přístavu Noile jim trvala dva dny. Charlie strávil celou tu dobu s okovy na rukou a na nohou. Nedali mu nic k jídlu a sotva pár kapek vody. Na noc ho přivazovali ke stromu, takže si nemohl ani lehnout. Byl úplně vyřízený a skoro blouznil vyčerpáním a nedostatkem spánku. Kateřina si sundala plášť a přehodila ho přes něj. Na sobě měla prosté šaty z obyčejného, nebíleného lnu. Dlouhé rusé vlasy měla vzadu svázané stužkou. Charliemu připadalo, že ještě nikdy nevypadala půvabněji. Podržela mu korbel u rtů, aby se mohl napít.

„Bradley tě nemá rád,“ řekla.

„Kdo?“

„Generál Fortescue. Má na tebe vztek.“

Charlie se podíval na železná pouta na svých rukou. „Víš, celou dobu mi něco říkalo, že by tomu tak mohlo být.“

„Překazil jsi mu všechny jeho plány. On vážně počítal s tím, že získá zbraň magického ničení.“

„Říkal mi to.“

„Viděla jsem tu ohnivou kouli.“ Kateřina udloubla kousek bábovky a strčila mu ho do úst. „Nevypadala zase až tak nebezpečně. Jistě, bylo to úžasně impozantní, ale čekala jsem něco většího.“

Charlie polkl bábovku. „Byla dost velká. Zbraň vybuchla několik set stop pod vodou. Výbuch ve vzduchy by dokázal zničit celé město. Nejsem si tím jist, ale myslím, že Thessalonius s její pomocí odbrzdil geologickou dislokaci.“

V Kateřinině tváři se objevil prázdný výraz. „No, tvoje chyba to nebyla. Říkala jsem to Bradleymu. Ty jsi to nenaplánoval. Udělal to tvůj otec. Manipuloval s tebou stejně jako se všemi ostatními. Jenomže Bradley mě neposlouchal. Tvrdil, že jsi jako princ regent odvedl zatraceně dobrou práci, a proto je důležité, aby tě odklidil z cesty.“

„To mi něco připomíná. Co je s Oratoriem?“

„Podařilo se mu uprchnout za hranice. Je teď i s Rosalindou na cestě do Bitburgenu. Ukázalo se, že to plánovali už dávno. Říkala, že se zpočátku zdráhala, ale nakonec ji umluvil a přesvědčil ji, aby do toho šla.“

„Aby s ním uprchlá?“

„Vstoupila do univerzitního dívčího klubu.“

„No jasně. A co Pollock?“

„Fortescue ho dopadl.“

„Zatraceně.“

„Pollock se snažil vzít všechnu vinu na sebe. Řekl Bradleymu, že celý plán vymyslel on a ty jsi o ničem nevěděl. Ze ses staral jen o program veřejných prací. Dosáhl tím ale jenom toho, že se Bradley rozhodl pověsit vás oba.“

„Pollock bere ten svůj úřad věrného rodinného sluhy příliš vážně.“

„Charlie, poslouchej mě.“ Kateřina ztišila hlas a naklonila se až těsně k němu, takže se mu ňadry přitiskla na hrudník. Předě dvěma dny by se mu srdce divoce rozbušilo. Teď si toho sotva všiml. „Charlie, mohla bych tě z toho dostat. Pořád ještě jsi první v pořadí na trůn Damasku. A já bych dokázala přesvědčit šlechtu, že teď, když je úroda zajištěná, Forteska nepotřebujeme. Pořád ještě se s nimi můžeme dohodnout.“

„Hm-mm. A jestli se ti podaří zajistit *mně* moc, kolik lidí budu muset zabít, abych *tě* dostal na trůn Noile?“*

„Jenom čtyři. Určitě ne víc než pět.“ Všimla si Charlieho výrazu. „Pravděpodobně jenom tři,“ dodala rychle. „Zatraceně, Charlie, tvůj život visí na vlásku. Stojíš za víc než tři z nich. Kromě toho, jestli se dostaneme k moci, budeme moci udělat spoustu věcí, které víc než kompenzují těch několik poprav.“

„Jako třeba?“

„Co já vím, zakládat školy a tak. Však víš. Jsem si jistá, že toho můžeme udělat spoustu.“

„Můžeš pomoci Pollockovi uprchnout?“

Kateřina smutně zavrtěla hlavou. „Ne. Nedokáže se pohybovat dost rychle. A Bradley je pevně rozhodnutý pověsit ho jako špiona.“

„V tom případě zní moje odpověď ne.“

Kateřina si povzdechla. „No dobře, Charlie. Dělal jsem, co jsem mohla.“ Znovu mu přidržela korbelskou vodu u úst. „Napij se. Zítra bude horko. Čeká tě dlouhá cesta do Noile a pak jedna krátká na popravicí lešení. Bradley tě chce pověsit na náměstí a pak tě nějaký čas nechá na šibenici, aby se každý mohl přesvědčit, že je po tobě. Říká, že je to nejlepší způsob,

* Dokážu si vzpomenout jenom na jediný román Donalda E. Westlakea, ve kterém se objevila poznámka pod čarou. Zmiňuji se o tom proto, že v mém dalším románu se bude vliv Donalda E. Westlakea projevat velice silně.

jak zabránit, aby se později objevil někdo, kdo se za tebe bude vydávat a činit si nárok na trůn.“

„Velice praktické. Ohavné, ale praktické. Jsem si jist, že si spolu vy dva budete dobře rozumět.“

Kateřina vstala. „Pravděpodobně ano, Charlie. Ale nemůžeš říct, že jsem ti nedala příležitost. Moje svědomí je úplně čisté.“ Vyročila do soumraku. „Sbohem Charlie.“

Charlie jí neodpověděl. Jen se díval, jak její postava mizí ve tmě. Pak se podíval nahoru, kde měsíční světlo prosvítalo skrze koruny stromů, a napadlo ho, jestli je to poslední měsíční světlo, které vidí. Potom se otočil na bok a pokusil se usnout.

Fortescue jako každý generál znal důležitost okázalé nádhery, stejně jako dobrého představení pro masy. Proto se svými jednotkami zastavil před hlavním městem Noile a nechal je převléknout do parádních uniforem s vyleštěnými knoflíky a ostrými puky. Měli vlající prapory, koně s vyhřebelcovanými hřívami a řádně naolejovanými postroji a muly s... no, s mulami se toho vážně moc udělat nedá. Ale i snaha se počítá. Bývalý princ regent Damasku byl naopak ponechán špinavý a neoholený, aby se tak ještě prohloubila jeho pohana.

Fortescue byl v pokušení přijet do Damasku jako hrdinný dobyvatel, ale to by se nekrylo s historkou, kterou šířil. Neměl přece Damask dobýt, měl tam jen poslat nějaké svoje vojáky, aby obnovili pořádek. Kromě toho bylo mnohem důležitější vrátit se do Noile, hlavního střediska jeho moci dřív, než si lidé začnou klást otázky. Řeka Organza nikomu nechyběla. Noile její vodu nepotřebovalo, jediné, co z ní mělo, byly záplavy. Ale když tak velká řeka najednou přestane úplně téct, obvykle si toho nakonec někdo všimne.

Poslal před sebou kavaleristy, aby troubili na rohy, motali se po ulicích a dávali lidem na vědomí, že se bude konat

přehlídka, takže by si neměli nechat ujít příležitost se dostavit a vytvořit špalíry. Pak nechal vpochodovat první ze svých jednotek a po ní vojenskou hudbu, aby zahrála pár řízných melodií a dostala davy do slavnostní nálady. Následovala jednotka vojáků na bujných válečných ořích mávajících klobouky. Potom otevřený vůz, na kterém jela lady Kateřina Duraceová (ta byla v Noile vždycky velice populární). O několik vozů dál jel kočár, za kterým byl řetězy připoután Zlý princ Charlie. Pak následoval zbytek jednotek a zbytek vozů.

Fortescue už něco podobného dělal mnohokrát. Jeho vojsko mělo triumfální průvody dokonale nacvičené. Věděli jak uspořádat prvotřídní podívanou. Takže je dost zklamalo, když se vůbec nikdo nepřišel podívat.

Fortescue zarazil celý průvod tři bloky za bránou. Zavolal si jednoho ze svých důstojníků. „Kde sakra všichni vězí?“

„Já nevím, pane.“ Důstojník vypadal nervózně.

„Kde je městská posádka?“

„Nevím, pane.“

Fortescue se ohlédl. Několik vojáků z místní posádky samozřejmě stálo na stráži u brány. „Přiveď mi jednoho z těch mužů.“

Chvilí trvalo, než důstojník otočil svého koně proti směru průvodu a vyhledal seržanta. Toho pak poslal poklusem k bráně, aby našel velícího poddůstojníka a rozkázal mu, aby rozkázal jednomu ze svých strážných doprovodit ho k Forteskovi. Generál se pokoušel skrýt netrpělivost. Když k němu voják konečně dorazil, Fortescue se na něho přívětivě usmál a řekl: „Dobré ráno, desátníku.“

„Pane!“ Desátník zasalutoval.

„Kde jsou všichni?“

„Dole na Tržním náměstí, pane!“

„Velmi dobře, desátníku. A pročpak tam jsou?“

„Protože je tam Matčina velekněžka, pane!“ Fortescue přikývl, jako kdyby to čekal. Ve skutečnosti byl překvapen.

Myslel, že Matčina velekněžka odpplula už před několika dny. Nejpravděpodobnější vysvětlení bylo, že její loď měla nějaké potíže. Docela chápal, že ji lidé chtěli vidět. Trochu ho mrzelo, že ho tak připravila o triumfální přivítání, ale na druhé straně by jí docela rád položil ještě několik otázek, než se s ní rozloučí navždy. Zrovna se chystal vojáka propustit, když muž dodal:

„Zachránila nás před démonem, pane!“

Fortescue se zarazil. Mnohokrát se mu stalo, že prostý voják nebo i vysoký důstojník při inspekční přehlídce pod tíhou setkání se svým vrchním velitelem plácl nějakou pitomost. *Pravděpodobně* to byl tenhle případ. Za normálních okolností by se jen chápavě usmál a propustil vojáka, který by se odšoural zpátky na své místo s pocitem, že je naprostý idiot.

Ne. *Nejspíš ne*. Fortescue dokázal svoje muže skvěle odhadnout. Prohlédl si desátníka a zjistil, že vůbec neblábolí, ale tváří se, jako by mu právě poskytl užitečnou informaci. Fortescue by se o tom rád dozvěděl víc, ale nechtěl se nechat poučovat uprostřed slavnostního průvodu obyčejným poddůstojníkem, když měl kolem sebe skoro celý svůj štáb včetně pobočníka. Propustil muže a zavelel důstojníkovi jezdecktva: „Na Tržní náměstí.“

Stěží znovu vyrazili, když se zpoza rohu vynořila jednotka vojáků a to byl teprve znepokojivý pohled. Ne že by s nimi bylo něco doopravdy špatně. Měli na sobě uniformy městské posádky a pochodovali v předpisovém tvaru. Jenomže ty uniformy vypadaly, jako kdyby v nich spali, a tvar měl do dokonalostí daleko; navíc měli všichni muži ve tvářích značně rozrušený výraz. Když spatřili průvod, zastavili se. Přelétli pohledem hudbu, vozy, kočáry a Forteska samého. A pak, aniž by si mezi sebou vyměnili jediné slovo, se vrhli vpřed a obklopili Zlého prince Charlieho.

„Co to má k čertu znamenat?“ dožadoval se Fortescue hlasitě vysvětlení. Jeho vlastní vojáci zůstali ve tvaru, ale viděl,

že tisknou zbraně pevněji, než je zvykem, a tváří se ustaraně. Dojel k Charliemu. Princ, který využil přestávky k odpočinku, se opíral o vůz. Oči měl zavřené a brada mu spadla na prsa. Nezdálo se, že by vnímal, co se kolem děje.

Vojáci z městské posádky nervózně postávali kolem, jako by si nebyli jistí, co mají dělat. Jeden z nich se podíval na Forteska. „Velekněžka, pane. Požaduje, abychom přivedli Zlého prince Charlieho.“

„To je můj vězeň, vojáku, a ty nedostáváš rozkazy od kultu Matky. Kdo je tvůj velící důstojník?“

Muž stěží otevřel ústa k odpovědi, když na svém oři přicválal generál Gudiron, velitel městské posádky. Dojel až k Charliemu, rozhlédl se po vojácích, kteří rozpačitě přešlapovali na místě, a vyštěkl: „Sundejte mu řetězy a odvedte ho na náměstí.“ Otočil svého koně a chystal se zase odjet, když se k němu naklonil generál Fortescue a popadl ho za ruku.

„Nicku,“ řekl. „Jsi v pořádku?“

Gudiron se na něho podíval. Ve tváři měl stejně rozrušený výraz jako jeho muži: výraz člověka, kterému vnitřní přetlak nedal už několik nocí zamhouřit oka. Ostatní muži je mlčky pozorovali. „Velekněžka,“ řekl. „Vyhнала démona z Organzy. Řeka už se nikdy nerozvodní. Teď požaduje, abychom jí přivedli Zlého prince Charlieho.“

„Démona? Jakého démona?“

„Démona jezera. Po staletí nás sužoval záplavami. Ale ona ho vyvolala z bezedných hlubin a zahнала ho pryč. Ulítl do nebe. Viděl jsem to.“

„To nebyl démon! Byla to –“

„Viděl jsem to,“ trval na svém Gudiron. „Díval se na mě svým velkým planoucím okem. Cítil jsem na tváři jeho horký dech.“ Jeho muži vážně přikyvovali.

Fortescue nevěděl, jestli se má rozčílit nebo se hlasitě rozesmát. Pustil Gudironovu ruku. Přijel ke Kateřině a naklonil se k ní. „Jestli chce kult Matky obětovat Charlieho démonovi,

stálo by za to se na to podívat.“ Mladá žena zbledla. „Dobře, Nicku,“ řekl Fortescue nahlas. „My jí prince regenta přivedeme. Oznam velekněžce, že přicházíme.“

Siao si dobře pamatovala den, kdy ji vybrali za novou velekněžku. Thessalonius jí tehdy tu novinu oznámil sám. Při té příležitosti jí udělal přednášku o odpovědnosti, stejnou, jakou bezpochyby držel spoustě jejích předchůdkyň, ale ona si nejvíce zapamatovala jeho závěrečná slova. „Jasnovidecká a výzvědná taktika se od sebe zase tak moc neliší,“ řekl jí tenkrát. „Zpravodajské služby se snaží předpovědět budoucnost pomocí kusých, ne vždycky pravdivých, často zmatených nebo vzájemně si odporujících informací. Jasnovidci se pokoušejí o totéž, ale bez jakýchkoliv informací.“

„To mi připadá jako dost velký rozdíl,“ namítla Siao.

Starý muž se usmál. „Mnoho lidí by dalo přednost žádným informacím před špatnými. Brzy zjistíš, kolik toho dokážeš, i když nebudeš mít nic než svůj vlastní zdravý rozum.“

Sám Thessalonius byl skutečným zlatým dolem informací v tom smyslu, že důl je hluboký, temný a tajemný. Jediný člověk, o kterém věděla, že skutečně dokáže do jisté míry nahlížet do budoucnosti, byl velice skoupý na slovo, kdykoliv měl povědět, co si myslí, že se stane, nyní byla Siao poprvé odkázána jen sama na sebe a měla svůj vlastní plán. Byl sice riskantní, ale tahle příležitost byla příliš dobrá, než aby ji promarnila. Navzdory titulu velekněžky rozhodně nebyla organizační typ. Dokázala lidem přimět, aby jí říkali svá tajemství, jednoduše tím, že byla hezká a chovala se záhadně. Mnichové byli ti, kdo na jejich základě sestavoval zpravodajská hlášení. Ale na veřejnosti museli plnit její přání. Nemohli jí v ničem zabránit.

Dva dny čekala na schodech městské radnice, nejedla, nepila a nespala. Hrozně ji bolely ledviny. Lidé z města se shromáždili před ní a uctivě ji sledovali. Tisíce jich přineslo svíce, aby u ní v noci drželo mlčenlivou stráž. Další se vraceli každé ráno a plnili náměstí. Mnichové neměli na výběr a museli tu hru hrát s ní, tiše se modlit, zapalovat vonné tyčinky a sloužit krátké, tajemné obřady s vějíři a šátky, které vymýšleli za pochodu. Tu a tam se Sing přikradl těsně k veleknězce a zasyčel: „Co to pro boha živého vyvádíš? Loď je připravená k vyplutí. Vypadněme odsud, než něco strašně poděláš.“ Ignorovala ho, dál tam seděla bez hnutí s rukama sepjatýma před sebou a výrazem klidné moudrosti ve svém mladém obličejí.

Ted' to vypadalo, že se její hazardní hra vyplatila. Na konci druhého dne se na náměstí objevil Fortescue. Lidé, kteří tam byli shromáždění, tleskali, jásalí a natahovali krky, aby ho lépe viděli. Mniši to vzali jako znamení a začali sborově prozpěvovat. Fortescue sesedl z koně a kráčel davem, který se před ním otevíral a zase zavíral. Když se Siao podívala zpod zavřených víček, uviděla, že několik vojáků vleče Zlého prince Charlieho v řetězech. Lady Kateřina zůstala ve svém voze.

Fortescue dorazil ke schodišti. Z jeho pohledu poznala, že se usilovně snaží odhadnout, jestli na něj jeho orákulum nastražilo nějakou léčku. Když to vypadalo že se chystá vyjít po schodech nahoru, mniši se shlukli kolem Charlieho, vzali od vojáků jeho řetězy a dotáhli ho před Siao. Pak se rozestavili kolem ní a znovu začali prozpěvovat. Fortescue zůstal tam, kde byl. Pomoci kultu Matky využíval po celou svou kariéru. Neměl v úmyslu si jej proti sobě bezdůvodně popudit.

Charlie klečel před Siao, hlavu svěšenou na prsa. Veleknězka vzhledla, uklonila se směrem k východu, uklonila se k západu a pak se hluboce poklonila Forteskovi který ji napodobil. Přitom zašeptala Charliemu: „To ti to ale trvalo.“

„Okovy na nohou mě trochu zpomalily,“ odpověděl princ. Klečel zády k davu, takže nikdo nemohl vidět, že mluví, a přes prozpěvování mnichů ho ani nebylo slyšet.

„Ty si vždycky dokážeš najít nějakou výmluvu,“ odsekla Siao. Charlie si uvědomil, že se velekněžka sklonila hlavně proto, aby vlasy, které jí zakryly obličej, zamaskovaly její pohybující se rty. Znovu si připomněl, že ji nemá podceňovat.

„Dostali Pollocka,“ zašeptal.

„Toho sem přivedli už včera,“ odpověděla Siao tiše. „Postarám se o něj.“ Rozpráhla ruce a pokynula mnichům. Ti okamžitě přestali prozpěvovat. Na náměstí to zašumělo. Dav dychtivě čekal, co se bude dít.

„Dobří občané Noile, ctění návštěvníci z Damasku, po mnohá desetiletí jsem kráčela ruku v ruce s vámi a pomocí svého skromného nadání jsem pro vás vyhledávala správnou cestu.“

Desetiletí? pomyslel si Charlie. Nikdy si neuvědomil, že většina Siaoiných prosebníků není s to rozeznat jedno děvče z východu od druhého. Věřili, že stejná velekněžka žije v chrámu Matky už padesát let.

„Generále Fortescue,“ pokračovala Siao. „Tví lidé a tvoje vojsko v tebe vložili svou důvěru a ty jsi ji nezklamal. Vždycky jsi hledal správnou cestu a ta tě vždycky dovedla k vítězství. A každé vítězství přivedlo Noile o kousek blíž k míru, stabilitě a prosperitě. Vedl sis dobře.“

Někteří důstojníci toužící po povýšení začali nadšeně tleskat. Dav se přidal a zahrnul Forteska bouřlivým aplausem. Siao počkala, až se utiší. „Ale teď tě musím varovat, že se tvá cesta stáčí. Cesta dobývání už není správnou cestou. Předě dvěma dny shromáždil kult Matky veškerou svou skromnou moc a zapudil duálního démona záplav a sucha.“

Tentokrát trval potlesk mnohem déle a byl naprosto spontánní. Fortescue se zamračil. „Noile a Damask osvobozeny od jeho krutého vlivu budou prosperovat bok po boku. Ale aby

se démon nevrátil, musíš se držet správné cesty, a tou je cesta vyjednávání a kompromisů. Necht' tvé vojsko nadále slouží jen k obraně a společnému dobru. Generále Fortescue, přiveď jsi Damask zpátky k Noile –“ nový aplaus „– dohodou a usmířením. Necht' spolu lidé obou zemí žijí v míru, protože jedině tak budou mít dost síly, aby zabránili démonovi se vrátit.“

„Já ho sice nevidím,“ zašeptal Charlie, který mezitím zaujal klečící pozici, „ale on ví, že to nebyl žádný démon. Byla to ZMN.“

„Lidé tomu věří a jeho vojáci to také přijali. Bude tu hru hrát se mnou.“

„Nezapomeň na Pollocka.“

„Nezapomenu.“ Siao ukázala pravicí na shromážděné vojáky. „Propust'te věrného rodinného sluhu.“

Vojáci se zatvářili překvapeně a Fortescue také. Když se ale na něj začali tázavě obracet, přikývl. Rozestoupili se a odhalili tak svázanou postavu s odsouzeneckou kápí na hlavě. Několik tahů nože a provazy i kápě spadly na zem. Pollock zamžoural do slunce.

„Ó Věrný, dobře jsi sloužil královské rodině Damasku. Nyní budeš sloužit velekněžce Matky.“ Forteskovi pak řekla: „Chovej se k tomu muži dobře, protože on bude mýma očima a ušima, když tady nebudu. Rad' se s ním, jako ses radil se mnou.“ Zadržela dech a v duchu se modlila, aby se ve Forteskovi nevzbouřil testosteron Viděla jeho vypočítavý výraz – nevzdával se svých dobovačných plánů lehce. Ale ZMN byla pryč. Po celá desetiletí se spoléhal na informace kultu Matky, vlastně na nich založil svou kariéru. K její úlevě znovu přikývl. Charliemu zašeptala: „Vzal to.“

„Udělej z Kateřiny královnu Noile.“

„Cože?“ Siao na něho vytřeštila oči.

„A taky Damasku.“

„Pch.“ Rty se jí zkřivily o poznání víc. „Pořád po ní ještě jedeš, co?“

„Ne, ale ona si cestou k trůnu stejně probodá a protráví. Když ji tam prostě posadíš, ušetříš pár životů. A nejspíš si povede lépe než mí strýcové.“

Siao chvíli tajemně mávala rukama a přitom přemýšlela. „Moc tlačíš na pilu, Charlie.“

„Já vím. Ale stejně to udělej.“

Siao ukázala na vůz. „Lady Kateřino Duraceová.“ Při pouhém vyslovení toho jména se znovu strhl aplaus. Kateřina byla doopravdy populární. Nikdo, alespoň mezi přítomnými, nic nenamítal, když Siao vyhlásila její nárok na trůny Noile a Damasku.

„Skvělé,“ zašeptal Charlie, zatímco potlesk pomalu utichal. „Teď mě osvobod’ a můžeme to celé ukončit.“

„Zlý princ Charlie.“ Siao in vysoký, jasný hlas se zvučně rozlehl náměstím. Všichni utichli. Lidé zvedali hlavy. Všechny oči se upíraly na prince. „Zbývá už jen učinit zadost spravedlnosti a potrestat tě za všechny podlé zločiny, které jsi spáchal na nevinných občanech Damasku.“

Dav odpověděl výhružným mručením. „Lstí a úskoky jsi přinutil svoje strýce, aby tě nechali uzurpovat trůn Damasku. Šlechtu této země jsi týral nepřiměřenými daněmi, špinil jsi její jméno vykonstruovanými obviněními z korupce a protiprávně jsi ji zavíral do žaláře.“

Zástupci aristokracie v davu vážně přikyvovali.

„Kradl jsi jídlo chudým, kazil jsi jejich úrodu a nutil jsi je do otrockých prací na těch svých projektech veřejných prací.“

Poddaní souhlasně přikyvovali.

„Podle ses pokusil zradit armádu Damasku generálu Forteskovi a nabízel jsi mu tajnou dohodu, kterou on čestně odmítl.“

Fortescue se chvíli tvářil zamyšleně a pak také přikývl.

„Zavrženíhodným způsobem jsi napadl věrného rodinného sluhu a zasadil jsi mu smrtelnou ránu, které by bezpochyby podlehl, kdyby jej kult Matky zázračně nevyléčil.“

„Ted' jsi už možná zašla trochu daleko,“ zamumlal Charlie.

„A v neposlední řadě, unesl jsi lady Kateřinu Duraceovou a krutě jsi ji zneužil k uspokojení svých zvrhlých choutek.“

Všichni v davu se soustrastně podívali na Kateřinu, která seděla ve voze s hlavou sklopenou a očima upřenýma do klína. Když se pak obrátili zpátky k Charliemu, jejich tváře byly naplněny hněvem a odhodláním.

„Za tyto zločiny tě odsuzuji k doživotnímu vyhnanství.“

„To mi docela vyhovuje,“ řekl Charlie.

„Pod trestem smrti se už nikdy nesmíš vrátit do Damasku ani do Noile. Tyto země musíš opustit ihned. Víckrát se už nohou nedotkneš zdejší půdy ani se nepřiblížíš k těmto břehům, jinak propadneš hrdlem. Veškeré tvoje nároky na tituly či úřady se tímto ruší.“

„Žádný problém. Jen mi sundejte ty řetězy a já poběžím.“

„Už nikdy nebudeš pít zdejší chladnou, osvěžující vodu, dýchat tento čistý, vlahý vzduch ani nepopatříš na krásu těchto hor. Tvé tělo se sem nevrátí ani po smrti.“

„Už dost, Siao. Skonči to, ať odsud můžu vypadnout.“

Siao se otočila k nejbližšímu mnichovi. „Odved'te ho na palubu a zavřete ho do lodního vězení.“

Mniši a nižší kněžky se shromáždili na palubě, dívali se, jak slunce zapadá, a bavili se o tom, jak se západ slunce na moři liší od západu slunce v horách. Někteří na sobě pořád ještě měli bleděmodré kutny, ale většina se už převlékla do šatů vhodnějších pro cestu po moři – do kalhot nebo sukně z bílého bavlněného plátna, volné košile nebo blůzy. Šíje si před

sluncem, solí a větrem chránili šátky. Siao, která na sobě pořád ještě měla svůj oděv velekněžky, stála na přídi. Vítr čechral její dlouhé černé vlasy a dlouhé bílé roucho jí vlálo kolem těla. „Vypadáš skvěle,“ řekl Sing, který na sobě ještě měl modrou kutnu. „Velice dramaticky.“

„Jak dlouho to ještě musím dělat? Říkal jsi, že můžu jít do podpalubí hned, jak se vzdálíme na dohled od pevniny.“

„Kolem je příliš mnoho připlouvajících lodí. Vydrž to do soumraku. Dramatický odjezd je stejně důležitý jako dramatický příjezd.“

„No dobře. Co Charlie?“

„Soptí vzteky.“

„Já myslím, jestli je v pořádku.“

Sing se usmál. „V naprostém pořádku. Měl hlad a byl trochu dehydrovaný, ale teď už je to dobré.“

„Nestrčili jste ho doopravdy do vězení, že ne?“

„Ne, dali jsme ho do kajuty vedle té tvé. Jsou tam spojovací dveře. Jestli je nebudete potřebovat obě, dej mi vědět – některá děvčata jsou hrozně namačkaná.“

„Já ti řeknu.“

„Proč nechceš jet s námi, Siao? Dostali jsme nabídku usadit se ve východním království Thiamu. Thiamský potentát má strach z Niacene a chce rozšířit svou zpravodajskou síť.“

Siao zavrtěla hlavou. Poslední pomerančový dílek slunce zmizel za obzorem. Okraje jejího bílého šatu se rozpustily v šeru. „To není nic pro mě, děkuji pěkně. Už jsem si toho užila dost. Mám peníze a mám krásného prince, a zrovna teď nic jiného nepotřebuji.“

„Myslím, že tady jsme skončili,“ řekl Sing s pohledem upřeným na slunce. „Klidně můžeme sejít dolů.“

Siao byla pryč dřív, než to dořekl. Seběhla po schůdcích na dolní palubu, proběhla uličkou k Charlieho kajutě, zvedla ruku, aby zaklepala na dveře – a znehybněla. Po celou dlouhou minutu tam stála s rukou napřaženou. Potom ji zase spustila a

po špičkách se odkradla do své kajuty. Zapálila lampu a podívala se na sebe do zrcadla. „Gáááá!“

Dvacet minut s kartáčem na vlasy, trochu růže na rty a byla znovu připravená zaklepat na dveře vedlejší kajuty. „Charlie? Jsi v pořádku?“

Zevnitř se ozval řev, který otrásl křížovým stěžněm. „SUNDEJ ZE MĚ TY ŘETĚZY!“

Siao měla v okamžiku dveře otevřené. V dalším okamžiku je za sebou měla zamčené. Ve třetím okamžiku měla obě ruce kolem Charlieho krku, obě nohy kolem jeho pasu a vášnivě ho líbala po celém obličej.

„Siao... mmmf... mohla bys... mmm... Siao... Ty řetězy, Siao... mmm. Zatraceně, Siao!“ Charlie se snažil uchopit štíhlé, svíjející se ženské tělo, které jako by mělo v úmyslu přitisknout každičký svůj čtvereční palec proti jeho každičkému čtverečnímu palci. Konečně toho musela nechat, aby se nadechla. Charlie k ní napřáhl ruce a řekl: „Řetězy. Sundat. Hned!“

„Óóó,“ udělala Siao, o krok poodstoupila a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Vypadají na tobě vážně sexy. Co kdybych ti je ještě chvíli nechala?“

„Ne!“

„Ale no tak. Jenom na chvíličku.“

„Ne!“

„Pak tě zase nechám, abys mě namazal mandlovým olejem.“

„Nemám zájem!“

„Hmm, no tak dobře.“

Siao vytáhla klíček a o chvíli později zařinčely okovy na zemi. Pak se znovu vrhla na Charlieho. Když se nadechovala podruhé, řekl: „Jak mě můžeš líbat, když jsem tak špinavý?“

„Máš pravdu.“ Siao odemkla spojovací dveře do své kajuty, vtáhla ho dovnitř a ukázala na velkou cínovou vanu, čerstvě naplněnou horkou vodou. Když ho do ní strčila, voda

vyšplouchla na podlahu a vyšplouchlo jí ještě víc, když tam vlezla za ním. „Chtěla jsem obrovskou vanu pro dva, ale řekli mi, že na to, aby ji dostali na loď, je moc velká. Takže se budeme muset trochu zmáčkнуть.“

„To vydržím.“

Siao mu stáhla košili přes hlavu a hodila ji na zem. Charlie řekl: „Promočíš si roucho.“

„Stejně už ho nebudu nikdy nosit. Chtěl bys ho na mně roztrhat jako divoch, ale něžný?“

Po nějaké době trhání, šplouchání a líbání na čas ustalo. Charlie se požitkářsky protáhl a řekl: „Já jsem takový hlupák. Každý mnou manipuloval. Tátův duch, mí strýcové, Kateřina, ty, dokonce i Pollock. Považoval jsem se za chytráka a přitom si se mnou všichni hráli.“

Siao zvedla hlavu z jeho hrudi. „Nejsi hlupák. Tohle všechno naplánoval Thessalonius a on viděl do budoucnosti. Ne moc, ale dost na to, aby věděl co a jak. Nemůžeš přechytračit někoho, kdo má takovou výhodu.“

„Kdo přišel s nápadem obrátit tok Organzy, táta, nebo Thessalonius?“

„Tvůj otec. Pověřil Thessalonie úkolem rozpoutat zemětřesení. Pak nastal problém, jak zabránit lidem, aby to použili jako zbraň, a v tom směru jsi odvedl skvělou práci, Charlie. Nebud' na sebe tak přísný. Odhalil jsi kult Matky. Nakrmil jsi svůj lid. Zachránil jsi Pollocka před mučením, Kateřinu před popravou a vojsko před následky exploze. Po jedno léto jsi vládl království a vládl jsi mu moudře a dobře. Kolik mladíků tvého věku může o sobě říct něco takového?“

Charlie ji vzal oběma rukama kolem pasu a posunul si její štíhlé mokré tělo po svém tak, že měli ústa ve stejné úrovni. Potom ji políbil. „Jsi lichometnice, víš to?“

„Samozřejmě.“

„Co budeme dělat teď?“

„Cokoliv budeme chtít. Máme peníze. Lidé po celé roky platili kultu Matky za rady a já jsem svůj podíl výhodně investovala. Jsme mladí. Už nemáme žádné závazky. Loď nás vysadí, kde si řekneme. Pojedme někam, kde můžeme zažít spoustu dobrodružství. A taky spoustu sexu.“

Charlie přikývl. „Do čeho jsi investovala peníze?“

„Do řetězce stánků s mraženým jogurtem. Říká se, že to bude příští módní hit.“

„Hmm. Takže teď už potřebujeme jen jedinou věc.“

„Jakou?“

„Šumivé koupelové bombičky. Nepřinesla jsi je náhodou s sebou, že ne?“

„Tvůj dárek? Samozřejmě že ano.“ Siao vstala. Voda a mýdlová pěna jí stékaly po nadrech a stehnech. Charlie to uznale pozoroval. Pak se přes něj nahnula, aby vytáhla ze svého kosmetického kufříku voňavou kuličku, kterou hodila do vany. Když voda kolem nich divoce vzpěnila, objali se a znovu se dlouze políbili.

Charlie zjistil, že netouží dělat vůbec nic jiného. Právě teď bylo všechno naprosto dokonalé. „Ale mám ještě jednu otázku.“

„Odpověď zní ne,“ řekla Siao.

„Cože?“

„Chtěl ses mě zeptat, jestli skutečně vidím do budoucnosti. Ne, všechno to bylo jen součástí hry. Svalové čtení a salonní kouzla. Ne.“

„To jsem rád, že jsme si to vyjasnili,“ řekl Charlie.

John Moore
ZLÝ PRINC CHARLIE

Z amerického originálu *Bad Prince Charlie*

vydaného Ace Book

(The Berkley Publishing Group)

přeložil Petr Caha.

Ilustraci na obálce namaloval Walter Velez,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,

Podkopčů 464, Frenštát p. R.,

e-mail: svoboda@polarif.cz,

v roce 2006 jako svou 199. publikaci.

Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Porubá.

Vydání první.

Cena: 189 Kč

ISBN 80-7332-088-6

Místo děje, Damask: Království, které se nedá vyplnit; snažíte jak chcete. Jenomže teď, když je král mrtev, mají jeho bratři přesně tohle v úmyslu. Jediné, co k tomu potřebují, je aby na trůn usedl špatný král. Obyvatelstvo se začne bouřit, král požádá sousední království o intervenci za účelem nastolení pořádku a než se kdo naděje, u moci budou oni...

Zařídí to . Jeho zlá pověst ho všude předchází, každý ví, že by na Damask ani neplivl, kdyby ho tím mohl zachránit před suchem. A jakmile se mu zmíní o lady Kateřine (va-va-wum), je ochoten do toho jít.

Jenomže po hradě se plouží duch jeho otce a to, jak dobře víme, znamená potíže. Kdyby si jen Charlie našel čas a poslechl si, co mu jeho mrtvý tat'ka chce říct, dozvěděl by se, že to malinko nepoctivé pletichaření jeho strýců je ve skutečnosti bona fide zločinně spiknutí. Ovládnutí Damasku je jen zástěrka pro získání něčeho mnohem závažnějšího:

Zbraně magického ničení.